

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Book Two
of the
REAL DUET

REAL GOOD LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEGHAN MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gerçek İyi Aşk

Gerçek Düet'in İkinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2017 Meghan March LLC Tüm

hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing
www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: Hang Le www.byhangle.com
tarafından

Kapak fotoğrafı: Regina Wamba, Mae I Design
www.maeidesign.com

İç Tasarım: Stacey Blake, Champagne Formats
www.champagneformats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bu
Kitap Hakkında

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Kirli Milyarder-Bölüm 1 Ayrıca](#)
[yazan Meghan March](#)
[Teşekkür Yazarın](#)
[Notu Yazar](#)
[Hakkında](#)

Bu Kitap Hakkında

Kötü çocuklardan payıma düşeni aldım ama hiçbiri beni gerçek bir iyi adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğuna hazırlayamadı.

Logan Brantley her şeyi değiştirdi.

Yolun bir yerinde, bir kaçamak olarak başlayan şey hayatımın en iyi parçası haline geldi. Sonsuzluk ve sonsuza dek mutlu olmak gibi hiç sahip olmadığım şeyleri istememe neden oluyor ama sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmiyor.

Herkes başarısız olacağımıza dair bahse giriyor ama ben bu gerçek aşk için savaşmaya hazırım.

Gerçek İyi Aşk, Gerçek Düet'in son bölümüdür ve *Gerçek İyi Adam*'dan sonra okunmalıdır.

Bölüm 1

Country yıldızı Holly Wix'in memleketi Kentucky, Gold Haven'dan son dakika haberleri. Yaklaşık iki bin nüfuslu küçük bir köy olmasına rağmen, Amerika'nın kırsal kesiminin büyük bir bölümünü etkileyen metamfetamin salgınıyla boğuşuyor. Gold Haven'daki kaynaklar, birkaç hafta içinde üçüncü bir metamfetamin evinin patladığını ve bu evin Wix'in sahip olduğu ve hala ara sıra ziyaret ettiği bir konutun yakınında bulunduğunu bildirdi.

Kasaba için daha da yıkıcı olan, kimliği belirlenemeyen bir cesedin içeride bulundu. Aileye haber verilmediği için henüz bir isim açıklanmadı.

Haber geliştikçe daha fazla bilgi vereceğiz. En iyi habercilerimizi araştırmacı muhabir Memphis Lockwood, cevapları araştırmak için Gold Haven'a gitti. Kentucky'den canlı yayınlanacak haberleri için bizi izlemeye devam edin.

Afiş

Uçağım New York'a indiğinde kendimi endişeli hissediyorum. Buradan sadece birkaç hafta önce ayrıldığımı inanmak zor. Evim olan şehir şimdiden yabancı geliyor.

JFK'de bir taksinin arkasına tırmanırken, eski apartmanımın adresini sayılıyorum. Sürücü frene basıp kornaya basarken ve önünü kesen Mercedes'e camdan bağırırken içim cız ediyor. Bu bir şey değil. Gold Haven'da yanıp sönen tek kırmızı ışıktaki araba kullanmak gibi. Karşıdan karşıya geçen insanlar ve bisikletliler beni bir kez daha aniden durmaya zorluyor ve canımı sıkıyor.

Bir saat süren mide bulandırıcı yolculuktan sonra, kendimi neden Manhattan'ı her zaman gezegendeki tek yaşanabilir şehir olarak gördüğümü merak ederken buluyorum.

Belki de gerçekten bildiğim tek şey bu olduğu için, ama Logan bana tamamen farklı bir bakış açısı gösterdi. New York pek çok açıdan dünyanın merkezi olabilir ama artık *benim* dünyamın merkezi değil.

Binanın önünde taksiden indiğimde kapıcının kaşları havaya kalktı.

"Bayan Regent. Sizi özledik. Umarım iyisinizdir."

"Teşekkür ederim, Joe. Harikayım."

Hızlı gülümsemesi kaybolurken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti.

"Sanırım Bayan Frances'in vefatını duymuşsunuzdur."

"Bu yüzden buradayım." Gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama onları kırıştırıyorum.

"Senden hep hoşlandım. Öyle davranmamış olabilir ama öyleydi. Daireyi aramamı ister misin, yoksa seni bekliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Sofia gelmemi istedi. Buraya gelirken ona mesaj attım."

Asansöre doğru bakıyor. "Yolu biliyorsun o zaman."

Küçük bir gülümsemeyle bavulumu parlak altın kapılara doğru sürüklüyorum ve çağrı düğmesine basıyorum. Asansör nihayet geldiğinde içeri girip eski katımı seçiyorum.

Kapılar kapanırken, bir adam evrak çantasını kapıların arasına sokarak onları durduruyor. *Tipik New York*. O ve bir kadın telaşla içeri giriyor. Düğme paneline uzanıyor ama düğmeye basmadan elini hemen geri çekiyor.

Eski dairenin yeni kiracıları onlar mı? Adam konuştuğunda sorum birkaç dakika içinde cevaplandı.

"Koridorun karşısındaki dairenin temizlenmesine yardım ediyor olmalısınız. Yaşlı kadının vefat ettiğini duyduk."

Myrna'dan bahsetme şekli tüylerimi diken diken ediyor, gerçi ben de ona pek çok kez *yaşlı kadın* demiştim. Ama yine de bu, onu tanıma ayrıcalığına sahip olduğum yıllardan sonraydı. Bu insanlar bir bok bilmiyor.

"Adı Myrna Frances'ti." Ses tonum en iyi ihtimalle buz gibi, söze dökülmemiş bir *git kendini becer* katmanı ile damlıyor.

Kadın bir elini göğsüne bastırıyor. "Aileden misiniz? Kaybınız için çok üzgünüz. Çok sevimli görünüyordu."

Keder ve saatler süren yolculuk yüzünden zayıflayan sinirlerime hakim olamıyorum. "Beş yıl boyunca onunla koridorun karşısında yaşadım, bu senin söyleyebileceğinden çok daha fazla. Bana saçma sapan sempatinini gösterme. Onu tanı mıydun."

Kadının eli yuvarlak karnına doğru inerken ikisinin de yüzüne suçluluk duygusu yerleşiyor. "Bunun için üzgünüz. Dört ay sonra doğum yapacağım ve gerçekten daha büyük bir yere ihtiyacımız vardı. Kişisel bir şey değildi.

Sadece ... ihtiyacımız vardı
senden daha fazla."

Sözleri ilk başta mantıklı gelmiyor. Ama sonra parçalar bir araya geliyor.

Ağzımı açıyorum ve sonunda konuşmadan önce tekrar kapatıyorum. "Sen . . . beni dernek yönetim kuruluna sattığını ve *daha fazla alana sahip* olabilmek için beni tahliye ettirdiğini mi söylüyorsun?"

Kadın sert ses tonum karşısında irkildi. "Şahsen biz değil. Bebek doğduğunda evimizde kalamayacağımızı bilen apartmandan bir arkadaş. O zamandan beri kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

Boğazımdan paslı bir kahkaha kaçıyor. "*Suçlu* mu hissettin? Evsiz kalmamı sağladığın için mi?" Asansörün kapıları açılırken karnına ve tekrar yüzüne bakıyorum. "Tanrı çocuğuna yardım etsin. Umarım insan olduğun kadar boktan bir ebeveyn de değilsindir."

Asansörden çıkıp Myrna'nın kapısına doğru ilerliyorum, öfke her adımımı körüklüyor. Bir süredir tuttuğum gözyaşlarımdan biri içeri sızıyor ve

yanağıma düşüyor. Daha da öfkelenerek onu uzaklaştırıyorum.

Tüm bu zamanı Myrna'ya kızarak, beni ispiyonladığını düşünerek geçirdim, ama bir arkadaşına daha büyük bir yer bulmaya çalışan bir pislikti. Bu bilgi beni kahrediyor ve bir damla gözyaşı daha akıyor.

Yumruğum kapıya niyetlendiğimden daha sert iniyor ama ağladığımı görmelerine izin vermeden önce bu koridordan çıkmalıyım. Beni takip edip etmediklerini ya da ben gözden kaybolana kadar asansörde beklemeyi akıl edip etmediklerini görmek için dönmüyorum.

Neyse ki Sofia kapıyı açıyor ve kollarını bana doluyor. "Burada olmana çok sevindim."

O titremeye başlarken ben de ona sıkıca sarılıyorum. Kendimi geri çekip, benimkiyle eşleşen gözyaşı dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben de. Çok üzgünüm."

"Artık her şey daha iyi olacak. Sen buradasın ve bunu tek başıma yapmak zorunda değilim." Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzülürken burnunu çekiyor. "Bayan Frances'in kızı aradı ve gelmeyeceğini söyledi."

"Ne?" Öfke ve keder sırayla karnıma yumruk üstüne yumruk indiriyor. "Gelmeyecek de ne demek? Annesi öldü. Gelmek zorunda."

Sofia başını sallıyor. "Ben de anlamıyorum. Çok sinirliydi. Bağırды, çağırdı ve telefonu yüzüme kapattı."

Myrna'nın kızıyla olan ilişkisi benim annemle olan ilişkim kadar iyi. Yine de bu sorumluluktan kaçmaya nasıl karar verebildiğini anlamıyorum. Eğer ciddiye, bu çok *trajik*. Ama belki de bana bir şey olsa annem de böyle tepki verirdi. Onu duyar gibiyim.

"Şimdi iyi bir zaman değil. Araştırmanın bu bölümü sonuçlanana kadar ayrılmam mümkün değil."

Olmaz. Kabul edilebilir değil.

Sofia'nın omuzlarına birer elimi doladım ve sıktım. "Onu arayacağım. Bir tür hata olmalı. Belki de bir işi olduğu için uçuşunu ertelemiştir."

Telefonumu çıkardım ve Dee Booker'ın iletişim bilgilerini buldum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba, ben Banner Regent. Biliyorsun, eskiden karşıda yaşıyordum."

"O hayattayken daha fazla ziyaret etmem gerektiğini ve belki de öldüğünde beni bu kadar zor durumda bırakmayacağını söylemek için mi arıyorsun?" Sesi hiç de bir kongre üyesi gibi çıkmadan bana öfkeli bir şekilde tükürüyor.

"Özür dilerim Bayan Booker. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Annemle benim de zor bir ilişkimiz var, ama ben-"

"Annelik sorunların olmasını umursamam mı gerekiyor? Eğer böyle olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanıliyorsun."

Annelik sorunları hakkındaki iğnelemesi beni çok etkiledi ve kaskatı kesildim. Myrna çok utanırdı ve ben onun adına utanıyorum.

"Evet, anne sorunlarım var. Aslında, boktan, bağlantısız ebeveyn sorunlarım var. Ama konu *bu* değil. Sen adım atmazsan Myrna'nın mirasını ve dairesini kim idare edecek sanıyorsun? Hayattayken senden pek bir şey istemedi. En azından ona bir şeyler verebilirsin. Şimdi o gittiğine göre biraz düşün."

Neredeyse yıldırımın beni vurmasını bekliyorum çünkü yarın annem ölse biri bana aynı şeyi söyleyebilir. Henüz kaybetmediğim bir ebeveyn için duyduğum keder yükseliyor ve az önceki birkaç damla gözyaşı çoğalıyor.

Ben konuşmayı kestikten sonra Dee Booker bir süre sessiz kaldı. "Sen daha biliyorsun, değil mi?" Hattan acı bir kahkaha geliyor. "Annem için bir an bile düşünmeme gerek yok çünkü o benim için hiç düşünmedi. Ne de olsa her şeyi sana bıraktı."

Bölüm 2

Logan

Şimdiye kadar sahip olduğum en önemli projedeki bu sıkı teslim tarihi, Banner'ın izini sürmek ve kaynağından cevaplar almak için New York'a giden bir uçağa binmemi engelleyen tek şey. Banyoda bulduğum hamilelik testi kutusunu düşünmeden edemiyorum.

Cevap almak için onu aramak ya da mesaj atmak istesem de, bu telefonda konuşulacak türden bir konuşma değil.

Arabayı tamir etmeye dalamadan, Jock garajda çalan Boone Thrasher'ın son albümünün ritmiyle bağırıyor.

"Polis seninle konuşmak istiyor, patron."

Başımı kaldırıp ona doğru bakıyorum. Cody Reeves'in bekleme odası ile dükkân arasındaki kapıda durduğundan eminim.

Hay sikeyim. İngiliz anahtarını alet çantamın en üstüne atıyorum ve ellerimi silmek için tulumumun arka cebinden bir bez parçası çıkarıyorum. Teybin sesini kıstıktan sonra ona doğru yöneldim.

"Senin için ne yapabilirim, Cody?" Bekleme odasına doğru geri geri giderken sordum. Bir polisin gelmesi benim kitabımda asla iyiye işaret değildir. "Jeff hakkında mı buradasın? Çünkü onu görmedim ya da onunla konuşmadım."

"Hayır. Eski bir çalışanınız hakkında birkaç sorum var." "Kim hakkında?"

"Roy Planter. Anladığım kadarıyla onu birkaç ay önce kovmuşsunuz." Şüphelerim arttı. *Roy mu?* Roy'un nesi var böyle? "Evet, onu kovdum." Polis not defterini çıkardı. "Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" "Kayıtlarımı kontrol etmem gerek. Tam tarihi hatırlamıyorum."

"Onu neden kovduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Birçok kez sarhoş geldi ve dükkânımda böyle bir sorumluluğa sahip olamazdım."

Cody bir not alır ve başını kaldırır. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Neden Roy hakkında bu kadar soru soruyorsun? Ne haltlar dönüyor?"

"Onu en son ne zaman gördüğünü bilmem gerek Logan."

"Piggly Wiggly'de. Birkaç hafta önce önümden çıkış yapıyordu. O zamandan beri görmedim."

"Kızı ondan hiç hoşlanmadığını söylüyor."

Tavana bakıyorum, cevap vermeden önce sabırlı olmaya çalışıyorum. "Adamı kovdum. Kişisel değildi; işle ilgiliydi. Rachel'ın bu konudaki hislerinin bir önemi yok. O ve bu kasabadaki diğer herkes Roy'un yardım almak istiyorsa AA'ya gitmesi gerektiğini biliyor."

"Böyle bir şey olmayacak. Cesedi bu sabah dış kayıtlarından teşhis edildi."

Şok göğsümü bir mengene gibi sıkıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Cody cevap vermeden önce not defterini kapatıp ön cebine sokuyor. "Roy Planter öldü. Görünüşe göre bu sabah erkenden kendini ve eski Nigel'in yerini havaya uçurmuş."

Parçaları birleştirmeye başladım. "İşe giderken radyoda duydum. Metamfetamin mi pişiriyordu?"

Cody bana polis omuz silkmesi yaptı. "İddiaya göre. Ekip hâlâ binayı inceliyor ama kesinlikle bir laboratuvarmış. Şef Timmons sonunda bu işi ciddiye almaya karar verdi çünkü ulusal haberler Gold Haven'dan bahsediyor, bu yüzden bize tüm olası yolları araştırmamız söylendi. Yine meşhur oluyoruz ama bu sefer yanlış sebeplerden dolayı."

Elimi saçıma sıkıştırıyorum. "Kahretsin. Ne dağınıklık ama."

"Aynen öyle. Sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkürler." Cody kapıya doğru yürümek için döndü ama elini metal çubuğa koyarak durakladı. cam boyunca uzanıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa son zamanlarda araştırdığım pek çok kişiyle bağlantın varmış gibi mi görünüyor?"

Ona sert bir bakış attım. "Ne demeye çalışıyorsun, dostum? Burası küçük bir kasaba. Hemen hemen herkesle bağlantı kurabilirsin."

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum, sadece bir gözlem yapıyorum. İyi günler Logan."

Kapıyı iterek açıyor ve beni suçluluk duygusuyla bekleme odasında bırakıyor. Ellerim yumruk oldu.

Bu benim hatam değildi.

Sikeyim.

* * *

Altı saat sonra, midem omurgamı kemiriyor ve Boone Thrasher'ın Olds 442'sinin kaputunun altından doğruluyorum. Bu restorasyon, bu inatçı karbüratör de dahil olmak üzere sınırlarımı test ediyor. Arabadan uzaklaşıyorum ve ellerimi silmek. Sırtım ve omuzlarım ağrıyor ve şu anda istediğim tek şey bir duş, bir hamburger, bir bira ve Banner. Bu sırayla olması gerekmiyor.

Onu hâlâ aramadım. New York'a vardığını bildiren bir mesaj aldım ve basit bir "*Duyduğuma sevindim*" mesajıyla cevap verdim. *Kendine dikkat et.*

Dün gece aynı yataktayken bundan bahsetme zahmetine girmediğini düşünürsek, belki de yüzlerce kilometre uzakta olduğu için hamilelik testleri konusunu açmasını beklediğim için saflık ediyorum. Her iki durumda da, cevap vermemesi beni rahatsız ediyor.

Fast Orange'la temizlenmeyi bitirdiğimde telefonum çalıyor ve ellerimi kurulayıp ona uzanıyorum.

Banner değil.

"N'aber dostum?"

En iyi arkadaşım ve Gold Haven'ın itfaiye şefi Granger Ryan, "Berbat bir gündü. Pints and Pins'te bira içmek için buluşmak ister misin?"

"Yangını ve cesedi duydum. Kesinlikle boktan bir gündü. Her şey yolunda mı?"

"Evet ama evde oturup tek başıma içmek istemiyorum. Var mısın?" "Tabii.

Bana kırk beş dakika ver, orada olacağım." Belki bu şekilde Banner'ı arayıp cevap istemekten kendimi alıkoyabileceğim. "Güzel.

Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıp dükkânımın etrafına bakıyorum.

Bir gün burası haritaya girecek ve ben de dükkânın kârlı kalmasını sağlamak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Işıkları kapatıp kilitlemek için odayı

geçiyorum. Bugün o gün değil.

Bölüm 3

Logan

"Bu bok beni işimden nefret ettirmeye yetiyor. Kömürleşmiş bir cesede takılıp düşmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?"

Hamburgerimin son lokmasını masanın üzerindeki kırmızı plastik sepete bırakıyorum. Önümde. Roy Planter'ın kalıntılarının düşüncesi ve görüntüsü iştahımı resmen öldürdü.

Granger birasını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Zavallı, aptal orospu çocuğu. Daha iyi bilmeliydim. Onun pisliğiyle uğraşmak için sabahın üçünde kışımı yataktan kaldırdım."

Ben de birama uzandım. "Cody bu sabah gelip sorular sordu. Roy'u neden kovduğumu bilmek istiyordu."

Granger birasını aramızdaki masaya koydu. "Çünkü o bir sarhoştı ve herkes senin onun çok uzun süre kalmasına izin verdiğini biliyor."

"Ben de ona öyle dedim."

"Bu hayatın ne kadar vefasız bir kaltak olduğunu düşündürüyor. Bir an aptalca bir şey yapıyorsun, sonra ölüyorsun ve ailen meth pişirdiğini öğreniyor."

"Metamfetamin konusunda yanılıyor olma ihtimalin var mı?"

Granger başını sallar. "Hayır. Bu son birkaç hafta içinde gördüğüm üçüncü meth evi. İşaretleri gözden kaçırmak imkânsız. Üç yıl önce bu konuda eğitim almak için Lexington'a gittiğimizde, atmamız gereken tüm ekstra adımlar konusunda endişelenmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim ama artık çok tanıdık geliyor."

"Sence bağlantılılar mı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum amına koyayım. Onları kimin koyduğunu bulmak benim işim değil, sadece söndürmek. Ama beni kızdırmıyorlarsa ne olayım. Kimse benim ve adamlarımın her seferinde kışımızı tehlikeye attığımızı düşünmüyor.

bir çağrıya gitmek. Eğer bu pislik birimizin ölümüne sebep olursa, arkasında kimin olduğunu bulana kadar bu kasabayı yerle bir edeceğim. Birinin karısını ya da ailesini arayıp meth pişiren bir pisliğin adamlarımdan birini toprağa vermekten sorumludur."

"Hey, çocuklar, size bir şey ikram edebilir miyim?" Kokteyl garsonu Rosie masamıza geldiğinde sordu. Banner, Gold Haven'daki ilk gecelerinden birinde onun yerini doldurmuştu.

Granger'ın bakışları odanın bir ucundan diğerine fırlarken kapılardan bir rüzgâr esiyor ve ardından tanıdık bir kahkaha yükseliyor. Julianne'in salon kızlarından Mary bilmem ne ile içeri girdiğini görmek için bakıyorum. "Bana bir bira daha getirsen iyi olur."

"Ben de bir tane alayım."

Bize doğru gelirken Granger'ın dikkati Julianne'e kayıyor. Julianne onu görür görmez geriliyor ama adımlarını yavaşlatmıyor.

"Banner'ı bugün nerede saklıyorsun? Tırnak için gelmesi gerekiyordu ama iptal etti." Julianne Granger'ı tamamen görmezden gelerek bakışlarını benimkilere dikeyor.

"Bir işi halletmek için New York'a dönmesi gerekti." "Ama buraya geri dönecek, değil mi?"

Bu soru, sadece bir düzine metre ötemdeki lobutlara çarpan toplarla aynı güçle çarpıyor içime. Cevabım hızlı ve kesin.

"Kahretsin evet, geri dönecek." Kafamda, *özellikle de çocuğuma hamileyse diye* ekliyorum.

"Ondan hoşlandım. En azından bir erkeğin iyi bir şeye sahip olduğunda bunu fark edebildiğini görmek güzel." Alaycı bir tavırla Julianne topuğunun üzerinde dönerek bara doğru ilerliyor.

Granger, Julianne'in arkasına bir bakış daha atmadan önce birasının kalanını yudumluyor. "Kadınlar lanet bir tuzaktır." Bana geri döndü. "Ne New York'tan gelen biriyle ne işin var senin? Bu iş ciddi mi?"

Bunu söylemeye niyetim yoktu ama kelimeler ağızımdan döküldü. "Onu hamile bırakırsam gerçekten ciddi olabilir."

Granger sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken gözleri açılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah banyosunda bir kutu hamilelik testi buldum ve bir tanesi kayıptı."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey."

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyuyor ve sesini alçak tuttuğu için minnettarım. "O zaman cevap istemedin mi? Ne oluyor be adam? Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Seni tuzağa düşürmek için her yolu denerler."

Tüm bu durum bütün gün içimi kemirdi ama konuştuğumda gerçeğin farkına varıyorum. "Banner öyle biri değil. Beni tuzağa düşürmeye çalışmıyor."

Granger birkaç santim daha yaklaşırken bakışları daralıyor. "Nereden biliyorsun? Kendine ait bir işi ve parası mı var? Senin yardımına ihtiyacı yok.

maaş çeki?"

"Kendi işi var." "Başarılı mı?"

Birama uzandım. "Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyor."

"Yani gerçekten para getiren bir işi yok ve sen hala seni kilitlemeye çalışmadığından emin misin?" Sandalyesinde tekrar arkasına yaslandı, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı.

Gerçekler objektif olarak onun aleyhine yığılsa bile, bu nedeni Banner'a yüklememin hiçbir yolu yok. Düşündükçe, onun Gold Haven'da kaçtığım kadınların tam tersi olduğunu daha iyi anlıyorum. Benim New York prensesi, bir tamirci tarafından hamile bırakıldığı için Kentucky'de kapana kısıldığını düşünseydi çok hızlı bir şekilde ters yöne doğru koşardı. Ya da bu durumda, New York'ta kalırdı.

Hay sikeyim.

"O öyle biri değil. Onunla tanıştığında göreceksin." Sözlerim kulağa kendinden emin gelse de, Banner'ın geri dönmesini sağlamak için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. *Gerekirse kıcımlı kaldırıp onu eve götürürüm.*

"Nasıl istersen, dostum. Bugünlerde hızlı bir sevişme dışında kadınlarla ilişim bitti."

Rosie biralarımızla geri geliyor ve konuyu üniversite basketboluna çeviriyoruz.

Pints and Pins'ten çıkarken telefonum cebimde vızıldıyor, sonunda sürekli aklımda olan kadından bir mesaj geliyor.

BANNER NYC: Uzun ve çılgın bir gün oldu. Sana anlatacak bir sürü şeyim var ama bu gece çok yorgunum. Yarın konuşalım mı?

Kamyonetime tırmanıyorum ve cevabımı yazıyorum.

Evet. Hepsini konuşmaya başlamalıyız. BANNER NYC: Yapacağız. İyi geceler.

İyi geceler Bruce.

Kamyonetimi çalıştırıyorum ve boş evime doğru dönüyorum, bu gece bu konuda herhangi bir çözüm bulamayacağım için hayal kırıklığına uğruyorum.

Bölüm 4

Banner

Ertesi sabah ne bekleyeceğimi bilmeden Myrna'nın avukatının ofisine giriyorum.

Resepsiyon görevlisine "Banner Regent, Gregory Lowenstein'ı görmek istiyor" dedim. masaya doğru yürüdüğümde.

"Elbette, Bayan Regent. Sizi bekliyor. Ona burada olduğunuzu söyleyeyim."

Genç sarışın varlığını haber vermek için telefonu eline aldığı anda, pencereye doğru birkaç adım atıp New York silüetine bakıyorum. Hava gri ve bulutlu, bu da ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Bayan Regent?"

Dönüyorum ve resepsiyon görevlisi onu takip etmemi işaret ediyor. Arkasından, panelli duvarlarla uyumlu büyük bir ahşap masanın bulunduğu sıradan bir konferans odasına gidiyorum. O da boştu.

"Bay Lowenstein hemen geliyor," diyor. "Bir dakika. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Espresso harika olur." "Tabii ki."

Kapıyı arkasından kapattıktan birkaç dakika sonra kapı tekrar açılır.

"Evet, Bayan Regent, bir şekilde müşterimi etkilediniz. Bunu nasıl başardığınızı bilmek isterim." Orta boylu, gözlüklü, gri saçlarının ortasında parlak bir leke olan bir adam gülümseyerek elini uzatıyor. "Ben Greg Lowenstein ve yirmi yıldır Bayan Frances'in avukatlığını yapıyorum. yıl."

Yirmi yıl boyunca Myrna'nın emrinde olmak mı? Bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Onu büyülediğimi söyleyemem. Daha çok onu delirttiğimi söyleyebilirim."

Lowenstein bir elini kaldırdı. "Onun için de aynı şey söz konusuydu. Harika bir yaşlı kadındı, çok zekiydi, ama dili de öyleydi. eminim çok iyi biliyordur. Herkes hakkında her şeyi duydum çünkü

haftada bir vasiyetini değiştirmek için. O vibratör olayı neredeyse sana bir yığın bozuk paraya mal oluyordu."

Aman Tanrım. Avukatına bundan bahsetmiş mi? Konferans salonundaki masaya bakarken, altında sürünecek yer olup olmadığını merak ediyorum.

"Myrna ne kadar zamanımı alsa da, onu içtenlikle özleyeceğim. Faturalandırılabilir saatlerim onu özleyecek ve sekreterim yeni bir eğlence kaynağı bulmak zorunda kalacak. Peki, Myrna'yı başladı mı?" Bir dosya açıyor ve miras planını ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmaya başlıyor.

Tüm bu hukuki jargon karşısında neredeyse hemen kendimden geçiyorum. Avukatlar neden normal kelimeler kullanmıyor? Büyük kelimeleri kullandıkları için daha mı çok para alıyorlar?

Onu durdurmak için ikinci sınıf öğrencisi gibi elimi kaldırıyorum. *Lütfen, Tanrım, dur.* Nefes alıp durakladığı için minnettarım, araya giriyorum. "Anladım. Myrna'nın miras planı çok süslüydü çünkü üzerinde çalışması ve sürekli değiştirmesi için ona bir ton para ödedin. Ama işin özü şu Greg. Gerçekten neyi bilmem gerekiyor?"

Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu. "Otuz."

"Otuz ne?" Bunun benim bilmediğim bir yasal tanımı olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Otuz milyon. Bu, çeşitli yatırım hesaplarında size miras kalan miktar, daire veya diğer mülkler dahil değil. Bunlar için sadece piyasa değeri tahminlerinden yola çıkabiliriz."

Elimi tekrar kaldırıyorum, bu sefer gerçekten zengin bir ikinci sınıf öğrencisi gibi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elimini indirirken söylüyorum.

"Hayır, Bayan Regent, sizin tabirinizle dalga geçmiyorum."

"Lanet olsun."

"Aynen öyle."

Bir elimi gizlice kolumun altına sokup kendimi çimdikliyorum.

Kahretsin, acıyor. Rüya görmüyorum. Tamam, o zaman . . .

Kameramanların sürpriz yapmak için atlayıp atlamadığını kontrol etmek için kafamı çeviriyorum

Ben.

Hiç.

"Şaka yapmıyorsun."

Bay Lowenstein başını sallar. "Hayır. Öğle yemeği hakkında şaka yapmam ya da para."

Umarım aşk ve parayı kastetmiştir ama sormuyorum. Hâlâ Myrna'nın kızının tamamen saçmalamadığı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Myrna'nın bana her şeyi bıraktığını söylediğinde.

"Bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil."

"Senden hoşlanıyordu."

Bakışlarına karşılık verdim. "Köpeğini severdi. Bana tahammül etti."

"Köpekten bahsetmişken, Jordana Frances Evcil Hayvan Vakfı'nın mütevellisi sizsiniz, ancak köpek size miras kalmadı."

"Lütfen bana Sofia olduğunu söyleyin." "Kesinlikle."

Yani *her şey* bana miras kalmadı ama *lanet* olsun.

Toplantının geri kalanında Lowenstein'in söylediklerine çok daha fazla dikkat ediyorum, bu da toplantının sonunda beynimin patlayacakmış gibi hissettiği anlamına geliyor.

Bir parçam Dee Booker'ın abarttığını düşünüyordu.

Myrna'dan bir tür miras almaya hazırdım *ama bunu* beklemiyordum.

Ofisten çıkıp otelime doğru yürürken etrafımdaki insan kalabalığını fark etmiyorum bile, hâlâ şoktayım.

Alışkanlıktan dolayı Greer'i aramak ve ona haberleri vermek için telefonumu çıkarıyorum ama cevap vermiyor. Los Angeles'ta yeni bir hayata başlıyor ve ben arkadaşımın mutluluğu bulmasından daha mutlu olamazken, bencilce onun yanımda olmasını özlüyorum.

Ben de Myrna'yı özlüyorum. Dün gece, onun eşyalarıyla çevrili dairesinde kalmaya dayanamadım, bu yüzden bavulumu Parker Meridian'a taşıdım ve küvete girip ağladım.

Karşılıklı konuşmalarımızı ve telefonda onunla aramı düzeltmemiş olmamın beni ne kadar rahatsız ettiğini hatırladıkça kederim beni hırpaladı. New York'tan onunla üzgün ayrıldığımdan haberi yoktu. Belki de ölmemiş olması bir artıdır.

Bitmemiş bir işimiz olduğunu düşünerek. Gerçi bilseydi, belki de çok daha uzun süre dayanırdı.

Neden hemen sonuca vardım ki? Ona sormalıydım. Myrna bana karşı acımasızca dürüst değilse hiçbir şey değildi.

İronik bir şekilde şu anda parasını ödediği mini barın neredeyse tüm içeriğiyle ona kadeh kaldırdım ve gözyaşı lekeli bir yastığın üzerinde sızdım.

Bu sabah uyandığımda başım çatırdıyordu, Logan'ı aramak için yuvarlandım ama otel dekoru bana Gold Haven'dan çok uzakta olduğumu hatırlattı. Kentucky'den beş parasız bir CEO olarak ayrıldım ve şimdi yasal bir paralı askerim.

Kim bilir avukatlar ve finans uzmanlarıyla daha kaç toplantı yaptıktan sonra tüm detayları tamamlayıp işimi bitirmiş olacağım.

Myrna'nın işleri.

Tüm eşyalarını ne yapacağımı bulmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Birinci dereceden bir paket faresiydi ve tüm bunları karıştırma düşüncesinin beni bunalttığını söylemek yüzyılın en hafif tabiridir.

Beşinci Cadde'nin köşesinde durakladığımda paltomu daha sıkı sarıyorum. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, en sevdiğim mağazalardan birine girip alışveriş yapmak için hiç istek duymuyorum.

Parmaklarımı şıklatıp her şeyden bir tane isteyebileceğimi düşünürsek bu ironik bir durum. Yeni banka hesabım gözünü bile kırpmazdı.

İki kadın bir mağazanın kapısından içeri dalıyor, gülerek ve kucak dolusu poşet taşıyarak. Yollarından çekiliyorum ama Starbucks'a doğru dönerlerken konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

"Aldığın bu bluz bu geceki kulüp açılışı için mükemmel olacak. Göğüslerin harika görünecek. Fotoğraflarını yayınlamak için sabırsızlanıyorum, böylece içeri giremeyen herkes kıskanacak."

Diğeri cevap vermeden önce ikisi de kıkırdıyor - can sıkıcı bir şekilde, ekleyebilirim -. "Tanrım, benim de iyi bir sikişe ihtiyacım var. Gördüğüm en ateşli adamı eve götüreceğim."

"Kahretsin, kızım. Anladım. Ama sabah görüşürüz, değil mi?" "Tabii ki. Nasıl olduğumu bilirsin."

İki kadın Starbucks'ta kayboluyor ve biri arkamdan bana çarpıyor. Sinyal değişti, bu da kıcımlı kaldırıp caddenin karşısına geçmem gerektiği anlamına geliyor. Bir anlık kulak kabartma seansımdan kendimi sıyrarak ilerliyorum ama sözleri aklımdan çıkmıyor.

Çok da uzun olmayan bir süre önce, bu bendim.

Ne kadar utanç verici ve yüzeysel.

Kentucky'den hiç tanışmamam gereken bir adamın *hayatımı* değiştireceğini kim bilebilirdi ki?

Gideli çok olmadı ama Logan'ı gerçekten özlüyorum. Bir kapı aralığına girdim ve ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Boone Thrasher'ın arabası üzerinde çalışmakla meşgul ama elimde değil. Greer dışında, tüm bu olanları anlatmak istediğim tek kişi o. Aslında dün gece ona söylemek istedim ama Myrna'nın kızının saçmalaması ihtimaline karşı mesajımı belirsiz tuttum.

Ama değildi.

Hani büyük haberlerim var demiştim ya? Sana gerçekten söylemem gerek.

Hemen bir cevap beklemeden telefonumu çantama atıyorum ama titreşince duraklıyorum.

Ama arayan Logan değildi. Kadın doğum uzmanım, aynı zamanda üniversitedeki oda arkadaşımın ablası.

DR. Herhangi bir şey hakkında sorunuz var mı?

Kişi adlandırma becerilerim konusunda olgun olduğumu iddia etmiyorum ama en azından onu başkasıyla karıştırmıyorum. Ayrıca, kahretsin.

Kahretsin! Gelmeden önce ayrıldım ama şu an New York'tayım.

DR. Yarın öğlen seni araya sıkıştırabilirim ama bana suşi getirsen iyi olur.

Orada olacağım. Bu arada, bana her mesaj attığında hala gülüyorum. DR. İLETİŞİM NUMARAMI DEĞİŞTİRDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİN

BİLGİ.

Yalan söyledim.

DR. Sana suşi yok.

Bölüm 5

Logan

BANNER NYC: Hani büyük haberlerim var demiştin ya? Sana gerçekten söylemem gerek.

Beş dakikadır mesaja bakıyorum ve neden bana hamile olduğunu söylemenin doğru yolunun bu olduğunu düşündüğünü merak ediyorum. Ama burası Banner ve o hiçbir şeyi normal yollarla yapmıyor.

Sonunda bir cevap yazdım.

Bunu yüz yüze konuşmamız gerekmez mi?

Elimde telefon, 442'nin yanında cevap bekliyorum.

BANNER NYC: O kadar bekleyemem. Ne yapacağıma karar vermeliyim ve senin de fikrini almak istiyorum.

Ne oluyor lan?

Ne yaptığını anlaması mı gerekiyor? Her nasılsa son yirmi dört saat içinde şok ve inançsızlıktan kabullenmeye ve hatta Banner'ın hamile olma ihtimalinden heyecan duymaya geçtim.

Çocuğu doğurmamaya karar verebileceği fikri beni dehşete düşürüyor.

Baba olmak hiçbir zaman hedefim olmadı, özellikle de şu anda İş henüz erken aşamalarda, ancak söz konusu kadın Banner olduğunda bu fikre şok edici bir şekilde sıcak bakıyorum. Daha önce derinlerde olduğumu biliyordum, ama bu benim için mühürledi. Ve hiç para kazanmadığı konusunda çok haklı.

konuşmadan önce karar vermeliyiz.

Ara beni.

Bana 20 dakika ver. Otelime döndüğümde ararım.

Oteli mi? Yaşlı kadının evinde kaldığını sanıyordum.

Granger'ın dün geceki sözleri aklımdan geçiyor. *Yani gerçekten para getiren bir işi yok ve sen hala seni kilitlemeye çalışmadığından emin misin?*

Banner bedava bir yerde kalabilecekken neden otele para versin ki? Uzun zaman geçmemiş olsa da Banner'ın nasıl çalıştığını anlamaya başladım.

Kalmak için seçtiği yer ucuz olamaz.

New York'ta bir yer olduğundan emin değilim.

Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Sonraki yirmi dakika lanet olası hayatımın en uzun dakikalarıydı.

Bölüm 6

Banner

Kendimi otel odama bıraktım ve elimde telefonumla kabarık beyaz yorganın üzerine uzanmadan önce eşyalarımı masanın üzerine bıraktım.

Dün gece giriş yaptığımda, nasıl olduğum konusunda biraz endişeliydim. Dee Booker saçmalasaydı faturayı ödeyecektim ama artık böyle bir endişem yok. Logan'ı aramak için rehberine tıklıyorum ve daha ilk çalma tamamlanmadan cevap veriyor.

"Sana söyleyeceklerime asla inanmayacaksın," diyorum selamlama yerine.

"Neye inanacağımı bilsen şaşarsın," diyor Logan, ses tonu daha da belirginleşiyor, belki de bugün sadece kırılmış New Yorklular duyduğum içindir.

"Frau Frances'in benden kurtulmak istediği için beni evimden attırdığını düşündüğümü hatırlıyor musun?"

"Evet ..." Şaşkınlık ses tonunu renklendiriyor.

"Yanılmışım. Aslında bebekleri olacağı için daha fazla odaya ihtiyaçları olduğunu açıkça itiraf eden bir çiftti. Tam bir pislik. Ama artık bunun bir önemi yok, çünkü Myrna'nın benden kurtulmak istemediği ortaya çıktı. Aslında her şeyini bana bırakmış. Otuz milyon dolar, daire ve henüz tam olarak kavrayamadığım bir sürü başka şey."

"Ne?" Logan boğuluyormuş gibi ses

çıkıyor. "Biliyorum, değil mi?"

"Sana her şeyini mi bıraktı?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Her şeyi."

"Peki ya kızı?"

Dee Booker'ın annesinin her şeyini eski bir komşusuna bıraktığını öğrendiğinde ne kadar şaşırması olabileceğini her düşündüğümde kalbim acıyla sıkışıyor, çünkü neredeyse benim başıma geldiğini hayal edebiliyorum. Annemin avukatından gelen ve annemin beni son düşündüğü şeyin ... hiçbir şey olduğunu söyleyen telefon.

"Ona hiçbir şey bırakmamış."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Senden nefret ettiğini söylediğini sanıyordum?"
Yatakta doğrulup ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım.

"Yanılmışım sanırım. Avukat sanki sürekli fikir değiştiriyormuş gibi konuştu."

Zihinsel olarak, ölmenden önce her şeyi açıklığa kavuşturmadığım için kendime bir kez daha kızıyorum. Söylenmemiş o kadar çok şey bıraktığımız için nefret ediyorum. Ve Blush'ın son seks oyuncakları serisini görme şansı olmadı.

"Otuz milyon ..." Logan'ın sesine bir huşu katmanı yerleşti. "Lanet olsun."

"Temelde söylediğim buydu. Tüm bunları çözmek ve devretmek için avukatıyla ve finans ekibiyle tekrar görüşmem gerekiyor, bu yüzden burada planladığımdan daha uzun süre kalacağım. Frau Frances'in bu kadar çok şeyi olduğunu bilmiyordum, yani şimdi *benim* de bu kadar çok şeyim var ve bunlarla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor." Nefes almak için duraklıyorum. "Ama sen sormadan söyleyeyim, New York'ta kalmayacağım. Geri dönüyorum."

"Tabii ki geri geleceksin. Ne kadar paran olduğu umurumda değil, oraya gideceğim ve-"

Logan'ın kararlı sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve araya giriyorum.

"Sakin ol, Wolverine. Pençelerini çıkarmana gerek yok. Gelip beni sürüklemene gerek kalmayacak. Birkaç şeyin farkına vardım."

Bir nefes daha alıp kendimi onunla gerçekleri konuşmaya hazırlıyorum. Bu tipik bir Banner aktivitesi değil, bu yüzden muhtemelen her şeyi berbat edeceğim.

"Myrna bana New York'ta kalma ve sahip olduğum hayata geri dönme fırsatı vermiş olsa da, ben o hayatı istemiyorum. Önceden New York'ta her şey var sanıyordum ama şimdi gerçekten istediğim tek şeyin olmadığını biliyorum. Sen."

Kalbim bu cümleyi duyunca yerinden fırlayacak gibi oldu. Logan'a deli gibi aşık olduğumu itiraf etmeye en çok bu kadar yaklaşmışım ve bunu ilk kez söylemeyeceğime dair kendime söz vermiş olsam da, onun bunu bilmesine ihtiyacım var.

Tek duyduğum sessizlik olunca paniğe kapılıyorum. "Şimdi bir şey söyleyebilirsiniz. Gerçekten, ne zaman istersen."

"Gerisini anlatmanı bekliyorum," diyor Logan, sesi öncekinden daha az sert ama içinde tanımlayamadığım bir şey var.

"Neyin geri kalanı?"

Logan konuşmadan önce bir nefes alıyor. "Hamile olduğunu."

Dönüyorum ve bacağımı karyolanın çerçevesine çarpıyorum.

"Kahretsin!" Bağırıyorum, tek ayağımın üzerinde geri sıçıyorum ve telefonumu elimden düşürüyorum. Yere düştü

Yerde kaymadan önce köşede mükemmel bir şekilde duruyordu. Peşinden dalıyorum, şifonyere çarpmadan hemen önce yakalıyorum.

Ama çok geç kalmıştım. Ekran paramparça olmuştu. "Lanet olsun!"

Doğruluyorum, bir elimi çılgılık atan kaval kemiğime koyuyorum ve zavallı telefonuma bakıyorum. Paramparça camın ardındaki ekran simsiyah. Arama kesildi. Güç düğmesine basıp tekrar açılmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diyorum boş odaya. "Şansımın bu kadar kötü olmasına imkan yok."

Ama iki dakika boyunca telefonumdan hiçbir hayat belirtisi gelmeden tuşlara basmak bana aksini söylüyor.

Otel telefonuna uzanıyorum ve sonra onu yuvasına yerleştiriyorum. Yapmıyorum Logan'ın numarasını biliyorum. Artık kimsenin numarasını bilmiyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Laptop. Google'a bak. *Dükkanının numarasını bulacağım.*

Dizüstü bilgisayarımın açılmasını beklerken tırnaklarımı masaya vuruyorum ve otelin Wi-Fi ağına bağlanıp tarayıcıyı açtığımda saçımı başımı yolmaya hazırım. Sabır hiçbir zaman erdemlerimden biri olmadı ve bu durum bugün de değişmeyecek.

Neyse ki Google dükkanının numarasını veriyor ve arıyorum.

Cevap yok, telesekreter de dolu olduğu için mesaj bile bırakamıyorum.

"Logan, lanet olası sesli mesajlarını kontrol etmelisin!"

Tekrar aradım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonunda biri açtı. "Alo?"

Country müziğin sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyorum. "Neden hamile olduğumu düşünüyorsun?"

"Kimsiniz?" diye soruyor adam ve Logan olmadığını anlıyorum. "Patronunla konuşmam gerek. Hemen."

"Logan mı?"

"Evet!"

"Bekleyin. Kendisi meşgul."

"Bu arama için kesinlikle meşgul değil, o yüzden oraya git ve telefonu ona ver."

"Sakin olun, bayan. Üzerinde çalışıyorum."

Kaba davrandığı için adama çıkışmamak için kendimi zor tutuyorum ama ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Arka plandaki müzik

Sonunda sessizleşiyor ve adamın şöyle dediğini duyabiliyorum: "Telefonda seni arayan biri var patron ve sesi kızgın geliyor. Birini mi dövdün?"

Logan'ın sesi sonunda hatta geliyor. "Banner?"

"Benden daha fazlasını hamile bırakıp bırakmadığına dair bir soru varsa, ciddi bir sorunumuz var demektir, Logan Brantley."

"Neden telefonu yüzüme kapattın? Ve sadece söyle, hamile misin?"

"Telefonumu düşürdüm ve kırıldı. Telefonu ben kapatmadım. Ve hayır! Tabii ki hayır. Sana doğum kontrol hapı kullandığımı söyledim. İki haftadır ev yemekleri yiyorum ama şişman değilim, ne olmuş yani?"

Logan uzun bir nefes verir. "O zaman neden banyondaki tezgâhın üzerinde bir kutu hamilelik testi vardı ve bir tanesi eksikti?"

Sonunda her şey bir araya geliyor ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Çünkü kadın doğum uzmanım doğum kontrol iğnesini kendim yapmam için bana postalayacağını söylediğinde muhtemelen bazı yasaları çiğniyordu, ama önce hazır olduğumu doğrulamak için hamilelik testi yaptırmam gerekiyordu."

"Benimle dalga geçiyorsun." Logan'ın ses tonundan bunun beklediği yanıt olmadığını anlayabiliyorum.

"Neden sadece sormadın?"

"Çünkü bu telefonda konuşulacak türden bir şey değil. Bu yüz yüze konuşulacak türden bir şey."

İyi bir noktaya değindi. "Yani ben dönene kadar bekleyip merak mı edecektin?"

"Evet, ama ne yapacağına karar vermen gerektiğini söylediğinde bekleyemedim."

Farkına varır. "Kürtaj yaptıracığımı mı düşündün? Seninle hiçbir şey konuşmadan mı? Tanrım, Logan, bana verdiğin oy için teşekkürler. güven."

"Bak, bu senin vücudun ve senin seçimin, ama inan bana Eğer böyle bir şey yapacak olsaydın bu konuda söyleyecek bir şeyin olurdu."

"Hamile değilim, o yüzden burada durabiliriz. Ama bilginiz olsun, bunu yapmamın imkanı yok. Yapamam."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Tüm bu durumun gülünçlüğü beni çok etkiliyor ve göğsümden kahkahalar yükseliyor. "Hamile olduğumu düşündüğüne inanamıyorum."

"Şu anda buna gülmesen iyi edersin. Eğer sana ulaşabilseydim, beni meraklandığının için o kışına bir şaplak atardım."

"Kabul etmelisin ki bu biraz komik." Gözyaşları yüzümden aşağı akarken duraklıyorum. "Ya da belki de diğer her şey yüzünden duygusal bir enkazım." Kahkahalarım kesiliyor ama gözyaşları devam ediyor.

"Siktir, bebeğim. Ağladığınızı duymaktan nefret ediyorum. Özellikle de seni kucaklayacak kadar yakın değilken. Şşt, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Bir mendil almak için banyoya doğru yürüdüm ve bir başka gözyaşı dalgasını geri çektim. "Özür dilerim. Son zamanlarda biraz duygusal iniş çıkışlar yaşadım." "Biraz mı? Bruce, bence çok hafif bir ifade kullanıyorsun. Orada."

"Bu sadece Tanrım, kızını duymalıydın. Çok kızgındı. Sanki ondan nefret ediyordu."

Logan, "Herkes ebeveynleriyle iyi geçinemez," diyor.

"Ben bunun yürüyen kanıtıyım." Duraksıyorum. "Ama yarın biri beni arayıp ailemin öldüğünü söylese bu kadar soğuk davranmamın mümkün olmadığını düşünmek istiyorum."

"Muhtemelen bununla kendi yöntemleriyle başa çıkıyordur. Herkes öyle yapar."

"Biliyorum. Ama onun için üzülüyorum ve hiç kimsenin benim için böyle üzülmelerini istemiyorum."

"Bu duymak isteyeceğin bir öneri olmayabilir, ama sen oradayken aileni görmeye gidip arayı düzeltmeyi düşündün mü?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Henüz hazır mıyım bilmiyorum. Beni tek başıma tahliye edilmekle yüz yüze bırakırken iki kere düşünmediler."

"Bu çok boktan, ama son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da bu hayatta hiçbir garantimiz olmadığıdır. Bir adım öne çıkıp daha büyük bir insan olman gerekebilir."

"Belki de haklısın."

"Kör bir sincap bile arada sırada bir ceviz bulur."

"Seni özledim," diye geveliyorum.

Logan telefona doğru hafifçe kıkırdadı. "Ben de seni özledim Bruce. Her şeyi düzene sokmanın ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı? Orada mı?"

"Pek sayılmaz. Daireyi temizlemem ve Myrna'nın eşyalarını ne yapacağıma karar vermem gerekiyor ve bunun yanı sıra tüm finansal ve yasal işleri yoluna koymam gerekiyor ki bunu burada yüz yüze yapmak çok daha kolay sanırım."

"Sana inanıyorum. Bunu çözmek için ihtiyacınız olan zamanı ayırın. Biliyorsun ki Bu proje bitene kadar beni gömülü tutacak bir sürü işim var ve sen döndüğünde burada bekliyor olacağım."

Logan'ın içinde bulunduğum durumu anlaması içimi rahatlatıyor. "Nasıl bu kadar harika biri oldun?"

Logan gülüyor ve ben bu sese bayılıyorum. "Ben muhteşem değilim. Sensin Bruce."

"Seni sonra arayabilir miyim? Gidip yeni bir telefon almalıyım ve daire için bir saldırı planı yapmalıyım ki bu işi olabildiğince çabuk halledebileyim."

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Hatta sana numaramı tekrar veririm." "Logan Brantley bana numarasını veriyor," diye mırıldandım. "Kendimi çok özel hissediyorum." "Çünkü öylesin. Şimdi, tüm o New Yorklulara numaramı hatırlatmakta özgürsün.

York'lu çocuklar evde bir erkeğiniz var ve o paylaşıyor."

Gülüyorum ama sözlerinde göğsümü sıcaklıkla dolduran bir şey var. Gold Haven ve Logan artık benim için bir ev. "Paylaşıyor, ha?"

"Benim turtam. Ben turtamı paylaşmam." "Sanki-"

"İddiasını ortaya koyan bir adam mı?" Logan araya girer. "Çünkü öyleyim. Bu konuda en ufak bir şüpheniz olmasın."

"O zaman Gold Haven'daki tüm kadınların Logan Brantley'nin ihtiyacı olan tüm pastaya sahip olduğunu bilmesini sağlasan iyi edersin çünkü o alındı." Son üç kelimeyi vurguluyorum ve kendi iddiamı ortaya koymak iyi hissettiriyor.

"Adil olan adildir, ama bunu söylemeye gerek yok. Beni sonra ara Bruce." Numarasını söylüyor ve ben de odamın numarasını vermeden önce not alıyorum.

Telefonu kapattıktan sonra aynaya bakıyorum ve daha önce kendi yüzümde bu kadar büyük bir gülümseme gördüğümünden emin değilim.

Çok derindeyim.

Bölüm 7

Banner

"Myrna pis bir kuştu!"

Bu sabahın en yüksek seviyesinden sonra, bütün öğleden sonra Myrna'nın dairesini karıştırmak kesinlikle en düşük seviyeydi. En azından komodinin çekmecesini açıp yaşlı kadın müstehcenliği koleksiyonunu bulana kadar. Onun altında saklı

İncil'de Şeyh Tarafından Ele Geçirilen, Tutsak Prensesi ve Korsanın Ödülü gibi başlıklarla 1980'lerden kalma bir yığın korse yırtıcısı var.

Sofia'ya gösteriyorum, o da ağzını kapatıp gülüyor. "Hayır. Olmaz."

Eminim Myrna şu anda mezarında yuvarlanıyor olurdu, eğer kızı onu hemen ve cenaze töreni yapılmadan yakmaya karar vermeseydi. Düzgün bir veda etme şansım olmadığı için keder ve gözyaşları yükseliyor ama onları itiyorum. Bir şekilde ona uygun bir saygı duruşu yapmanın bir yolunu bulacağım ve bu arada olumlu şeylere odaklanmak benim için daha kolay. Myrna'nın romansları çok sevdiği gerçeği gibi.

Beynim hemen pazarlama moduna geçiyor. . .

Tek elle okuma konusunda biraz yardıma ihtiyaç duyan romantik okuyuculara pazarlama yapsam nasıl olur? Telefonumu elime aldım ve fikir hakkında birkaç not aldım. Peki ya ürünleri farklı sevgili tipleri için yeniden adlandırırsam-

Şeyh, Milyarder, Kötü Çocuk, Gerçek İyi Adam.

Kendi yatak odanızda tutabileceğiniz Blush'ın el kahramanları.

Hangisini tercih ettiğime şüphe yok.

Kitapları bir kenara koyuyorum, onları kendi koleksiyonum için saklamaya karar veriyorum - tabii ki araştırma amacıyla - ve çekmeceleri incelemeye devam ediyorum.

Büyük siyah siki daha önce dolabın üst rafında bulmuştum. Gümüş vurgularla, kesinlikle Milyarder olarak yeniden adlandırılabilirdi. Görünüşe göre Myrna için çok fazlaydı, ki bu benim için sorun değil, çünkü zaten görseiliği kaldırabileceğimden emin değilim.

İyi yapılmış ama yirmi yıllık olan tüm kıyafetlerinin yarın, onları yeniden dağıtma konusunda uzmanlaşmış bir şirket tarafından alınmasını ayarladım.

ihtiyacı olan insanlar. Yine de en sevdiği Burberry atkısını ve şapkasını ve Jordana'nın üzerine kıvrılması için bir kazak saklıyorum.

Myrna dehşete düşerdi ama köpeğinin şu anda ne kadar üzgün olduğunu bilse eminim bunu atlatırdı. Neyse ki yavru köpeğin kendine ait bir güveni var ve Sofia ona bakmaktan heyecan duyuyor.

Bıkmadan önce birkaç saat daha ayıklamaya dayanabilirim. Myrna'nın kızına göndereceğim bir yığın kutu var. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, çünkü aile anılarını bir kenara atmak doğru gelmiyor.

Onu aramaya gittiğimde Sofia mutfakta Jordy'yi besliyordu.

"Bugünlük işim bitti. Yarın döneceğim."

Pembe mama kabını yere indiriyor. "Ben de öyle. Daha ne kadar çok şey olduğunu düşünmek bile beni yoruyor."

Günün en hafif tabiriyle. Myrna'nın üç yatak odasından ikisi eşyalarla dolu, dolaplardan ve dolaplardan bahsetmiyorum bile. Gerçi bir şeyler biriktirmek için çok uzun yılları oldu, bu yüzden sanırım mantıklı.

"Bu gece yine burada kalmak istediğine emin misin?" Günün yorgunluğunu atarken Sofia'ya soruyorum.

Ellerinin tozunu bir bezle alıyor. "Henüz vedalaşmaya hazır değilim."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ceketimi giyip kapıdan çıkmadan önce ona hızlıca sarılıyorum. Bu binaya geri dönmek garip, özellikle de bir parçasının benim olduğunu ve bu sefer kimsenin onu benden alamayacağını bilmek.

Taksiye binmek yerine yürümeye karar vererek ellerimi ceplerime sokuyorum ve işten eve giden insan kalabalığının içinde kayboluyorum. Onlardan biri olmayı özlemiyorum.

En sevdiğim yerden suşi alıp yanımda taşıyorum, oysa yarın öğle yemeği için Dr. Lady Lips'e, nam-ı diğer Dr. Brennan'a götürmem gerekiyor. Kentucky'de en çok özlediğim şeylerden biri suşi yememek, o yüzden iki günde iki kez suşi yemek hiç de zor değil. Ama yine de bir suşi şefini izlemek, Logan'ın mükemmel bir biftek ızgara yaparkenki görüntüsüyle kıyaslanamaz.

Kahretsin, onu özledim.

Tüm bunlar benim için hala çok yeni ve neredeyse otele varana kadar düşüncelerimin içinde kayboluyorum.

"Banner! Banner!"

Beni kimin çağırdığını bulmak için etrafıma bakıyorum. Seslenenin başka biri olma ihtimali yok denecek kadar az.

Omzuma dokununca dönüp Brandon Sidewalk'a bakıyorum, bir keresinde bir kulüp açılışına gitmişim, kısa eteğin beni ellemek için bir davet olmadığını anlamamıştı.

Ne yazık ki, yüzünde aptal bir sırıtışla orada duruyor, bu yüzden tam olarak uzaklaşmıyorum. Ama onu hatırlamıyormuş gibi davranabilirim.

"Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

Kaşları çatıldı. "Brandon Smith. Birkaç hafta önce Olivesque'in açılışına gitmiştik. Tekrar çıkmak ister misin diye sana mesaj atmayı düşünüyordum."

Yüzümden tanıma ifadesi geçmeden önce hafıza bankamı karıştırıyormuş gibi yapıyorum. "Davetiye olmadan elini eteğime sokmaya çalışan adamı mı kastediyorsun?"

Bir adım geri atar, şok gözlerini aydınlatır. "Uh. Ah. Şey ..."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Eğer gerçek bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını öğrenmek istersen, erkek arkadaşım ile konuşmana izin veririm. Aslında bir daha düşündüm de, bunu denediğin için seni muhtemelen bir maden kuyusuna atar, o yüzden belki de önümüzdeki on-on beş yılını hapisshanede geçirmemesini sağlamak adına bu aramızda kalsın."

Sertleşiyor ve boğazını temizlerken gerçek bir korku yayılıyor. "Özür dilerim. Sanırım haklısın. Seni tanımıyorum."

Brandon Sidewalk arkasını dönüp uzaklaşırken, bu adamda tek bir randevuyu bile kabul edecek ne bulduğumu merak ediyorum. Omuzları takım elbise ceketini zar zor dolduruyor. Ayakkabıları ve saati bazı kullanılmış arabalardan daha pahalı olabilir ama çok gösterişliler. Biliyorum ki onları sadece onlar tasarımcı.

Brandon'ın eksiklikleri listem Logan'a ne dediğimi fark ettiğimde durdu. *Erkek arkadaşım.*

Birine bu etiketle hitap etmeyeli uzun zaman oldu. I kafamda evirip çevirirken otelin cam kapılarına doğru devam ediyorum. *Beni kız arkadaşı olarak görüyor mu? Bunun hakkında hiç konuşmadık bile. Neden konuşalım ki?*

Bir yanım ona sormak istiyor, diğer yanım ise bu sorunun saçma olduğunu düşünüyor. Sonra tekrar, beni hamile bıraktığını düşündü, bu yüzden sanırım hayali bir ilişki çizgisini aştık, değil mi? Hâlâ kesin bir kararım yok.

Odama girdiğimde, suşilerimi masanın üzerine koyduğumda ve ceketimi çıkardığımda sonuç.

Orgazm rulosu dedikleri şeyin yarısına gelmiştim ki yeni telefonum çaldı. Logan'ın aradığını düşünerek açtım ama arayan Greer'dı.

"Hey, yabancı!"

"Selam, bela. Bu sabah aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Burası çok yoğundu. Ayrıca Los Angeles trafiği de canı cehenneme."

"Orada yaşamak istediğine hâlâ inanamıyorum."

"Neyin önemli olduğunu düşündüğümde pek de zor bir seçim sayılmazdı."

Birkaç hafta önce ne demek istediğini anlamazdım ama şimdi anlıyorum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi çok tuhaf.

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ee, anlatacak mısın? Neler oluyor? Gold Haven'ı seviyor musun?"

"Aslında New York'a döndüm."

Telefon bir an için sessizleşiyor. "Şimdiden mi? Bana Logan'dan sıkıldığını söyleyemezsin."

Hiç de kolay olmayacak gibi görünen kelimeleri söylemek için kendimi zorluyorum. "Hayır. Myrna Frances, eski karşı komşum, vefat etti."

"Yaşlı yarasa mı? Seni evden attıran mı?" Greer soruyor, ses tonunda açık bir şaşkınlık var.

"Evet, ama o beni evden attırmadı. Aslında, dairesi de dahil olmak üzere her şeyini bana bıraktı."

Aramıza bir sessizlik daha giriyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Konu ne olduğuna geldiğinde sorulabilecek en zekice soru bu gibi görünüyor.

"Dalga geçmiyorum. Senden fazla param yok ama artık çok param var."

"Öldüğünü duyduğuma çok üzıldüm ama vay canına. Bu çok çılginca. Yani artık Manhattan'da mı kalıyorsun?"

Cevabım hızlı ve net. "Hayır. En azından şu anda öyle bir planım yok."

"Yani Logan'la işler iyi mi gidiyor?"

"Her şey yolunda. Ondan *hoşlanıyorum* Greer. Bu benim için yepyeni bir alan."

Ona son kısmı söylememe gerek yok çünkü bunun ne kadar sıra dışı olduğunu zaten bildiğine şüphe yok.

"Aleti ne kadar büyük?"

Arkadaşım benden gelmesi daha karakteristik olacak bir soruyu bana yönelttiğinde ağızımdaki tükürükte boğuluyorum. "Gerçekten bunu mu sordun?"

"Sen sorardın."

"Doğru. Arkadaşlar, arkadaşlarının küçük penisli erkeklerle yetinmesine izin vermemeli."

Nedense konu Logan olunca, kendimi geçmişte olduğumdan daha az paylaşmaya istekli buluyorum.

"Aman Tanrım, bana söylemek istemiyorsun," diyor Greer. "Ya gerçekten çok küçük bir şey ya da ondan gerçekten hoşlanıyorsun, *hoşlanıyorsun*. Ve eğer seni tanıyorsam, küçük penisli bir adama aşık olmana imkan yok. Bu Banner Regent el kitabına aykırı."

"El kitabım yok." "Ama olsaydı ..."

Haklı olduğu bir nokta var. "Tek söyleyeceğim şu. Kongo'yu *yendi*."

Greer nefesini içine çekiyor çünkü o da akıcı bir şekilde ülke penis boyutu karşılaştırma araştırması. Çoğunlukla bunu ezberlemeyi bir oyun haline getirdik çünkü ikimiz de kapsamlı bir şekilde seyahat etmek zorunda kaldık ve iyi bir dick almak için en iyi şansa sahip olduğumuzdan emin olmak istedik.

"Vay anasını. Dışarıda buz pateni yapan insanlar var mı diye bakmam lazım, çünkü sanırım cehennem dondu. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Boku yedim Greer."

"Neden? Bu kötü bir şey değil ki." "Kentucky'de yaşıyor."

"Ve sen de öyle," diye belirtiyor.

"Şimdilik. Ama ya ..." Sözümü kesiyorum.

"Ya ne olursa? Neden endişeleniyorsun?"

Korkumla yüzleşme vakti geldi. "Ya onun için yeterli olmadığımı anlarsa?"

Cevap vermeden önce bir sessizlik daha geçiyor. "Logan Brantley'le sadece bir kez tanışmış olabilirim ama bana aptal bir adam gibi gelmedi. Sen fazlasıyla yeterlisin. Onunla birlikte olduğun için çok şanslı. Sen bir ödölsün, Banner. Bunu asla unutma."

O anda, bazen en iyi arkadaşınızdan dünyanızı düzene sokacak bir moral konuşmasına ihtiyacınız olduğunu hatırladım.

"Haklısın. Haklıyım."

"Aferin kızım. Şimdi, rolleri tamamen değiştirmeden önce tavrını tekrar yerine getir."

"Seni seviyorum, G."
"Ben de seni seviyorum, B."
"Seni özledim. Yabancılık çekme."
"Ben de seni. Şimdi git o adamı ara ve pis bir telefon seksi yap ki sen yüzlerce mil uzaktayken o bütün gece seni düşünsün."
"Kahretsin, şu edepsiz kız haline bak. Sana yakışıyor."
"Evet, sanırım yakışıyor."
Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz.
Suşimi bitirirken onun önerisini düşünüyorum ve sonra Logan'la mesajlaşmalarımı açıyorum.

BANNER: Konuşabilir misin?

Telefonum otuz saniye sonra mesaj yerine bir aramayla elimde titriyor.
"Hey, Bruce."
"Selam."
"Zamanlaman çok iyi. İşe geri dönmeden önce kısa bir mola veriyorum."
Saate baktım. Gold Haven'da saat neredeyse yedi. "Proje nasıl gidiyor?"
"Bu araba üzerinde düşündüğümde çok daha fazla işim var. Hepimiz acele ediyoruz ve ben herkesten daha fazla zaman harcıyorum çünkü işler böyle yürüyor. Orada işler nasıl?"
"Myrna'da çok zaman harcadım. Beklediğimden daha zor." Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor.
Logan'ın sesi yumuşuyor. "Tabii ki öyle bebeğim. Huysuz yaşlı bir kadın olabilir ama o senin huysuz yaşlı kadınındı."
Kesinlikle haklı. "Sanırım bunu daha da zorlaştıran şey, onun hakkında korkunç şeyler düşünerek ölmesine izin vermiş olmam. Bu asla olamayacağım bir şey değiştirebiliyorum. Bu beni deli ediyor." Burnumdan bir nefes kaçıyor ve eminim gözyaşları da onu takip edecek.
"Bebeğim, özür dilerim. Keşke sana sarılabilseydim ve sana tüm doğru şeyleri söyleyebilseydim."
Yine burnumu çektim. "Sorun değil. Benim hatam olduğunu biliyorum. Sadece bununla yaşamak zorundayım."

"Seninle gurur duyardı, Banner. Kin besliyor olsaydı sana her şeyi bırakmazdı."

Avukatın bana Myrna'nın vasiyetini neredeyse her hafta değiştirdiğini söylediğini düşünüyorum. "Belki de fikrini değiştirecek zamanı olmamıştır."

"Dur, Bruce. Bunun için kendini hırpalama. Bundan ders çıkar. İsteklerini yerine getirerek onun anısını onurlandır."

"Böyle konularda nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?"

"Çok fazla kardeş kaybettim ve ölüm asla kolaylaşmıyor. Geçmişte yarım bıraktığın bir şey varsa, yapabileceğin tek şey gelecekte daha iyisini yapmaya çalışmaktır."

Gözyaşları kuruyor ve ona aşk romanlarından ve Jordana'nın burada Sofia ile kalmasından bahsetmeye devam ediyorum.

"Köpekleri severim. Her zaman bir çocuğa sahip olamayacak kadar çok çalıştım ve bekleme odasında sürekli uyuyan bir çocuğumun olduğu bir işletme olmak istemedim. Sofia onu almak istemezse, sen getirebilirsin. ev."

Ev. Bunu çok kolay söylüyor çünkü onun için öyle.

Artık benim de mi evim? Çünkü New York, burada olduğum her saat daha az evim gibi geliyor.

"Ona sorup sana haber veririm."

"İyi bir plana benziyor." Telefona doğru esniyor. "Çok fazla çalışıyorsun."

"Kendi işinin sahibiysen öyle bir şey yok."

"Yemek için bile durmadın mı?" Sorum biter bitmez aklıma başka bir düşünce geliyor. Emmy Harris ben yokken bir şey yapmaya kalkışmasa iyi olur. *Turta* meselesini hallettik ama ben olsam ona hiçbir şey yapmazdım.

Logan Brantley kimsenin aptalı değil ve ses tonumu anlıyor. "Gerçekten ne soruyorsun?"

Lafı dolandırmıyorum. "Ben yokum diye Betty Crocker Barbie bu gece sana piknik sepeti mi getirmeye çalıştı?"

Gülüyor ve bunun için onu yumruklamak istiyorum. "Kıskandın mı Bruce?"

Ben de kendi kahkahamı zorla atıyorum. "Tabii ki kıskanmadım. Yani, Brandon Sidewalk'u otelin dışında gördüğümü söylesem kıskanacağından daha fazla değil."

Logan'ın kahkahası kesiliyor. "Hani şu elini eteğine sokmaya çalışan herif mi?"

Bunu bu kadar çabuk hatırlaması beni gerçekten şok etti. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki tanıştıysam ilgilenmem gereken erkeklerin listesini hatırlıyorum."

Onun maço sözlerinde beni heyecanlandıran bir şey var. "Öyle mi? Yani kıskanıyorsun?"

"Sana söyledim, o benim turtam. Ben turtamı kimseyle paylaşmam." "Ben de sana paylaşmadığımı söyledim."

"Sen etrafımdayken bana böyle tavır takınırsan, seni becermek istememek benim için çok zor olacak."

Bir anda külotum sırlıslıkla oluyor ve Greer'in pis telefon seksini hakkındaki tavsiyesini hatırlıyorum.

"Garajda tek başına mısın?" "Tabii ki."

"Sikin sertleşti mi?"

Logan nefesini bırakıyor ve soruyu bana çeviriyor. "Amin ıslak mı?"

"Damlıyor."

Telefona doğru inliyor. "Siktir, bebeğim. Keşke şu anda yüzümde olsaydın da o tatlılığın tadına bakabilseydim. Ve bilgin olsun, taş gibiyim."

Logan'ı garajda, eli yırtık kot pantolonunun içinde sikini kaldırırken hayal ediyorum. "Keşke seni görebilseydim."

"Soyun. Çıplak olmanı, yatağa uzanmanı, bacaklarını açmanı istiyorum, böylece parmaklarını o tatlı amcığın derinliklerine gömebilirsin. Kendini tatmin ettiğini duymak istiyorum."

"Sana ne kadar seksi olduğunu söylerken gel."

Telefonu hoparlöre alıp yatağın üzerine bırakıyorum, böylece kot pantolonumu, gömleğimi, külotumu ve sütyenimi çıkarabiliyorum. Yorganı yataktan yırttıktan sonra telefonu daha yukarı kaldırıyorum ve kendimi bir yastığın üzerine koyuyorum.

"Şu anda beni görebilseydin, tam olarak bunu yaptığımı bilirdin." Parmaklarım ıslaklığında kaymak için vücudumdan aşağı iniyor.

Normalde bunu telefonla izleyici olmadan yapıyor olsaydım kendimi daha fazla kızdırırdım ama Logan'ın sözleri kafamın içinde yankılanırken buna gerek kalmıyor.

İşaret parmağım klitorisimin etrafında dönerken aynı anda telefondan alçak hırıltısı geliyor. İki parmağımı içeri sokuyorum.

"Ne kadar sıkıydın?"

"Çok sıkı, ama daha fazlasını istiyorum."

"Sikimi istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yanında oyuncaklarından birini getirdin mi?"

"Bir tane olmadan asla evden çıkmam."

"Git getir."

Yataktan fırlıyorum, emirlerini yerine getirmeye hevesliyim çünkü bu orgazma votkadan daha çok ihtiyacım var. Ve bu çok şey ifade ediyor.

Çantamdan bir prototip çıkardıktan sonra yatağa ve telefona dönüyorum.

"Ben hazırım."

"Arkana yaslan, bacaklarını aç ve kendini tatmin et."

"Şu anda mastürbasyon mu yapıyorsun Logan? Bir görsele ihtiyacım var."

"Yumruğumla sikimi boğuyorum, ama boşaldığında amının beni ne kadar sert kavradığının yanında bu hiçbir şey."

İnliyorum, onun kirli sözlerine bayılıyorum.

"Aynen öyle, bebeğim. O amcığı azdır, çünkü onu sikeceksin ve aynı anda boşalacağız. Bütün New York şehrinin adımı haykırdığını duymasını istiyorum."

Yatakta kıvranıyorum, klitorisimdeki oyuncuğun titreşimleri beni şimdiden sınıra doğru sürüklüyor, ama ona içimde ihtiyacım var.

"Ben hazırım."

"Ben hazırsın dediğimde hazırsın." "Lütfen

Logan."

"Kahretsin, yalvarma sesine bayılıyorum. İçine it; nasıl hissettirdiğini söyle."

Vibratörü kaygan girişime kaydırıyorum ve G noktası masajının yoğunluğunu artırıyorum.

"Oh Tanrım. Bu uzun sürmeyecek," diyorum ona, sesim titreyerek.

"Kesinlikle sürmez. G noktada hissediyor musun?"

"Evet. Aman Tanrım, evet."

"O küçük tatlı klitorisinle oynamayı unutma. Bu hızlı ve sert olacak."

Vibratörle kendimi becerirken aşağı uzanıyorum ve klitorisimle oynuyorum. İnlemelerim Logan'ın kendini tatmin ederken aldığı ağır nefesle buluşuyor.

"Keşke seni görebilseydim ama zihnimde canlandırabiliyorum ve çok güzelsin."

Zevk dalgası kabarıyor. "Uzun süre dayanamayacağım."

"Gerek yok. Sert gel, bebeğim. Sert gel ve duymama izin ver."

Titreşimleri bir üst seviyeye çıkarıyorum ve çığlığım odayı deliyor.

"Logan!"

Telefonda yüksek sesle inliyor, ardından bozuk kelimeler geliyor ve ben Bir arabanın kaputuna inen kalın, püsküren sperm püskürmelerini hayal edin. *Bunun bu kadar seksi olacağını kim bilebilirdi?*

Artçı şoklar içimi parçaladığında vibratörü çekiyorum ve yan tarafıma kıvrılıyorum. "Arabayla mı geldin?"

"Asla söylemeyeceğim."

"Yeterince yüksek sesle çığlık attım mı?"

Cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Şimdilik idare eder ama bu son olmayacak."

"Geldiğinde ne dedin? Anlayamadım."

Cevap vermeden önce birkaç vuruş geçti. "Sana yüz yüze söylemeyi tercih edeceğim bir şey."

Bölüm 8

Banner

Bir hafta sonra

Artık yasal bir milyoner olduğuma göre sanırım bir midilli almak istiyorum.

SEKSI ADAMIM: Midilliler milyonlar etmez. Burada bir düzine var.

Tek boynuzlu at mı?

Bruce . . .

Kafasına sivri bir şey takılmış bir midilliden bahsetmiyorum. Hile yok.

Bruce.

Ne? Bunun neresi mantıksız?

Sana gerçekten pahalı bir midilli bulacağız. Pembe bir tane mi?

Walmart'tan biraz Rit boyası alacağım. Okeydokey.

* * *

Birkaç gün sonra

Bir tekneye ne dersiniz? Belki bir yat. Bu garip bir kelime. Yat. Otomatik düzeltmek zorunda kaldım.

SEKSI ADAMIM: Burada kullandığımız tek tekne levrek teknesi.

Bas teknesi yatla aynı tınıyı taşıyor. Kahretsin. Yine yanlış yazmışım! Teşekkürler, otomatik düzeltme. Eğer heceleyemiyorsam, muhtemelen bir tane sahibi olmamalıyım.

SEKSI ADAMIM: Neden bir yatla başlamak istiyorsun ki?

Discovery Channel'da mega yatlarla ilgili bir şey izliyordum, bütün havalı çocuklarda varmış.

SEKSI ADAMIM: Oraya gelip yat olayını senden çıkarmamı ister misin? Çünkü sen zaten benim kitabımdaki en havalı çocuksun.

EVET, İSTİYORUM. Keşke gelebilseydin. Ama meşgul olduğumu biliyorum. Sen de benim kitabımda oldukça havalısın.

Öyle mi?

Oraya gelip seni sikmemi ister misin?

Bu aynı tınıyı vermedi, değil mi?

SEKSI ADAMIM: Pek sayılmaz. Ama keşke yapsan. Seni özledim, bebeğim.

BANNER: Seni daha çok özledim.

* * *

Birkaç gün sonra

"Neden durdun?" Logan soruyor.

İki parmağım amıma gömülmüş ama kıpırdamadan başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece Yani, yanlış anlama ama sakin hiç Skype'ta görüldüğü kadar büyük görünmemişti."

Logan'ın bakışları daralıyor. "Kadın, ne söylediğine dikkat etmelisin. Kıcını kaldırıp eve gitmen gerektiği çok açık, böylece sikimle tekrar yakınlaşabilirsin."

Ciddi ifadesine gülüyorum. "Sadece diyorum ki, hangi açıdan bakarsan bak sana çok yakışıyor. Mamut gibi görünüyor. Şu anda ağzıma sığdırabileceğimi bile sanmıyorum. Araba restorasyonu işi yürümezse, kesinlikle mastürbasyon videoları çekebilirsin. Boş ver. Ben öyle bir şey demedim. Onların ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Banner . . ."

"Özür dilerim. Sadece . . . Seni çok özledim."

Logan ve ben Skype'ta seks yapmaya çalışıyorduk ve bir Skype hesabı açması için onu defalarca sıkıştırdıktan sonra nihayet yüzünü (ve penisini) görebildiğim için çok mutluydum.

Uzun lafın kisası, soyunduk ve ben kendi işimi yapmaya başladım, Logan kendi işini yapmaya başladı ve sonra bir şekilde durdum çünkü onun işini yapmasını izlemeye çok kapıldım.

Adamım *kesinlikle* Congo'yu yendi. Santimlerle.

Logan başını yastığına yaslıyor ve battaniyeyi kucağına atıyor. "Seni burada istiyorum. Ben de seni özledim."

Otel bornozumu çekip kapatıyorum ve ekranıma dokunmak için uzanıyorum. "Yakında döneceğim. Bana kalsa bu işi çoktan bitirmiş olurdum."

İç geçirdi. "Elinden geleni yap, Bruce. Bu gecelik bu kadar yeter. Yorgunum."

Ona üç kelime söylemek istiyorum, özellikle de iki hafta aradan sonra yüzüne bakarken, ama yapmıyorum.

"Seninle yarın konuşuruz Logan. İyi uykular."

"Sen de bebeğim."

Bölüm 9

Banner

Bir hafta sonra

Hâlâ New York'tayım ve şimdi Gold Haven'a dönmek için her zamankinden daha fazla can atıyorum. Myrna'nın mirasını düzenlemek için avukatlarla defalarca görüştüm, ardından mali danışmanlarla toplantılar yaptım ve bir de hiç bitmeyen evini toparlama ve tüm bunları yaparken yürütmem gereken kendi işim vardı.

Myrna'nın dairesini yeniden dekore eden tasarımcıyla işimi bitirdikten sonra otel odamdaki yatağıma uzandığımda telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum ama yine de açıyorum çünkü alan kodu Gold Haven'a ait.

"Alo?"

"Kahretsin, kızım. Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Ses tanıdık geliyor ama tanımam birkaç saniyemi alıyor. "Julianne?"

"Başka kim olabilir ki? Birdenbire şehirde benim bilmediğim bir sürü arkadaş mı edindin?"

"Pek sayılmaz. Ama geri geleceğim. Umarım çok yakında."

"Planlarını hızlandırmak isteyebilirsin çünkü akbabalar adamın üzerinde dolaşüyor. Onun yaralı bir hayvan olduğunu hissettikleri için mi, yoksa sen tekrar ortaya çıkmadan önce son şanslarını denemek istedikleri için mi bilmiyorum."

Kaskatı kesildim. "Affedersiniz?"

"Gold Haven'ın en iyileri onu markette köşeye sıkıştırıyor ve dükkânına o kadar sık girip çıkıyorlar ki, adamın bir şey yapabilmiş olması mucize."

Julianne'in sokağın karşısındaki kuaföründen bakınca doğru söylediğine inanmak zorundayım.

"Sürtükler," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Kesinlikle sürtükler. Bu yüzden sana haber vereyim dedim, çünkü Logan'ı bilirsin, onlara onu yalnız bırakmalarını söyleyemeyecek kadar iyi biri.

bir şekilde kabul edecekler." "Ne demek istiyorsun?"

"Emmy Harris'in gözüne kestirip de elde edemediği tek şey yeni ve gelişmiş Logan Brantley ve savaştan geri çekilmeyecek. O evi Logan'ın bir gün onunla birlikte yaşayacağını umarak yaptırdığına eminim."

Kırmızı öfke görüşümü dolduruyor. "*Almak* kelimesinin nesini anlamıyor?"

"Kızım, onun gözünden ve aklından uzaksın, bu yüzden bu şekilde görmediğine inansen iyi olur. Bilmeni isterim ki kışını kaldırıp buraya gelmen senin yararına olabilir, böylece daha önce hak iddia edebilirsin. o farkına varmadan onu altından çekip çıkarmanın bir yolunu bulur."

Julianne göremese de bir elimi kalçama koyuyorum, duruşum UYARI: ÖNÜMDEKİ TAVIR diye bağırıyor. "Logan onu istemiyor. O beni istiyor."

"Ama bu onu hamile numarası yapmaktan ve mezuniyetten üç hafta sonra mezuniyet balosu kralından yüzük almaktan alıkoymadı."

"Ne?" Şok beni çarptı.

"O kaypak bir sürtük ve her ne kadar planladığı gibi gitmemiş olsa da, Logan söz konusu olduğunda ondan hiçbir şey beklemezdim."

"Hafta sonuna kadar dönmüş olurum."

"Ben olsam fazla beklemezdim. Yakında görüşürüz, Banner. Oh, ve bana şu New York İtfaiyesi tişörtlerinden birini getirebilir misin? Ve belki şu gömleksiz itfaiyecilerden de bir tane? Takvimlerde olanlardan. Bekle, boş ver. İtfaiyeciler pisliktir. Bana bir NYPD tişörtü ve seksi bir polis getir."

Gülüyorum ama zoraki bir gülüş. Muhtemelen Emmy Harris'i kazara bir çukura düşürmek istediğim içindir. Arabamla.

"Ne yapabileceğime bakarım."

Julianne'le telefonu kapattıktan sonra kendime Emmy Harris konusunda endişelenecek bir şeyim olmadığını söylüyorum. Logan benim. O kadar.

O zaman neden ona yemek getirmesini sordun?

Birlikte geçirilen zamandan bile daha kısa bir sürenin ardından birkaç hafta uzak kalmak bir ilişki için pek de iyi bir reçete sayılmaz.

Ve madem Emmy Harris için endişelenmiyorsun, neden otelin şefine geceleri sana yemek pişirme dersleri vermesi için o kadar para ödedin?

Kahretsin, gerçekten endişelenmeye başlamadan önce kafamın içindeki o küçük sesin gerçekten susması gerekiyor.

Onu neyin susturacağını çok iyi biliyorum. Logan'ı arıyorum. "Selam Bruce. Mükemmel zamanlama, duştan yeni çıktım."

Kafamdaki görüntü çok lezzetli. "Çıplak mısın yoksa havlu mu giyiyorsun?"

Sesi derinleşiyor. "Havlu, ama bu değişebilir."

Son üç hafta boyunca muhtemelen itiraf etmem gerekenden daha fazla telefon seksi yaptık ve sonra da Skype seksi için komik bir girişimde bulunduk. Ama hadi, bir kızın ihtiyaçları vardır ve Logan'ın boğuk ses tonu beni bitişe götürüyor her şeyden daha hızlı.

"Mmm, öyle mi? Muhtemelen ben de birkaç kattan kurtulabilirim," diyorum ona.

Logan aynı derecede seksi bir şeyle karşılık vermek yerine, "Kahretsin. Kapı zilim." "Ne?"

"Burada biri var." "Seni bırakayım mı?"

Telefondan ayak seslerini duyabiliyorum, sanki kontrol etmek için kapıya doğru gidiyor.

"Kahretsin, ben Emmy. Seni sonra ararım bebeğim." Ben cevap veremedim Logan aramayı sonlandırıyor.

Hayır. Lanet olsun. Olamaz.

Logan, üzerinde sadece havlu olan o sürtüğe kapıyı mı açtı?

Julianne'in söylediği her şey bir anda aklıma geliyor ve dizüstü bilgisayarımı almak için yataktan fırlıyorum.

Gold Haven'a ve adamıma dönme vaktim geldi.

Bölüm 10

Logan

Ön kapıyı açtığımda Emmy'nin yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim.

Kendini çıplak göğsüme attı ve kollarını göğsüme doladı. Boyun. Banner'la telefonda konuşurken bir kez daha otuz bir çekmeyi beklemekten yarı sertleşmiş olan aletim garip bir şekilde aramıza sıkışmış durumda.

Tanrım, zamanlaması daha kötü olamazdı.

"Başka kime gelebileceğimi bilemedim. Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama biriyle konuşmam gerekiyordu." Sözleri omzuma çarparak boğuklaştı.

"Neler oluyor, Emmy? Sen iyi misin?" Başını iki yana sallıyor. "Her şey çok fazla."

Açıklayacağını umarak bir süre bekliyorum ama bana tutunmaya devam ediyor. Omzunu okşuyorum ve kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum.

Üzerimde sadece bir havlu olduğunun bilinciyle, kollarını boynumdan dikkatlice çözüyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Ta ki bir esinti hissedene kadar.

Emmy'nin ceketinin düğmeleri aceleyle sıkıştırdığım havlumu çekip çıkardı ve aletimi açıkta sallanır halde bıraktı.

Yere düşen havluyu tutuyorum. Belime sarılıp sıkıca sabitlenene kadar başımı kaldırmıyorum.

Emmy'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde ve eli dudaklarına doğru uçarken yüzüme bakmıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim. Ben ... içeri gel. Gidip üzerime bir şeyler giyeceğim ve hemen döneceğim."

İçeri adımını atıyor, ben de kapıyı arkasından kapatıp koridora dönüyorum ve her adımda zamanlamasına lanet ediyorum.

Hay sikeyim. Neden onu kapıdan geri itmedim ki? Üzerime bol bir eşofman ve tişört geçirip oturma odasına döndüğümde salonu boş buluyorum.

Mutfaktan tabak çanak sesleri geliyor ve Emmy'nin dolaba uzanıp fincanları indirdiğini görmek için döndüğümde demlenen kahvenin kokusu yüzüme çarpıyor.

"Kendimi evimde gibi hissetmemi söylemediğini biliyorum ama ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu." Fincanları tezgâhın üzerine koyuyor ve bana doğru koşuyor. "ok özür dilerim. İsteyerek olmadı-"

Havlu olayı için özür dilemesini duymak istemediğinden ya da olanları unutmak dışında bir şey yapmak istemediğinden araya giriyorum. "Neler oluyor?"

Emmy?"

Kollarını vücuduna doluyor. "Tüm bunlarla başa çıkmaya alışık değilim. Bu benim için normal değil."

"Ne oldu?"

Zaten ayık olan ifadesi daha da ciddileşiyor. "Polis beni bir saatten fazla sorguladı ve hayatım boyunca hiç bu kadar sarsılmamıştım."

"Cody seninle görüştü m ? Ne hakkında?"

Mutfağa geri dönüyor ve bir fincan kahve dolduruyor, sonra bir paket şeker atıp sormadan tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. İşlemi ikinci bir fincanla tekrarlıyor ve yanıma geliyor.

İki eliyle fincanı kavrarken gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Tüm bu uyuşturucu meselesi hakkında. Annemle babamın havaya uçan evlerden biri vardı. Roy Planter'ın içinde bulunduğu ev."

Cody bana bundan bahsetmemişti ama o kadar da şaşırmadım. "ok sayıda kiralık mülkleri var. "Bir sürü kiralık mülkleri var. ailenizle bağlantısı var mı?"

Harris'ler her zaman ilçenin en zengin ailelerinden biri olmuştur ve bu kısmen Home Cookin'in başarısından kaynaklanmaktadır. Kendilerine ait Bir kilometre kadar uzakta, ile sınırına yakın bir yerde yerleşkeleri, birak kulübeleri ve Emmy'nin bir yıldan uzun süredir inşa ettiği yeni evi var.

Emmy devam ederken sesi zayıf çıkıyor. "Doğrudan bir bağlantı olduğunu söylemedi ama güçlü bir şekilde ima etti. Ve sonra beni çok korkutan başka sorular da sordu."

"Ne gibi?"

"Uyuşturucu yapmak için malzeme kullandığından ya da satın aldığından şüphelendikleri birak alışanım hakkında. şüpheli görünen başka birini tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Ona ne söyledin?"

"Komşularımıza şüphelilermiş gibi bakacak olursak birleşik bir şehir olamayız. O zaman buna bir son vermek için birlikte çalışmak yerine hepimiz birbirimizin boğazına sarılırız."

Aslında Emmy'nin düşüncesine katılıyorum. Dükkanıma gelen insanlara bakıp kimin uyuşturucu sattığını, kimin satın aldığını ya da tedarik ettiğini merak etmekten nefret ediyorum.

"Cody buna ne dedi?"

"Kasabamızı geri istiyorsak, müşterilerimi ve kasaba dışından gelen ve uygunsuz görünen insanları izlemek konusunda daha dikkatli olmalıyım."

Şehir dışından gelen insanlardan bahsettiğinde aklıma hemen Banner geliyor. Görünüşe göre Emmy de öyle.

"Cody, arkadaşın New York'a dönmek için ayrıldığından beri başka hiçbir şey olmamasının büyük bir tesadüf olduğunu düşündü."

İçimin derinliklerinden öfke yükseliyor. "Banner'ın bunlarla hiçbir ilgisi yok. İlk ev o daha buraya gelmeden patladı."

Emmy bana bakıyor, yüzünde saf bir masumiyet ifadesi var ama bunun gerçek olmasına imkân yok. "Ben de ona aynen böyle söyledim."

Duraksıyor ve kahvesini yudumluyor, fincanı hala onu bir arada tutuyormuş gibi kavırıyor. Sonunda tekrar bakışlarımla buluştuğunda, masum ifadesi solmuştu.

"Ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmayacağım Logan. Evimi ikimiz için inşa ettiğimi bildiğin halde onu bana tercih etmene üzülmemiş gibi davranmayacağım. Ama sanırım benim küçük kasaba terbiyem artık senin için yeterince iyi değil."

Emmy'nin dürüstlüğü beni şaşırttı, eviyle ilgili yorumu da öyle. *Bu fikri kafasından atmayarak hata ettim.*

Ama yeterince iyi olmamakla ilgili suçlaması beni kızdırdı. Emmy Harris her zaman herkesin üstünde oturan ve her istediğini elde eden bir prensesi. Belki de bu yüzden onu sert bir şekilde susturmadım. Belki de gençken benimle konuşmayan Emmy Harris'in sonunda beni değerli bulması hoşuma gitmişti.

Banner hayatıma girene kadar omzumdaki çip küçülmeye başladı. Yine de Emmy'yi yola getirmenin zamanı geldi.

"Sana karşı açık olacağım, Emmy. Bu son söylediğin saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu dünyada kimseye layık olamadığım onca yıl geçirdim.

Kasaba, Gold Haven ya da buradan herhangi biri benim için yeterince iyi değilmiş gibi davranacak son kişiyim."

Omuzları dikleşiyor. "Yani onu benden daha çok seviyorsun. Anlıyorum. Kafamda bir peri masalı kurdum ama belli ki prensin başka birine aşık olacağını hesaba katmamışım. Kaybettiğimde anlarım. Bana tekrar söylemene gerek yok."

Bir tür dlmşm gibi kaybettiğimi söylemesi beni kızdırıyor ama önemli değil. Tek istediğim Emmy'yi mutfağımdan çıkarmak ve böylece Banner'ı geri arayabilmek. Bu konuşmanın ne kadar iyi geçeceğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Emmy kahvesini tezgâha koymadan önce bir yudum daha alıyor. "Umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz Logan. Onunla birlikte olmanın bunu değiştireceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Eğer mutfağımdan daha hızlı çıkmasını sağlayacaksa, ona bu güvenceyi verebilirim. "Tabii ki."

Tekrar gülümsüyor ama gülümsemesi titriyor. "Sanırım gitmeliyim. Ben sadece ... Tüm bu karmaşa hakkında başka kiminle konuşacağımı bilemedim. Bununla uğraşmak zorunda olduğumuza bile inanamıyorum. Burası artık hatırladığım kasaba değil."

Başımı salladım. "Gerçek bu."

Emmy tezgâhtan uzaklaştı. "Gecenizi bldğm için özür dilerim." Kapaıya yöneliyor ama eşikte duraksıyor. "Cody'nin sorduğu başka bir soru beni şaşırttı ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

yap."

"Ne?"

"Bana Nicole hakkında bir şey bilip bilmediğimi ya da Ben'den Pints and Pins'i satın almak için nasıl para topladığını sordu."

Başımı geri çektim. "Ne?"

"Benim de tepkim buydu. Onu çok iyi tanımadığımı söyledim ama hepimiz biliyoruz ki o bowling salonuna sahip olmaya kararlı ve bunu gerçekleştirebilmek için her gün her dakika koşuşturuyor. Ona her zaman hayranlık duymuşumdur.

Bu açıdan sürücü. Ailemin arazisinde bir kulübe kiraladı, bu yüzden ilk düşündüğüm şey etrafta dolaşıp kendi metamfetamin laboratuvarını kurup kurmadığına bakmam gerekip gerekmediğiydi."

"Cody'ye de böyle mi söyledin?"

Emmy başını sallar. "Hayır, onu suçlamak istemedim. Bunu yapacağını düşünemiyorum, biliyor musun?"

Banner'la kayganlaştırıcı avına çıktığımız gece Nicole'n eczanesinden bir şeyler almaya çalışıp başaramadığı anı gözümün önünden geçiyor

Aklım. *Metamfetamin yapmasına imkan yok. Buna inanmıyorum. Ama akla yatkın değil.*

"Nicole'u uzun zamandır tanıyorum ve para kazanmak için bu kadar alçaldığını düşünemiyorum."

Emmy başını sallar. "Katılıyorum. Sadece bana garip geldi, hepsi bu. Sizi gecenize geri dönmeniz için yalnız bırakayım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Logan. Umarım Banner ne kadar iyi bir adama sahip olduğunu fark eder. Çünkü fark etmezse ..." Emmy sözünü kesiyor ama ne demek istediği açık.

Bu aynı zamanda on metrelik bir sopayla dokunmayacağım bir ifade. "İyi geceler. Dikkatli sür."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp arkasından kilitliyorum, düşüncelerim bir düzine farklı yöne gidiyor.

Bir yanım hemen Pints and Pins'e gidip Nicole'le konuşmak istiyor ama bu benim işim değil. Öte yandan, biz arkadaşız ve uzun zamandır ona göz kulak oluyorum.

Nasıl ekstra para kazanıyor? Fabrikada ve bowling salonunda vardiyalı çalışıyor ama dükkânda yağ değişimi yapmalı en az altı hafta oldu.

Kahretsin, bunu düşündüğüm için bile nefret ediyorum.

Telefonumu alıp Banner'ı geri arıyorum, Emmy Harris'in kapısını sadece bir havluyla açtığım için azar ıstırmeyi bekliyorum.

Onun yerine Banner'ın sesli mesajını aldım.

"Artık kimse sesli mesaj bırakmıyor. Önemliyse mesaj at. Ve eğer bana bir şey satmaya çalışıyorsan, git bir torba sik al."

Yine de mesaj bırakıyorum. "Bruce, beni ara."

İki saat izledikten sonra hâlâ gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. *SportsCenter*, ama yatağa düşmeden önce telefonum çalmıyor.

Bölüm 11

Banner

New York'la ilgili harika bir şey var mı? Her yer geç saatlere kadar açıldı ve bu da dün geceki defansif alışverişim için mükemmel bir şekilde işime yaradı.

Beni Gold Haven'a götürecek uçağa bindiğimde Her erkeğin çekingenliğini yok edecek kadar skandal iç çamaşırıyla dolu bir bavul.

Logan için rakibim olmadığından emin olmak için buna gerçekten ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorum?

Tabii ki hayır. Saçmalama. Ben harikayım ve o adam bana sahip olduğu için çok şanslı.

Uçuş boyunca bunu kendime en az seksen kez hatırlattım. Ama bu hiçbir şeyi şansa bırakacağım anlamına gelmiyor.

Ayrıca yanımda daha fazla kayganlaştırıcı var.

Her ihtimale karşı. Brown Town, işte geliyoruz.

Gece saat altıda son uçuşumdan indiğimde görevde bir kadını, planlarımı son dakikada yaptığım için buraya gelmemin bütün bir gün sürmesi canımı sıktı. Araba kiralama masasından ayrılır ayrılmaz ilk hedefime doğru yola koyuluyorum. Logan'ın dükkkanı.

Ona neyin çarptığını asla bilemeyecek. Eteğim kısa, topuklu ayakkabılarım uzun ve saçlarım, cildim ve tırnaklarım bu hafta gizlice yaptırdığım şımartmadan dolayı mükemmel.

Bir buçuk saat sonra otoparka giriyorum, çünkü şarkı listemdeki tüm kadın marşlarına eşlik etmekle o kadar meşguldüm ki dönüşü kaçırdım ve on beş mil yanlış yöne gittim.

Ama kimsenin bu küçük detayı bilmesine gerek yok.

Işıklar hâlâ yanıyor ve Logan'ın kamyoneti binanın yanındaki normal yerine park etmiş durumda. Otoparkta başka araba yok.

Telefonumu çıkardım ve uçak modundan çıkardım. Uçuşlarımın güvenliğinden endişe ettiğim için ve tabii ki FAA düzenlemeleri nedeniyle bütün gün orada tuttuğumu söyledim kendime ama bu tamamen saçmalık.

Logan'dan gelen en az birkaç mesaja cevap vermemek için kendime güvenemedim. Bunun bir sürpriz olmasını istedim. Logan'ın hamile olabileceğini düşündüğü zamanki gibi, bu da yüz yüze gerçekleşmesi gereken bir tartışma.

Hemen ondan birkaç mesaj geliyor ve giderek daha ... iddialı diyelim.

Bruce, ara beni.

SEKSI ADAMIM: Ciddiyim, bebeğim. Ara beni.

SEKSI ADAMIM: ARA BENİ.

Bu radyo sessizliği bok uçmayacak. Ara beni Bruce.

Banner Regent, beni atlatmaya çalışma bile. Nerede olduğunu biliyorum ve sana gelip gerçek bir erkeğin bu durumla nasıl başa çıktığını göstereceğim.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Son yirmi dört saat içinde birkaç şeyle yüzleştim ve bunlardan biri de, içimde tuttuğum o sözleri ilk söyleyen ben olsam da umurumda olmadığı. Logan Brantley'i seviyorum ve bunu ona söylemeden bir günün daha geçmesine izin vermeyeceğim. Yüzüne karşı.

Park ettikten sonra arabadan iniyorum, Britney gibi davranıp kimseye vajinamı göstermemeye dikkat ediyorum çünkü bu eteğin altında komando olacağım ve kışımı kaldırıp girişe doğru yürüyorum.

Bekleme odasına açılan kapıyı itiyorum ama yerinden oynamıyor. Kilitli. Kahretsin, bu planımın bir parçası değildi. Vuruyorum ama kimse gelmiyor. Dinlediği rock şarkısının ritmi duvarlarda gümbürdüyor.

Telefonumu bilekliğimden çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Aç şu lanet kapıyı. Saniyeler

içinde bir yanıt gelir. SEKSI

ADAMIM: Ne kapısı?

Bekliyorum.

İşte o zaman müziğin sesi kesiliyor ve Logan'a üç hafta sonra ilk kez gerçek anlamda bakabiliyorum. Lanet olsun, çok seksi, özellikle de sinirliyken.

Kilidi çevirip kapıyı açmak için bekleme odasına girdiğinde hâlâ damlayan ellerini bir beze silip cebine atıyor.

"Bir daha bana cevap vermek için yirmi dört saat bekler ve New York'ta başına gelebilecek tüm o korkunç şeyleri düşünmemi sağlarsan, yemin ederim seni kucağıma oturtur ve aklını başına getiririm."

Muhtemelen sinirlenmem gerekirdi ama tehdidi beni her şeyden çok tahrik ediyor. Ayrıca tüm bu durumun nasıl ortaya çıktığını unutmasına da izin vermeyeceğim.

"Belki, sadece belki, bir dahaki sefere sikini isteyen bir kadına kapını havluyla açarken iki kez düşünmek isteyebilirsin."

"Kapıma çırlıçıplak dizlerinin üzerinde gelse bile umurumda olmaz. İstedğim tek kadın sensin."

Gülümserken şehvet ve adrenalın damarlarımda dolaşıyor.

"Biliyorum." Gözleri bir parça açılıyor. "Biliyorum derken ne demek istiyorsun?"

"Eğer benim hissettiklerimin yarısını hissediyorsan, o zaman bana o kadar aşıksın ki, kilisenin ortasında aletinin üzerinde twerk yapsa bile fark etmezsin."

"Sen bana aşıksın." Kelimeler yavaş ve ölçülü çıkıyor.

"Sen tanıdığım en iyi adamsın Logan Brantley. Tabii ki öyleyim."

Beni içeri çekti ve kapıyı arkamdan kilitledi. Bakışlarında sıcaklık yanıyor. "Söyle."

"Seni seviyorum."

Ben daha sözlerimi bitirmeden Logan'ın dudakları dudaklarıma yapışıyor ve içindeki tüm duyguları bana akıtıyor.

Başımı geri çekiyorum. "Şimdi sen söyle."

"Seni seviyorum Banner."

Beni kaldırıyor ve bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolanıyor.

"Kayganlaştırıcıyı getirdim," diye fısıldıyorum beni dükkâna taşıyıp bir arabanın bitmemiş kaputunun üzerine koyarken.

"Beni öldüreceksin, kadın." "Sadece mümkün olan en iyi şekilde."

Bölüm 12

Logan

Banner kollarını boynumdan çözdü, ayağa kalktı ve Boone Thrasher'ın Olds 442'sinin boyasız kaputunun üzerine uzandı. Her nasılsa, kırmızı dudakları hâlâ yerinde duruyor, onu ölesiye öpmüş olmama rağmen. Tanrım, o çok O seksi gülümsemesi ve her yere dağılmış saçlarıyla çok güzel. Küçük çantasının askısı hâlâ bileğine sarılı.

"O küçük şeyin içine kayganlaştırıcı sıgdırmayı başardın mı?"

Gülümsemesi genişler. "Paketler. Bir sürü. TSA büyük boy şişeyi güvenlikten geçirmeme izin vermedi. İçeri sokmaya çalıştım ..."

Başından beri olduğu gibi, Banner'ın mizahı beni güldürmeyi asla başaramıyor. Ses garajda, bu gece için seçtiğim AC/DC'nin üzerinde yükseliyor.

"Onlara ne söylemiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Banner bacaklarını belime doladıktan sonra açıyor ve her iki ayağını da kaputun üzerine koyuyor.

Vay anasını. Lanet olsun. Kahretsin.

Eteğinin üstünü ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel cennet manzarasını görebiliyorum.

Topuklarıyla uyumlu kan kırmızısı tırnakları olan bir eli çıplak kalçasına doğru kayıyor. Sesi boğuklaşıyor. "Onlara, bu işi yapacağımı söyledim. Birisi çok mutlu bir adam, bu yüzden kayganlaştırıcımı inkar etmek, kardeşlerinden birinin çok güzel bir kıcını inkar etmektir."

Bir elimi kalçalarına doladım ve onu tekrar kendime doğru çektim. "Bu doğru mu?"

"Takım için bir tane almayı planladığımdan anlayacaklarını düşünmüştüm ama olmadı."

"Muhtemelen uzaklaşmanı izlerken hepsinin sikini kaldırmışsındır." "Daha çantamın fermuarını bile çekmeden taşaklarını patlatmışlardı."

Sahiplenme içgüdülerim ateşlenirken boğazımdan bir hırıltı çıktı. "Benim. Turtam. Turtamı kimseyle paylaşmam. Anlaştığımızı sanıyordum, Bruce."

"Bana hatırlatsan iyi olur. Bana senin olmanın ne demek olduğunu göstermeyeli uzun zaman oldu."

Her zaman bir meydan okuma. Bu kadın asla sıkıcı olmayacak.

Kalçalarındaki tutuşumu gevşetiyorum ve her iki avucumu da pürüzsüz teninde kaydırıyorum, ilerlerken kısa eteğinin malzemesini sıkıştırıyorum. "Bu şeyin içinde domalmamış olsan iyi edersin, yoksa bu tatlı küçük amcığı kim gördüyse bulup kime ait olduğunu anlamasını sağlamak zorunda kalacağım."

Viski gözleri alev alev yanıyor.

"Bunu söylediğimde bayılıyorsun." Çıplak amını elimle kapatıyorum. Bu bir soru değil. Vücudu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Bir parmağımı sırlıslıkla yarığında gezdirirken bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. "Benim için damlıyor.

Tatlı cennet." İşaret parmağımı klitorisinin etrafında sürüklerken, göz bebeklerinin ihtiyaçla genişlemesini izliyorum. Zaten sertleşmiş çelik gibi olan sikim, onun tepkisi karşısında nabız gibi atıyor.

"Seni bu arabanın kaputunun üzerinde becereceğim. Önce daracık amını, sonra da seni domaltıp haftalardır benimle dalga geçtiğin o tatlı kıcını alacağım."

Parmaklarımın klitorisine yaptığı baskıyı arttırmak için kalçaları kalkarken Banner'ın dişleri alt dudağının üzerine kapanıyor ama cevap vermiyor.

Elimi iki santim geri çekiyorum ve bir parmağımı içine sokuyorum.

Banner nefesini içine çekiyor ve kaputun üzerinde yükseliyor. İkinci bir parmak ekliyorum ve duymayı sevdiğim kelime dudaklarından dökülene kadar her ikisini de içine sokup çıkarıyorum.

"Lütfen."

"Senin için her şeyi yaparım. Herhangi bir şey."

Boştaki elimle kot pantolonumu aşağı itip sikimi serbest bırakıyorum.

Banner sikime dokunmak istercesine uzanıyor ama onu durduruyorum.

"Eller kaputun üstünde. Burada kararları ben veririm. Çıplak olmayabilirsin ama yine de sana söyleneni yapacaksın."

Amcığı tepki olarak parmaklarımın etrafında kasılıyor. Bu kadına bayılıyorum.

Dışarıda bir korna çalmadan hemen önce, muhtemelen Four Corners'ta, birinin yanıp sönen kırmızı sinyalden geçmesini sağlamaya çalışırken, elleri avuç içleriyle kaputun üzerine iner.

Banner'ın bakışları üst kapıdaki yüksek pencerelere yöneliyor. Baksalar bizi görebilirlerdi, özellikle de içerideki tüm ışıklar açıkken.

Hareket etmekle ilgili bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Amı daha da ıslanıyor.

"Biri bizi görebilir. Seni bu arabanın kaputunda becerirken beni izle. Bu konuda ne düşünüyorsun, Banner?"

Dudakları ölümcül seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onlara müthiş bir gösteri sunsak iyi olur."

Parmaklarımı onun sıcaklığından kurtarıyorum ve iki elimle kalçalarını kavramadan önce sikimi onun girişiyle hizalıyorum.

"Bu garanti." Onu kendime doğru çekip içeri itiyorum ve tek hamlede taşaklarına kadar batırıyorum. "*Fuuuck*." Bağırırken başımı arkaya attım.

Banner parmakları yumruk şeklinde kıvrılmış bir şekilde eğiliyor. "Çok uzun zaman oldu." Kelimeleri nefes nefese ağzından dökülüyor.

"Bu boku bir daha yapmayacağım, Banner. Bu amcığın içine girmek için üç hafta beklemeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak. Seni her gün istiyorum."

Bölüm 13

Banner

Logan'ın sözlerine cevap veremedi geri çekildi ve bana çarptı. Kalçalarım arabanın kaputundan kalkarak onun her hamlesine karşılık veriyor. Bu sadece bir sevişme değil; bu bir iddia. Daha önce kimsenin gözlerinde sahiplenmenin bakışını görmemiştim ama Logan'ın gözlerinde bunu fark ediyorum.

Hayatımda ilk kez, sahiplenildiğim için mutluyum. O bana sahip, sadece bedenime değil.

Zevk içimde zonkluyor, ezici bir dalgaya dönüşüyor. beni uçurumun kenarına götürmek için sadece en ufak bir itmeye ihtiyacı var. Parmaklarım defalarca bükülüp sıkılıyor ve klitorisime dokunup orgazmımı çalmak istiyorum ama Logan onları oldukları yerde tutmamı söyledi ve ben de bu emre uymaya kararlıyım.

Sanki buna ihtiyacım olduğunu anlamış gibi Logan bir elini belimden çekiyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor.

Anında patlama.

Kalçalarım kendiliğinden yeniden kalkıyor ve onun adını haykırıyorum. "Evet, aman Tanrım. Evet."

Logan'ın kapüşonlu bakışları çekilirken parlıyor. Dolgunluğu hemen özlüyorum ama sonra ne olacağını biliyorum ve tüm vücudum hazır.

Bilekliğime uzanıyor ve elimi açarak bilekliği çıkarmasına izin veriyorum. Aşağı bakıyor ve yarım düzine kayganlaştırıcı paketi çıkarmadan önce fermuarını açıyor. "Seni seviyorum Banner."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu sırf kıcıma sokmana izin vereceğim için söylüyorsun."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunu söylüyorum çünkü bu lanet olası gerçek." Bilekliğimi arabanın kaputuna bırakıyor ve paketleri onun üzerine koyuyor. Logan elini uzatıyor ve kaputtan inmeme yardım ederken eğilip elini tutuyorum.

"Umarım çizmemişimdir-"

"Fark etmez."

Yüzümü iki elinin arasına alıyor ve geri çekilmeden önce sadece bir anlığına dudaklarımı dudaklarıyla kapatıyor. Gözleri benimkilerde, "Arkanı dön ve eğil. Artık pratik yaptığımıza göre, iyi bir kız gibi ellerini kaputun üzerinde tutabileceğini biliyorum."

Bu komut içimde şehvet kıvılcımları çaktıyor. "Beni nasıl becereceğini anlatırken çok seksi oluyorsun."

Gözleri alev alev yanıyor. "Daha o kadar ileri gitmedik bile. Şimdi yap şunu."

Dudağımı ısıyorum ve amımdaki kayganlığın kalçalarımın aşağıya kaydığını eminim. Dönüp eğiliyorum, her şeyi artan bir yoğunlukla hissediyorum. Birkaç dakika önce vücudumun bastırıldığı pürüzlü metalin sıcaklığını. Ellerimi koyduğum pürüzsüz yerler. Logan'ın avucunun yakıcı sıcaklığı sırtımın küçük kısmına iniyor ve eteğimin arkasının alt kenarını yakalayıp kıcımın üzerinden yukarı çekmeden önce beni daha da aşağı bastırıyor. Onun onay hırıltısı bana ulaştığında tenime çarpan serin hava.

"Ayaklarını aç."

Talimatları takip ediyorum, ama görünüşe göre yeterince iyi değil.

"Daha geniş ve kalçalarını yukarı doğru eğ. Az önce siktiğim o küçük pembe amcığı görmek istiyorum."

Topuklarımı birkaç santim daha aralayıp kıcımı kaldırıyorum ve kalçalarımı eğiyorum. Tanrım, az önce perçinlendiğim pencerelerden biri bunu görürse, gözleri kamaşacak. Tüm benliğimi.

Daha az umursayamazdım. Önemli olan tek şey Logan'ın bana nereden dokunacağı ve beni ne kadar sert boşaltacağı.

Elinin avuç içi bacaklarımın arasına iniyor ve amımı tokatlıyor. Klitorisimden meme uçlarıma kadar uzanan bir zevk şaftı fermuar gibi inerken nefesimi emiyorum.

"Daha geniş ve daha yüksek," diye homurdanıyor.

Dediğini yapıyorum, şimdi pozisyonumda kendimi müstehcen hissediyorum, ama Logan bunun mükemmel olduğunu düşünüyor.

"Yüce Tanrım. Şu anda kendini bir görebilseydin..."

Ona nasıl görüldüğümü hayal ediyorum ve kafamda gördüklerimden utanmıyorum. Çevresel görüşümden Logan'ın paketlerden birini aldığını görüyorum. Paketi yırtarak açmış olmalı çünkü birkaç dakika sonra soğuk, kaygan jel kıcıma iniyor. Logan jeli kıcımın etrafına sürerek uzun zamandır hareket görmemiş sinir uçlarımı aydınlatıyor.

Bir yanımda bunu daha önce hiç yapmamış olmayı diliyor, böylece Logan'a en azından bir ilk verebilecektim, ama sonra kendime bunun ilk olmamasının iyi bir şey olduğunu hatırlatıyorum

Pantolonuna doldurduğu canavara bakılırsa. Yine de ona en önemli şeyi verdim, kalbimi.

Logan parmağını içeri bastırduğunda beynim bir anlığına boşalıyor.

Arka kapıyla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama her seferinde ilk sefermiş gibi *hissediyorum*. Yıllar boyunca en iyi arkadaşıma nasıl anlatmış olursam olayım, kığım bakir topraklara en yakın yerim.

"Çok darmışsın."

Gittikçe daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor ve sonra . . . Vay canına. Tanrım. İkinci bir parmak. O içeri iterken ben geri bastırıyorum.

"Vay anasını. Parmakların düşündüğümde çok daha büyük."

Onları makasla ayırıyor, beni büküyor ve geriyor. Onları çıkardığında, başka bir paketin yırtıldığını duyuyorum ve Logan'ın sikini yağladığını hayal ediyorum ve ne kadar büyük hisseceğini düşündüğümde az önce yaktığı tüm o sinir uçları kıvılcımlanıyor ve geriliyor.

Logan vücudumun üzerinde öne doğru eğiliyor ve sikinin kalın başı kışıma bastırırken kulağıma konuşuyor. "Sikimi boğacaksın ama beni dışarıda tutamayacaksın. Bu gece bu kış benim ve onu tekrar tekrar sikmem için bana yalvaracaksın çünkü daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmak üzeresin."

Kahretsin, sanırım boşalmak üzereyim ve o daha boşalmadı bile - ve sonra boşalıyor.

Vücudumu titreten santim santim Logan sikini içime sokarken nefesimi tutuyorum. Taşaklarının amıma değdiğini hissettiğimde üflüyorum.

"Nasılsın bebeğim? Benimle başa çıkabilir misin?"

Ona karşı geri bastırıyorum, onu bir inç daha alıyorum. "Bana vermek istediğin her şeyi alabilirim."

Logan inliyor ve göğsü sırtımda titreşiyor. "Alabileceğini biliyorum."

Amım bacaklarımdan aşağı damlıyor ve yine kendime dokunmak istiyorum ama emirlere uyuyorum.

Logan vücudumdaki hileleri anlamış gibi görünüyor çünkü sol eliyle etrafıma uzanıyor ve parmaklarıyla klitorisimi kapatıyor, Her hamlede hızı artan yumuşak vuruşlarla kışımı sikerken bastırıyor, tıngırdatıyor ve daire çiziyor.

Bölüm 14

Logan

Banner'ın orgazmı beni hazırlıksız yakaladı. Vücudu kasılıyor ve benim adım onun çığlıklarıyla birlikte dükkânımın duvarında yankılanıyor. İlk kez beni sevdiğini söylemesinden sonra duyduğum en güzel sestir bu.

Bu kadın beni mahvedebilir ama ben cehennemin tadını çıkaracağım.

İtişlerimi sürdürüyorum, hızımı ve klitorisi üzerindeki baskıyı artırıyorum ve tekrar boşalmaya mı başlıyor yoksa hiç bırakmıyor mu anlayamıyorum.

Dudaklarından kırık dökük kelimeler ve yalvarışlar dökülüyor ama her biri zevk olduğu sürece durmayacağım.

Orgazmım taşaklarımda kaynıyor, beni sona erdirecek bir şimşek gibi omurgamdan aşağı fırlamaya hazırlanıyor. Banner'ın son bir çığlığıyla kontrolümü kaybediyorum ve bedenim gerilerek onun içine boşalıyor.

"*Seni çok seviyorum.*"

Öne doğru düşüyorum, iki avucumla kendimi kaputun üzerinde yakalıyorum, nasıl nefes alacağımı yeni hatırlamışım gibi oksijen emiyorum.

"Vay anasını. Sanırım . . . Bilmiyorum. I . . ." Banner'ın kopuk kopuk sözleri kesildi.

"Ne oldu bebeğim?"

"Bunun şimdiye kadar yaşadığım en uzun orgazm mı yoksa en uzun orgazm mı olduğunu bilmiyorum.

Bilmiyorum. Her iki durumda da ben kazandım."

Omzunun üst kısmına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım ikimiz de kazandık, Bruce."

Geri çekiliyorum, yanından geçip rulodan birkaç temiz mağaza havlusu koparıyorum, sonra da ikimizi de temizlemek için bir şişe su alıyorum.

Banner sırt üstü yatıyor, kollarını gülümsemesinden bile daha geniş açmış.

"Boone Thrasher'a arabasının Brown Town'a çoktan gittiğini kim söyleyecek?"

Bölüm 15

Banner

Ertesi gece Pints and Pins'e girdiğimde Logan'ın eli sırtımda, buraya son gelişimde sahip olmadığım bir aidiyet hissi veriyor. Bowling salonu insanlarla doluydu ve neredeyse tüm masalar bar alanı dolu.

"Olay nedir?" Ona sordum.

"İzleme başına ödemeli dövüş. Etraftaki diğer yerlerin hiçbiri bunu çekmiyor ve çoğu insan izlemek için elli dolar ya da daha fazlasını ödemek istemiyor. Ben alır

Giriş ücreti almak yerine bardan bağış topluyor ve bu bağışlar genellikle masrafları karşılıyor. Ayrıca, alkol ve yiyecek satışlarıyla da bunu telafi ediyor."

Başımı sallarken kalabalık odayı tarıyorum. İnsanların bowling salonlarında neden toplandığına dair sınırlı bilgimle tahmin edemeyeceğim bir şey olsa da mantıklı geliyor. Kadınlar en güzel taşra kıyafetlerini giymişler: gümüş dikişli ve arka ceplerinde yapay elmaslar olan kotlar, saçaklı deri çantalar, süslü kovboy çizmeleri ve dar yakalı üstler.

Logan'ı gördüklerinde birkaçının yüzü aydınlanıyor ama onun yanında durduğumu fark ettikleri anda yüzlerindeki ifade hayal kırıklığına dönüşüyor.

Kahretsin, sanırım Julianne haklıydı. Akbabalar etrafımda dönüyor. Aradığı için ona tahmin ettiğimden daha fazla teşekkür etmeliyim. Bazı yüzlerde gördüğüm hayal kırıklığını anlıyorum çünkü Logan'la olan şansımı kaybetseydim ben de yıkılırdım.

Yargılayan gözler parlak Louboutin botlarımın parmak uçlarından skinny jean'ime, seksi ama rahat siyah tunik boy tişörtümden yeni mirasım la yaptığım birkaç savurganlıktan biri olan hayranlık uyandırıcı kolyeme kadar kıyafetimi inceliyor. Swarovski kristalleri, siyah oniks ve altın ışığı yakalıyor ve dikkati boğazıma çekiyor.

Julianne, tam da görmek istediğim kadın, elinde bir içki ve arkasında bir adamla Logan ve bana doğru ilerliyor.

"Hey, şehrili kız. Buradan temelli kaçıp gittiğini sanıyordum. Neden geri gelme zahmetine katlandığınıza dair hiçbir fikrim yok diyeceğim ama var. Bu arada, eğer

Akbabalar seni parçalara ayıracak, kolyeyi alabilir miyim?"

Logan bir kolunu omuzlarıma doluyor. Ses tonu çok sert. "Elbette geri döndü. Ve ben etraftayken kimse Banner'a bir şey söylemeyecek." Julianne'in yanındaki adamı tanımıyor.

beni şaşırtıyor.

Julianne gülüyor. "Belki, belki de değil. Ama birbirinize bağlı olmadığınız anda söyleyecek çok şeyleri olacağı kesin."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hey, kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben büyük bir kıyım." "Biri kötü bir şey söylerse bana söyle, ben hallederim," Logan diyor.

Tatlı bir gülümsemeyle cevap veriyorum: "Halledilecek bir şey yok. Ben iyi olacağım." Julianne'e dönüp bakıyorum. "Arkadaşın kim?"

Adam Logan'a elini uzatıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Brantley."

"Mitch." Logan'ın ses tonu sert ve adamın elini sıkıyor.

"Hadi ama çocuklar, uzun zaman önceydi. Ayrıca Logan, Mitch'in kışına tekme basan sendin."

Mitch iki elini havaya kaldırarak, "Gücenmek yok dostum," diyor.

Bakışlarım Mitch ve Logan arasında pinpon maçı izler gibi gidip geliyor ki bunu asla yapmam. *Forrest Gump* hariç sanırım.

"Neyi kaçırıyorum?" Kimsenin beni bilgilendirmeyeceğini anladığımda soruyorum ve garip sessizlik Logan ve benim için eğlenceli olması gereken bir gece için çok ağırlaşıyor.

"Mitch, kız kardeşini randevuya götürdüğümü öğrenince beni dövmenin kendi görevi olduğunu düşündü."

"Pardon?" Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Bu yıllar önceydi, şehir. Sakin ol," diyor Julianne.

"Bazı şeyleri unutmak çok daha uzun sürer." Logan'ın kelimeleri alçak sesle çıkıyor.

"Bak dostum. Özür dilerim." Mitch ellerini ceplerine soktu. "Mezun olduktan bir yıl sonra evlendiği o pislik yerine onu hamile bırakmanı tercih ettiğimi söylesem daha iyi hisseder miydin? O bir sarhoş. Neredeyse Eczanede yarı zamanlı çalışarak kazandığı tüm parayı pornoya ve silahlara harcarken oturma odalarında lanet sandalyesini bırakıyor. Kahretsin, keşke onu dışarı çıkarmak yerine arabana tıksaydım, çünkü hayatı şimdikinden çok daha iyi olurdu."

Logan'ın omuzlarındaki gerginlik birkaç derece hafifliyor. "Bu kadar zor zamanlar geçirdiği için üzgünüm. Fark etmemiştim."

Mitch başını sallar. "Kimseye söylemiyor. Çok utanıyor. Yıllardır onu terk etmesi için uğraşıyorum ama o kiliseye gitmeye ve bu yükü kendi başına taşımanın bir yolunu bulacağını söylemeye devam ediyor."

"Kuafördeyken onunla bu konu hakkında konuşmaya bile çalıştım," diyor Julianne. "Ama kimseden bir şey duymak istemiyor."

"Bu çok üzücü." Bunu yüksek sesle söylemek istememişim ama herkes bana bakıyor ve Mitch ayık bir şekilde başını sallıyor.

"Küçük kız kardeşim için istediğim şey kesinlikle bu değildi."

Julianne ona doğru eğiliyor ve Mitch kolunu Julianne'in omuzlarına doluyor.

Logan adama elini uzatıyor. "Baltayı gömmek konusunda iyiyim. Bence sen kendini benim yapabileceğimden daha fazla hırpaladın."

Adamlar el sıkışır.

"En azından sana bir bira ısmarlayabilir miyim?" Mitch teklif ediyor.

Logan bana bakıyor. "Sen gidip vitrinden yemek sipariş et, ben de bize içki getirip bir masa bulayım, olur mu?"

Yemek vitrinindeki kuyruğa ve barın etrafındaki üç kişilik kalabalığa bakıyorum. "Tabii. Ne istersiniz?"

"Cheeseburger. Orta boy. İçinde her şey olsun ve bir sepet patates kızartması." "Tabii."

Ondan bir adım uzaklaşıyorum, ama kolu beni sıkıca sarıyor. "Bir şey mi unuttun?"

Kafam karıştı, bakışlarını karşıladım. "Hayır mı?"

Logan elini bırakıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce elini çeneme götürüp yukarı kaldırıyor. Mavi gözleri parlıyor ve bunun Logan'ın kalabalığın önünde iddiasını ortaya koyma şekli olduğundan şüpheleniyorum.

"İkiniz birlikte çok tatlısınız," diyor Julianne, Mitch'le birlikte kalabalığın arasına karışıp Logan'ı da arkalarına almadan önce.

Yemek sırasına doğru dönüyorum ama omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum. Bara giden yolun yarısında Logan durdu ve başka bir adamla el sıkışıyor, erkeklerin topuklarının üzerinde geriye yaslanıp birbirleriyle konuştukları o şeyi yapıyor.

Onu daha iyi görebilmek için biraz yana kayıyorum ama biri omzuma çarpıyor.

"Adımına dikkat et."

Başımı kaldırıp özür dilemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımdan çıkamadan geri çekiliyorum. Bu, şehre ilk geldiğimde Piggly Wiggly'deki koridorda küçük arkadaş grubuna benim hakkımda saçma sapan konuşan sarışındı. Logan'ın klitorisimi, G noktamı ve boğazımın arkasını çoktan bulduğunu cesurca söylediğim kişi.

"Affedersiniz?"

"Adımlarına dikkat etsen iyi olur dedim, seni küçük şehir sürtüğü."

Bu hem yersiz hem de çok kaba. "Belki de ağzından çıkana dikkat etmelisin." Önerimi olabildiğince kıbarca dile getirdim.

"Neden? Logan'ın aletini içine sokup senin varlığını unutacağından mı korkuyorsun? Bahse girerim onu *sonuna kadar* sokabildiğimde boğazımın arkasını bulmakta zorlanacaktır."

"Ciddi misin? Az önce bir bowling salonunda derin boğaz becerileriyle mi övündün? Vay be."

Nasıl cevap vereceğimi şaşırmış bir halde onu tepeden tırnağa inceliyorum. Ağarmış sarı saçları, umutsuzca ilgilenilmesi gereken yarım santimlik koyu kökleri, vücuduna hiçbir şey yapmayan dar pembe gömleği ve daha da dar siyah kot pantolonu aşağıya iniyor ve muffin üstünü vurguluyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"O köklerin icabına baktırmanı öneririm, böylece benimkine sahip olmayı dilemek yerine kendi erkeğini bulabilirsin."

Sırada önümde duran, yaklaşık bir boz ayı büyüklüğündeki adam konuşmamız üzerine ilgiyle arkasını dönüyor. "Kahretsin, eğer bu bir kedi dövuşüne dönüşecekse, daha fazla insanın izleyebilmesi için dışarı çıkarabilir miyiz? Paramı sana yatırırdım, tatlım." Bana bakıyor ve güven oyu bir şekilde nazik, ama gerçekten kavga edeceğimiz önerisi saçma.

"Kapa çeneni Stan. Onun kışını tekmeler ve o uzantıları kafasından söküp alırım."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Oh, tatlım. O kadar yanlış yönlendirilmişsin ki gerçek saçla uzatmaları ayırt edemiyorsun. Sende var diye herkes de var demek değil. Burada ne diyorsun? *Tanrı seni korusun?*"

"Buuurn, Tricia," diyor Stan, *That 70s Show* günlerindeki Ashton Kutcher'ın iyi bir taklidini yaparak.

"Kapa çeneni, Stan. Sen bu işe karışma."

Stan başını sallar. "Sikeyim hayır. Bu gerçek dövüşlerden daha iyi olabilir. Makineden biraz patlamış mısır alayım. Hemen döneceğim. Sakın başlama.

Bensiz."

Stan hantalca uzaklaştığında, arkamı dönebileceğimi ve Tricia'nın uzaklaşacağını umarak sırada ilerliyorum, ancak önümdeki diğer iki adam bize bakıyor ve değişimi izliyorlar. Tricia'nın omuzları sertleşti ve içimden bir his onun gururun tehlikede.

"Neden geldiğin yere geri dönmüyorsun? New York'ta on milyon erkek falan yok mu?"

Gülüyorum. "Tam olarak değil ve gitmiyorum."

"Muhtemelen her biriyle yatmışsındır ve hepsi senin nasıl bir sürtük olduğunu biliyordur, bu yüzden yeniden başlamak için binlerce kilometre uzağa kaçmak zorunda kaldın. Senin gibi kadınlar hepimizin adını kötüye çıkarıyor."

"Durmak isteyebilirsin, çünkü saçmalıyorsun."

Göğüslerini dışarı çıkarıyor ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Gerekirse seni kasabadan kovarız. Yapmayacağımızı sanma."

Sanırım küçük bakkal çetesinden bahsediyor, ama onların beni kalmak için daha kararlı hale getirdiğinin farkında değil. "Deneyebilirsiniz."

"Çocuklar, sipariş verecek misiniz, vermeyecek misiniz?"

Yemek vitrini ile benim aramda duran iki adam salak gibi bizi izliyor, ben de sıramı alıp aralarına giriyorum. Uğraşmama gerek yok Bu gece kötü bir kök ve daha da kötü bir tavırla. Burada Logan'la birlikteyim ve hayat güzel.

"Bir sipariş vereceğim. İki çizburger, orta boy, içinde her şey var ve kocaman bir sepet patates kızartması."

On altı yaşından büyük görünmeyen kız gözlerini kocaman açarak bir şeyler karalıyor. Blondie McRoots'la yaptığı konuşmanın en azından bir kısmını yakaladığı kesin. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar. Çok teşekkür ederim."

Bana toplamı verdi ve ben de parayı ona doğru kaydurdım. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek bana kırmızı plastik bir numara uzatıyor. "Biz

Hazır olduğunda getir."

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve bu kez daha dikkatli dönüyorum. Tricia ve iki adam hâlâ orada duruyor, kim bilir neyi bekliyorlar ve Stan elinde bir sepet patlamış mısırla aceleyle geri dönüyor, neredeyse her adımında ağzına bir avuç tıktırıyor.

"Kızlar bunu dışarıda yapmaya hazır mısınız? Bahisler için şimdiden alıcılarımız var!"

Ona sert bir bakış attım. "Sanırım yanılıyorsunuz. Ben bowling salonlarının otoparklarında ya da başka otoparklarda dövüşmem."

Tricia'nın yüzü kızgın bir maskeye dönüştü. "Bunun için fazla iyisin, ha? Erkeğini elinde tutamayan bir kancık olduğunu tahmin etmeliydim."

Kollarımı kavuşturuyorum, kırmızı plastik numarayı parmaklarımın arasında sıkıca kavıyorum. "Gerçekten oraya mı gideceksin? Sadece C'li kelimeyi mi kullanacaksın? Bar kavgaları hafta sonları eğlenmek için yaptığın bir şey mi?"

"Sürtük," diye tükürüyor bana.

Belki pişman olacağım bir şey yapmamı engeller diye tavana bakıyorum. *Sanki şimdiye kadar işe yaramış gibi.* Yine de büyük adama küçük bir şarkı gönderiyorum.

Yüce Tanrım, lütfen beni bu kızın dişlerini kırmaktan alıkoy çünkü muhtemelen ona kaplama yaptırmak zorunda kalacağım ve dişleri benimkilerden daha iyi görüneceği için çok kızacağım. Amin.

Derin bir nefes çekerek Tricia'nın nefret dolu bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum.

"Sen onun için sadece bir kış parçasısın. İş bittiğinde seni eve dizlerinin üzerinde sürünerek gönderecek, gerçi muhtemelen zamanını böyle geçirmeye alışkınsın."

Kahretsin, beni gerçekten kızdırmaya çalışıyor ve şimdi ... başarılı oluyor. Öfkem alevleniyor ve etrafımızdaki kalabalık artıyor.

"Şu anda büyük bir şekilde yüzünü kurtarman gerektiğini düşünüyor olmalısın, çünkü bu oyunda hiçbir derdin yok, Tricia. Cidden, geri çekil. Bana ne söylediğin umurumda değil."

"Logan Brantley, Emmy Harris'in kışına taşaklarına kadar gömülse eminim umurunda olurdu. Sen sadece onun asıl istediği şey için bir ısınma turusun."

Bu kadar. İyi davranmaktan *bıktım*.

"Git kendini becer, ya da daha iyisi, git melez hödük kardeşini becer."

Ağzı bir karış açıldı ve sinirlerime dokunmuş olmalıyım ki bir savaş çılgınlığıyla üzerime atıldı.

"Sakın kardeşim hakkında konuşayım deme. Annem bilmiyordu!"

Yumruğu yüzüme doğru uçmadan *önce* kelimeler kafamda -sevgi *dolu lanet olasıca şeyin ötesinde-* hesaplanmıyor bile.

Ayaklarım yerden kesilip geriye doğru tökezlediğimde darbenin acısı elmacık kemiğime vuruyor. Kuyruk sokumum bowling salonunun sert zeminine değdiğinde omurgamda bir acı daha çılgılık atıyor.

Birden Tricia üstüme çıktı ve Stan'in bağırdığını duydum, "Kız kavgası! Pints and Pins'te *canlı yayında!*" diye bağırdığını duyuyorum, insanları her zaman kavgaya hazırlayan Buffer'ın en iyi taklidiyle.

Ellerimi kaldırıp yüzümü korumaya çalışıyorum, keşke birkaç yıl önce spor salonumdaki jujitsu çılgınlığına katılsaydım diyorum. Tricia bana tokat atmaya çalıştı, ama dirseğimi kaldırıp engelledim. Ve kahretsin, kendisinden çok daha ağır.

çünkü üzerimde ölü bir ağırlık gibi duruyor.

Herkes bağılıyor ve ben sadece örtbas etmeye çalışıyorum - ta ki o yepyeni kolyeme uzanana kadar.

Olamaz, sürtük. O benim Swarovski savurganlığım. Bileğini tutup çığlık atana kadar büküyorum ve biri onu üzerimden kaldırıyor.

"Ne yaptığını gördün mü? Orospu! Bana saldırdı." Tricia'nın çığlığı etrafımızdaki kalabalığın yükselen sesini kesiyor.

Biri omzuma dokundu ve Logan'ın derin ses tonunu duymadan önce saldırdım.

"Dur, Bruce. Benim. İyi misin?" Logan'ın yüzü öfkenin resmiydi.

Başımı sallamaya başlıyorum ama yanağımdan, kıkımdan ve başımın arkasından gelen acı gözlerimi yaşartıyor. *Kahretsin, bu insanların önünde ağlamayacağım.*

"Kahretsin. İyi değilsin."

"Ben iyiyim." Burnumu çekiyorum ve dudağımı ısıırıyorum. "Sadece biraz acıyor. Göründüğünden daha ağır."

Başka biri yanıma çömeldi. Nicole. "Sen buraya gelmeden önce üç tane Jack and Cola içmiş ve senin hakkında ileri geri konuşuyordu. Yemin ederim, omzundaki çip liseden beri küçülmedi. Logan bir kadına el kaldıramayacak kadar iyi bir adam olduğuna göre, senin için gidip onun kıkını tekmelememi ister misin?"

Logan bir şeyler homurdanıyor ama başım o kadar gürültülü çarpıyor ki alfa konuşmasını anlayamıyorum.

"Sadece eve gitmek istiyorum."

"Hepiniz yerlerinize dönün. Burada görececek bir şey yok," diye mırıldanıyor Ben, bastonuna dayanarak bize doğru yürürken. "Kahretsin, lütfen bana seni incitmediğini söyle. Beni dava edersen her şeyimi kaybederim."

Logan ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben yaşlı adamlarla yüzleşiyorum. "Bu senin suçun değil. Çekip gitmeliydim."

Bana beyaz bir çanta uzattığında, kıpırdamadan ona bakıyorum.

"Dondurulmuş bezelyem ya da bifteğim yok ama burada biraz yüzünüzde tutabileceğiniz dondurulmuş patates kızartması var. Hatta istersen daha sonra atıştırmak için saklayabilirsin. Benden."

O anda hiçbir şeyin beni güldüremeyeceğini söyleyebilirdim ama Ben yanıldığımı kanıtladı.

Tüm vücudum titriyor ve Logan sertleşerek beni göğsüne doğru çekip sarılıyor. "Bebeğim, ağlama. Seni bu gece buraya getirdiğim için çok üzgünüm."

Ama elimde değil. Dudaklarımdan dökülüyor ve öyle bir gülüyorum ki gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Bölüm 16

Logan

Nicole'u Tricia'nın peşinden göndermemek için kendimi zor tutuyorum. O kadın bu kasabada diğer kadınların toplamından daha fazla kavga çıkardı, yemin ederim. Ve her nedense, birlikten ayrıldıktan sonra geri döndüğümde, Emmy Harris ve diğerleriyle birlikte gözünü bana dikenlerden biri de oydu.

Kocasını mobilya fabrikasında terfi ettikten sonra sekreteriyle birlikte kasabayı terk eden Tricia'nın posta dağıtmak ve sıralamaktan perişan olduğunu biliyorum. Tricia daha önce evde oturan bir anneydi ve şimdi ona kaybettiği yaşam tarzını geri verebilecek herhangi bir erkeğe gerçekten sert bakıyor. Ama bu benim kadınıma saldırma özgürlüğüne sahip olduğu anlamına gelmiyor ve bildiğim her şeye rağmen artık onun durumuna zerre kadar sempati duymuyorum.

Bağrıışmaları duyduğumda içimden bir ses Banner'ın da bu işe karışmış olabileceğini söyledi. Onu bu kasabada bir hedef haline getirdim ve durumu sıfırlamanın bir yolunu bulmalıyım yoksa onu asla uzun süreli kalmaya ikna edemeyeceğim. Doğru, Gold Haven'ın Bağlılıktan Uzak Kralı Logan Brantley yuva kurmak istiyor ve bazı dar kafalı pisliklerin buna engel olmasına izin veririm namerdim. Burada bir sürü kibar insan var ve Banner da onlardan biri.

etrafta olması gerekir. Tricia gibi kindar ve acımasız olanların değil.

Kapıyı iterek açıyorum ve dışarı çıkıp otoparka giriyoruz. Banner durakladı, ben de öyle yaptım.

"Bir sorun mu var Bruce?"

Yüzüne bastırıldığı donmuş patates kızartması torbasıyla çok sevimli görünüyor. Yemin ederim, şu anda Banner'dan başka kimse bu kadar güzel görünmeyi başaramazdı.

"Özür dilerim. Bir şeyler söyledi. Ben de bir şeyler söyledim. Gerçi onunki benimkinden çok daha kötüydü. Düpedüz çirkinleşebildim ama kendimi tutuyordum çünkü seni kötü göstermek istemiyordum. benimle. Kardeşinin gerçekten akraba evliliği yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ciddiyim. İhtimaller nedir?"

Bir elimi her iki omzuna doladım. "Beni asla kötü gösteremezsin. Asla. Babamın kim olduğunu bilmemek ve annemin kendi oturma odasında aşırı dozdan ölmesi bu şehirde hayatımı kazanmamı engellemediyse, senin yapabileceğin hiçbir şey yok. O yüzden bu konuda hiç endişelenme."

Patates kızartmasını yüzünden indiriyor. "Seni seviyorum Logan. Ama sanırım sadece hayatını zorlaştırıyorum."

Bunun hayatımda duyduğum en saçma şey olduğunu ve onun hayatımdaki en iyi karmaşa olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama çarpan iki araba kapısı araya giriyor.

"Vay, vay. Görünüşe göre asıl eğlenceyi kaçırdık," diyor Rusty Mills, botlarının altında çakıllar çıtırdarken. Ama beni şaşırtan bu değil; onu takip eden kadın.

Emmy Harris.

Tanrım, en azından benim yerime daha iyi bir yedek bulabilirdi, çünkü herkes onun sakatlığı yüzünden engelli olarak yaşadığını biliyor.

Banner patatesleri gözden kaçırmaya çalışıyor ama yeterince hızlı değil.

"Olamaz, ne oldu? Düştün mü?" Emmy soruyor.

"Görünüşe göre senin kız kavgayı kaybetti, Brantley."

Arkamızdan bowling salonunun kapısı açılıyor ve Stan dışarı çıkıyor, patlamış mısır baharatından gömleğinde sarı çizgiler var. "Kaçırdım mı?"

"İçeri geri dön, Stan."

"Ama Tricia'yı kavga ettiği için dışarı attılar ve sanırım otoparkta size saldırmak için bekliyor, tıpkı ..." Emmy'yi görünce sözünü kesti. "Sanırım sana ne olduğunu anlatmama gerek yok, Emmy."

Emmy'nin yüzü kıpkırmızı olur. "O kadın tam bir baş belası. Eğer o gün yanımda olmasaydı, kim bilir bana neler yapmaya çalışırdı."

Emmy'den Stan'e ve tekrar Stan'e bakıyorum. "Tricia'nın senin de peşinden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Bilmiyor muydun? Kahretsin, dostum. Bu kasabada her şeyi en son öğrenenin ben olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre değilmişim."

Kahretsin, şimdi suçluluk duygusu içime işliyor çünkü görünüşe göre o deli hatun benimle bağlantılı iki kadının peşine düşmüş. "Bilmem gereken başka bir şey var mı Stan? Emmy? Çünkü, bu da ne?"

Emmy çantasına daha sıkı sarıldı. "Kendi başımın çaresine baktım." Banner'a bir bakış fırlatıyor. "Kasabada dedikoduların yayılmasına ihtiyacım yoktu."

Benim hakkımda. Yürütmem gereken bir işim ve korumam gereken bir itibarım var. Ayrıca, ülkedeki akıllı kızlar silah taşır."

Banner yanımda sertleşiyor ve elini koluma koyuyor. "Sanırım bana nasıl ateş edileceğini öğretmen gerekecek Logan. Çünkü görünüşe göre burada yaşamak ve Kentucky kadınlarıyla uğraşmak için silahım olmadan yeterince donanımlı değilim."

Böyle bir şey söylemek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Ayrıca Banner'ın silah taşımaya fikri beni biraz endişelendiriyor.

Rusty'nin gıcırtilı kahkahası duyuluyor ve ben o herifi birkaç kademe aşağı indirmek istiyorum. "Biz fakir taşralıların arasına bu kadar iyi uyum sağlayacak birinci sınıf bir kaltak bulabileceğini kim bilebilirdi?"

Kaltak kelimesini söylediğinde içimdeki her şey kıpırdamıyor.

"Çeneni kapasan iyi edersin Rusty, yoksa ben senin yerine memnuniyetle kapatırım."

Gösterdiği kadar büyük taşakları olmayan adam hemen susuyor.

"Biz sadece dövüşleri izlemek için buradayız."

"O zaman belki de içeri girip bunu yapmalısınız. Hadi gidelim buradan." Yüzüne patates kızartması tutarken kimin gördüğünü umursamadığı anlaşılan Banner'a kolumu doluyorum ve kamyonetime doğru gidiyoruz.

İçeri girdiğimde başka bir motor sesi duyuyorum. Dolu park alanından geri geri çıkarken sıranın sonunda farların yandığını görüyorum.

Tricia'nın eski Buick'i.

Bölüm 17

Logan

"Bu sabah Sleep Over'a giriş yapan muhabiri duydun mu? Buraya gelmeden önce biraz yemek için Home Cookin"e uğradım. Söylentilere göre bu olayı araştırmak için ulusal bir haber ajansı burada. bütün meth hikayesi. Acaba devamı gelecek mi?"

Jock, üzerinde çalışmayı bıraktığımız Lonnie'nin Camaro'suna yaslanıyor. Çünkü Lonnie tahmini onarımları onaylamıyor. Görünüşe göre projeyi bıraktığında düşündüğü gibi yüzdürmek için parası yok ama almak için de acelesi yok gibi görünüyor.

Jock'un bana aktardığı muhabir hikâyesi kesinlikle yeni bir haber. "Bu doğru mu?"

Jock kahvesini yudumluyor ve başını sallıyor. "Çok da tatlı olduğunu duydum. Belki röportaj yapmak için buraya gelir ve biz de onu görebiliriz."

Farklı boyutta bir soket almak için alet kutusuna geçiyorum ve ona geri dönüyorum. "Röportaj için zamanımız yok. Boone Thrasher'ın arabasını iki haftadan kısa bir süre içinde mükemmel duruma getirmeliyiz, yoksa elime geçen en büyük fırsatı kaybedeceğim."

Yüz ifadesi korkmuş olan Jock bardağını indirir. "Sadece sohbet ediyorum dostum. İlginç olduğunu düşündüm. Şef Timmons'ın parmağını kıcına sokup oturmak yerine artık bir şeyleri çözmeye çalıştığını duydum."

Açıklaması karşısında sinirim yatışıyor, çünkü gerçek bu. "Haklısın, ama bu son tarihin nefesimi daralttığını hissetmeye başladım. Bayan Borst telefonuna cevap vermiyor, böylece iç paneller ve döşemeler hakkında bilgi alabiliyorum. Bu arabayı önümüzdeki haftaya kadar boyamaya hazır hale getirmeliyiz."

Başını sallıyor. "Biliyorum Logan. Bu işi halledeceğiz. Hepimiz zaman." Elindeki bardağı bırakmak için çalışma masasına doğru yürürken duraksıyor. "Bayan Borst, Tricia Houseman'ın annesiyle kuzen değil mi? Çünkü bu sabah Home Cookin'de duyduğum bir diğer şey de Tricia ve senin kadınının Cumartesi günü yaptıkları küçük kavgaydı. Sence bir bağlantı var mıdır?"

Hay sikeyim. Bunu düşünmemiştim bile. İçime bir önsezi duygusu yerleşti. "Kahretsin. Haklısın."

"Belki de gidip onu şahsen görmeli ve bu güncellemeyi almaya çalışmalısın. Oldukça ikna edicisin, patron."

Rick banyodan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. Tanrım, orada ne kadar kaldı ki? Uzak durmak için aklıma bir not alıyorum.

"Bugün nihayet çalışmaya hazır mısın?" Rick'e sordum.

Gülüyor ve karnını sıvazlıyor. "Artık eminim. Arabanın altında birkaç saatimi gaz borularını falan değiştirerek geçireceksem her beş dakikada bir o sürüngenden inmeyeceğimden emin olmalıyım. Benim yaşlı kadın dün gece acı biber yaptı ve o şey ölümcül."

Sürüngeni ayağımla ona doğru itiyorum ve birkaç santim ötede durana kadar yuvarlanıyor. "İşine bak dostum. Yarım saatimi sıçarak geçirmen için sana para ödemiyorum."

"Anladım patron."

"Pekâlâ, siz ikiniz işe koyulun. Ben gidip Bayan Borst'u içeriyle ilgili arayacağım. Bugün burada bir ilerleme görmemiz gerekiyor."

İkisi de beni selamlıyor, ben de kapıya yöneliyorum.

* * *

Tam kamyonetime binmek üzereydim ki caddenin karşısındaki eczanenin önünde bir kalabalığın toplandığını gördüm.

"Bu da ne böyle?"

Neler olup bittiğini görmek için fazladan beş dakika ayırabileceğimi düşünerek kapımı kapatıp oraya gidiyorum.

Normalde her sabah Home Cookin'de kahve içerek birkaç saat geçiren emekli tayfanın tamamı dışarıda toplanmış gibi görünüyor. Gold Haven ve son zamanlardaki meth salgını hakkında konuşan esmer bir kadını kaydeden bir kameramanın etrafını sarıyorlar.

"Bu küçük kasaba toparlanabilecek mi? Yoksa bunun gibi eczaneler yasadışı uyuşturucu yapımında kullanılan malzemelerin satın alınması için hedef alınmaya devam mı edecek?" Kadın duruyor ve kameraman kamerayı indiriyor. "Teşekkürler, Adam. Bence bu iyi."

"Herhangi birimizle röportaj yapmak ister misin? Söyleyecek çok şeyimiz var," diye soruyor Metodist kilisesinde eski bir anaokulu öğretmeni olan Rita Daws.

"İsimlerinizin ve iletişim bilgilerinizin bir listesini yapmak isterim, böylece daha fazla geçmişe ihtiyacımız olursa hepinizi takip edebilirim" diyor muhabir. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında.

"Şu anda zamanım var," diye yanıtlıyor Rita. "Ama bu akşam VFW'de tombala var, o yüzden müsait olacağıma söz veremem."

Muhabirin gülümsemesi gerginleşiyor ama o gülümsemesini koruyor. Rita biraz ısrarcı olabiliyor, eski kariyeri düşünüldüğünde bu ironik bir durum.

Üç Gold Haven polis aracından biri eczanenin yanında durur.

"Hepiniz kahvenize dönmelisiniz. Burada görecektir bir şey yok."

Kalabalık sessizleşir ve kadının dikkati arabaya yönelir. Bu Ron Timmons, Gold Haven'ın polis şefi.

"Polis Şefi Timmons!" Kadın kruvazöre doğru adım atıyor ve kameramana eliyle işaret ediyor. "Ben Araştırma Ağı'ndan Memphis Lockwood, Gold Haven'da şu anda neler olduğu hakkında sizinle konuşmak isterim."

Onunla gerçekten konuşup konuşmayacağını görmek için başımı yana eğiyorum. Hiçbir şey yapmadan emekli olan polislerden biri. Cody o pozisyonda çok daha iyi iş çıkarırdı ama Timmons emekli olmaya karar verene kadar Gold Haven, belediye başkanı Lester Freeman'la olan yakın bağları nedeniyle ona mahkûm sayılır.

"Şu anda yoğun bir programım var hanımefendi. Ama sizi araya sıkıştırıp sıkıştıramayacağını görmek için istasyondaki sekreterime danışmaktan çekinmeyin." Kalabalıktan birkaç kişi bu saçmalığa güldü ve Timmons'ın yüzü alacalı bir kırmızı tonuna bürünüyor, her gece şişeye vurmaktan normalde olduğundan daha kötü.

"Polis Şefi Timmons-" diye söze başlar ama Timmons çoktan camını açmış ve yanıp sönen kırmızı ışıktaki arabasını sürerek Polis karakolu.

Kalabalıktan biri "İşe yaramaz pislik" diye mırıldanıyor ve muhabir konuşmacı Eamon Kent'e zoom yapıyor.

"Sizce polis departmanı bu kasabada son birkaç haftadır neden bu kadar çok meth evi patlaması yaşandığını anlamaya çalışmak yerine bu soruşturmayı yanlış mı yönetiyor?"

Kamera kayıta ve Eamon zor durumda. "Soruşturmayı kötü yönettiklerini söyleyebileceğimi sanmıyorum."

hiç araştırmadım. Bu tam olarak doğru değil. Cody Reeves şehirde dolaşıp bir şeyler bulmaya çalışıyor ama hepsi bu kadar."

Kalabalıktan uzaklaştım. İsteyeceğim son şey, Timmons'ın başıma bela açmasına neden olacak bir şekilde ulusal haberlerde görünmek. Zaten hikâyeye ekleyeceğim bir şey de yok.

Caddeyi geçtikten sonra kamyonetime atlıyorum ve telefonuma bir mesaj geliyor.

BANNER NYC: Sik kutum yolda! Postanedeki kadın bana Holly'nin büyükannesinin evine teslimat yapamayacaklarını söyledi, bu yüzden onları postaneye genel teslimatla göndermem gerekti. Bu normal mi?

NYC'yi onun iletişim bilgilerinden çıkarmalıyım, çünkü bana kalırsa, o artık öyle biri değil. Cevap vermeden önce değişikliği yapıyorum.

Bütçe kesintilerinden sonra birkaç ay önce o tarafa dağıtım yapmayı bıraktılar. Durup almanız gerekecek.

Anladım. Öğle yemeği için bir şey getireyim mi?

İşte bu daha iyi.

Bir işim var, dışarıdayken bir şeyler alırım. Tamam, bebeğim. TTYL

Telefonu cebime geri koyduğumda yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Bölüm 18

Logan

Bayan Borst'un döşeme dükkânının bulunduğu koridorun kapısını çalıyorum ve kapıyı açana kadar birkaç dakika bekliyorum. Perdenin arkasından yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyor.

"Telefonlarına cevap vermememi bir yanıt olarak algılamadın mı?"

Kahretsin. Aptal rolü oynamaya karar verdim.

"Telefonun çaldığını duymamış olabileceğinizi düşündüm hanımefendi." "Duydum. Şu arayan kimliği zımbırtısı var, o yüzden tarıyordum." *İyiye işaret değil.* Sadede gelme zamanı.

"Bu iç mekan ve döşemeyi zamanında bitirmek için ne yapmam gerekiyor Bayan Borst? Anlaşma yaptıktan sonra fiyatı artıracak mısınız?"

Başını sallıyor, çelik grisi bukleleri bir milim bile kıpırdamıyor.

"Dünyanın parasını verseniz bile, siz gelene kadar o panellere ya da koltuklara dokunmam.

Küçük şıfırtı kız arkadaşım, vaftiz oğlum hakkında söyledikleri için kuzenimden ve ikinci kuzenimden özür diliyor. Bu Minnie'nin hatası değildi. Hamile kalana kadar Lyle ile akraba olduklarını bilmiyordu."

Lanet olsun. "Kusura bakmayın ama hanımefendi, bunun benim için bitireceğinizi söylediğiniz işle hiçbir ilgisi yok."

Kollarını kavuşturdu, yüksük hâlâ kemikli parmağının üzerindeydi. "İşte burada yanılıyorsunuz. Özür yoksa iş de yok."

Yaşlı kadını omuzlarından tutup sarsmak istiyorum ama öfkeyle bir kadına el kaldırmam mümkün değil. Eğer buna iliklerime kadar inanmasaydım, Banner'a söylediği saçmalıklar yüzünden Tricia'yı kendim döverdim.

"Özür için iş. Şartın bu mu?"

"Aynen öyle. Ve bu şeylere çok çabuk ihtiyacın olduğunu söylediğine göre, oyalanarak kaybedecek fazla zamanın yok."

"Sana getirdiğim her şeyi hemen geri alacağım ve işimiz bitecek." Çenesi düştü.

Banner'dan Tricia'dan özür dilemesini isteyecek halim yok, özellikle de Banner'ın bu sabah kapatmak için çok uğraştığı morarmış gözüyle.

"Ne?" Bayan Borst'un ses tonu birkaç dakika önce olduğu kadar sert değil.

"Siz orada değildiniz ve eminim Tricia'dan aldığınız hikâye tüm gerçeği. Eğer öyle olsaydı, yakılması gerekmeyen bir köprüyü yaktığınızı fark ederdiniz."

Kaşları derin bir kavis çizdi. "Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var, Brantley. Bunu sakın unutma. Sence başka kim senin süslü araba koltuklarını bu kadar kısa sürede ve bu fiyata döşeyebilir ve o iç parçaları onarabilir?"

"Sanırım öğrenmek üzereyim hanımefendi, çünkü artık hizmetlerinize ihtiyacım olmayacak. Şimdi malımı alacağım ve yaptığınız şey için size ödeme yapacağım, ama işimiz bitti."

"Beş yüz dolar ve onları alabilirsin." "Önce ne kadar bitirdiğine bir bakayım."

Kenara çekildi ve ben de havalandırma atölyesinin her yerinde arabanın iç kısmının parçalarını görmek için havalandırma yoluna doğru yürüdüm.

Bakışlarımı ona yönelttim. "Panelleri ve bir koltuğu sen mi yaptın? Ve beş yüz dolar mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Gösterge panelini de ben yaptım. Bunu unutma. Gerisi batık maliyetler için."

Öfkemi kontrol altında tutarak cüzdanımı çıkardım ve parayı soydum. Bütçeme darbe vuracak ama proje riske atılamayacak kadar önemli.

Bayan Borst faturaları bir kenara koydu. "Hadi git ve atölyemden eşyalarını çıkar." Ev ayakkabılarının topuğuna basarak dönüyor ve evin içine girmek için havalandırma yolundan çıkıyor.

Tüm parçaları kamyonetimin arkasına yükleyip üzerlerini bir muşambayla örterken bir yandan da içimden ona küfürler yağıdırıyorum. *Profesyonel olmak buraya kadarmış Bayan Borst.*

Şimdi bir döşemecim yok ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bölüm 19

Banner

Piggly Wiggly'nin otoparkına giriyorum, Logan ben yokken bozulmasın diye buzdolabımı temizledikten sonra yiyeceklerle doldurmak için çaresizce arabayı çekiyorum. Bugün küçük bir kasabada market alışverişi yapmak beni pek heyecanlandırmıyor ama kötü biriyle karşılaşma ihtimalinin yiyeceklerle arama girmesine izin vermeyi reddediyorum.

Otoparktan bir el arabası alıp otomatik kapıdan içeri itiyorum. İçeri girer girmez zamanlamamı yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. Pazartesi günü öğleden sonra geç saatlerin ölü olacağını düşünmüştüm ama Piggly Wiggly hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Anlaşılan bu kasabadaki insanların çoğu saat dördü on geçte işten çıkmış oluyor.

Yolculuğumu hızlıca yapıyorum, içki bölümüne gitmeden önce çevreyi dolaşıp birkaç koridoru geçiyorum. Ne yazık ki köşeyi döner dönmez Gold Haven'a geldikten hemen sonra takıştığım kadınlardan birini görüyorum. En azından bu sefer o sürtüğ Tricia yanında değil. Esmer kadın bir şişe ucuz votka kapıyor, ben de arabamı onunkinin tam önüne park edip en üst raftaki iyi mala uzanıyorum.

Ona tek bir kelime bile söylemiyorum, hatta göz teması bile kurmuyorum ama bu, şişe arabama değdiği anda ağzını açmasını engellemiyor.

"Bunu yüzünüze vurmak zorundasınız, değil mi? Bizden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Bu hafta sonu sana yetmedi mi?"

Bowling salonunda olanlarla ilgili hikâyenin çoktan dilden dile dolaşmış olması ve dahası, anlatılan hikâyenin beni kötü göstermesi beni şaşırtmıyor.

"Sen orada değildin, bu yüzden bu konuda konuşmaya karar vermeden önce hikayeni doğru anlatmak isteyebilirsin."

"Logan Brantley için değerinden daha fazla bela olduğunu bilmek için orada olmama gerek yoktu."

Bu acıttı, çünkü ben de bunu birden fazla kez düşündüm. Ne olursa olsun, bu kadının bir yaraya parmak bastığını düşünmesine izin vermeyeceğim.

spot.

"Yine neden bahsettiğini bilmiyorsun." İyi bir önlem olarak bir şişe votka daha alıp arabamı onun etrafından dolaştırıyorum ama arabanın tekerlekleri gıcırdadığı için çıkışım pek de zarif olmuyor.

Arkamdan konuşmaya devam ediyor. "Logan Brantley'nin büyük bir proje üzerinde kışını yırtarak çalıştığını biliyorum, çünkü Jock bu sabah Home Cookin'de bundan bahsediyordu. Ayrıca Tricia annesinin kuzenine olanları anlatır anlatmaz Bayan Borst'un, sen hem Tricia'dan hem de annesinden kardeşi hakkında söylediklerin için özür dileyene kadar Logan'ın onu tuttuğu döşeme işini bitirmeyeceğine karar verdiğini de biliyorum."

Adımlarımın ortasında donup kaldığımda votka şişeleri takırdayarak arabama devrildi.

Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Affedersiniz?"

Esmer kız bana kötü kötü bakıyor. "Beni duydun. Yanlış aileye bulaştın ve şimdi Logan bunun bedelini büyük bir şekilde ödüyor."

Ve bana bunların hiçbirinden bahsetmedi.

Ona arkadaşlarıyla dedikodu yapması için daha fazla cephane vermeyi reddederek, "Logan'ı projesini bitirmekten alıkoyacak hiçbir şey yok, hele ki bir avuç dar kafalı kaltak." diyorum.

"Sanırım bunu göreceğiz," diyor hışımla dönmeden ve bu sırada kendi şişelerini devirmeden önce.

Doğrudan kasaya yöneliyorum. Sıraya girdiğimde telefonum çoktan elimdeydi ve Logan'a mesaj attım.

Döşemeci kadın işi bıraktı mı? Ben ve bowling salonundaki sürtük yüzünden mi?

Hemen cevap vermeyince, dikkatim önümde duran ve kemerinde bir düzine Dr Pepper kutusu taşıyan kadından magazin dergilerinin olduğu rafa kayıyor.

Ön sayfasında tanıdık bir yüz olan kitabı aldım.

Cavanaugh Westman Milyarderin Kız Kardeşiyle Yakınlaştı

Elbette, en iyi arkadaşım Greer ve sevgilisi Cav, bir kaldırım kafesinde yan yana oturuyorlar.

Elimdeki telefon çalışıyor.

SEKSI ADAMIM: Merak etme. Ben hallederim.

Başparmaklarım cevap vermek için ekranda uçuşuyor.

Yani bu bir evet mi?

Bu senin sorunun değil. Ben hallederim. Benim hatam.

Düzeltmek için ne yapmam gerekiyor?

O sürütükten özür dileme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, Logan'ın Boone için çok önemli olduğunu bildiğim projesini kurtarmak için bunu yapmam gerekiyorsa yaparım.

Bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorsun. Bunu yasaklıyorum.

Dur bakalım.

Yasakladın mı? Gerçekten mi? Oraya mı

gidiyorsun? Bruce, rahat bırak.

Bunu bu gece konuşacağız. İşim bitince seni ararım.

Bu konuşacağımıza dair bir anlaşma değil, ama şu anda ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Zihnim seçenekler arasında gezinmeye başladı. Döşemecilik yapan birini tanımıyorum ama tanıdığım birinin yapması gerekiyor.

Önümdeki kadın el arabasını kasadan dışarı itiyor. "Hanımefendi, hazır mısınız?" diyor kasiyer, belli ki beni bekliyor. "Özür dilerim." Sepetimi taşıma bandına boşaltıyorum ve gazeteyi üzerine atıyorum

Ben de. Belki bir gün Greer için bir hatıra defteri yapar ve ona veririm.

Ödemeyi yapar yapmaz ve yiyecekleri kiraladığım eve yükler yüklemes onu arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, B, neler oluyor? Kentucky'ye döndün mü?"

"Evet, bu kasabadaki kaltaklardan hiç bahsetmeyeyim. Hollywood'a küçük kasabaların filmlerde gösterildiği gibi olmadığını söylemelisin. filmler."

"Onları idare edebilecek kapasiteden çok daha fazlasısın."

"Elbette öyleyim ama sorun Logan üzerindeki yansımaları."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona daha önce anlatmadığım her şeyi anlatıyorum; bowling salonundaki durum ve döşemelerdeki serpinti de buna dahil.

"Yüce Tanrım. Sadece sen, Banner. Sadece sen."

"Benim hayatım sizinki kadar ilginç olmayabilir, Bayan Tabloid Kraliçesi." İnliyor. "Olamaz. Şimdi ne bastılar?"

"Kötü bir şey yok. Sadece sen ve ateşli erkeğin." Aklıma bir fikir geldi.

"Bu arada, şu araba şovu yapan adamlardan birini tanıyor mu? Hani şu TV'deki restorasyonlar?"

"Özür dilemek zorunda kalmadan döşeme sorununu çözmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ama o bunu göremiyor. "Logan istese hemen yapacağımı biliyorsun ama yapacağını sanmıyorum. Aslında bunu yasakladı."

"Bekle, Logan Brantley *sana* bir şey yapmanı *yasakladı* ve sen gerçekten onu dinleyecek misin?"

"Normalde sadece çıplakken ya da işin içinde penis varken emir alırım. Bunun için bir istisna yapabilirim, ama sadece bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsam."

Ardından sessizlik gelir.

"Greer? Hâlâ orada mısınız?"

"Üzgünüm, az önce söylediğin şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Erkeklerin sana yatakta ne yapacağını söylemesinden hoşlandığını hiç bilmiyordum. Şu anda seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

"Kapa çeneni," diyorum yanaklarımın ısındığını hissederek. "Logan gerçekten farklı biri, değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve ona daha önce hiç söylemediğim bir şey söylüyorum. "Ben ona aşığım."

Greer telefonda ciyaklıyor. "Biliyordum! Lanet olsun biliyordum! Bunu senin için çok seviyorum."

"Sakin ol, *kızım*. Sanki kanseri iyileştirmişim gibi davranıyorsun. O sadece bir erkek."

"Ama değil. *O* adam. Her şeyi değiştiren kişi. Sen kendininkini buldun ve bu beni senin adına çok mutlu ediyor."

"Çok mutlu olma çünkü eğer onun en önemli projesini batırırsam, işler uzun süre harika gitmeyebilir."

"Kes şunu. Her şey yoluna girecek. Cav'e sorarım. Bir sürü insan tanıyor ve eğer birini tanımıyorsa, onu tanıyan birini tanıyor. Gidip şu Hollywood bağlantısı işini halledeyim, sonra bir yolunu buluruz."

"Artık pisliklerimi temizlemen için sana gelmeyeceğime yemin ettim, G." Ses tonum sakın ve Greer da aynı şekilde cevap veriyor.

"Arkadaşlar bunun içindir, bebeğim. Seni seviyorum." "Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve içki reyonunda midemde oluşan düğümler bir derece gevşiyor.

Bunu düzelteceğim. Benim yaptığım bir şey yüzünden Logan'ın işinin zarar görmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm 20

Logan

Holly'nin büyükannesinin, nedense hâlâ Banner'ın evi olarak düşünemediğim evinin çakıl taşlı yoluna girdiğimde, ön oda, ön penceredeki dantel perdelerin arasından onun silüetini görebileceğim kadar aydınlanmıştı.

Aman Tanrım, ocağın önünde duruyor gibi görünüyor.

En son buraya geldiğimde onu yemek yaparken bulduğumda olanları hatırlıyorum, o gecenin nasıl bittiği de dahil. Taşaklarımı onun içine gömmüştüm.

Birkaç dakika içinde kamyonetten inip ön kapıya doğru yürüdüm. Kilitli değildi, ben de kendimi içeri attım. Yanan bir şeyin kokusu yerine, harika kokuyordu. Kızarmış et, sarımsak ve bir çeşit İtalyan baharatı.

Banner kapının açılma sesini duyunca arkasını döndü. "Erken geldin. Daha işim bitmedi." Yüzünde küçük, neredeyse tereddütlü bir gülümseme var. "Ne yapıyorsun Bruce?"

"Neye benziyor, Logan?"

"Yemek yapıyorsun."

Yavaşça başını sallıyor. "Tek seferde hallettim."

Neyi kaçırdığımı anlamaya çalışarak başımı yana eğiyorum ve Banner kafa karışıklığımı fark ediyor.

"New York'a döndüğümde birkaç ders almıştım." Hayranlıkla birlikte şaşkınlık da süzülüyor içimden. "Neden?"

"Çünkü kendimi beslemeyi öğrenmemin zamanının geldiğini düşündüm, böylece bunu her zaman yapmak zorunda kalmazsın."

"Sorun etmediğimi biliyorsun." Kelimeleri söylüyorum ama kalbimin çevresinde bir sıcaklık birikiyor. *Benim için yemek yapmayı öğrenmişti.*

"Ben istedim." Banner arkasındaki fokurdayan tavaya bakıyor. "Sonuçların çok etkileyici olacağına söz veremem. Sadece spagetti ve köfte. Ama köfteleri sıfırdan yaptım."

"Harika kokuyor ve eminim tadı da aynı şekilde olacaktır. Gerçekten etkilendim, bebeğim."

Gözleri genişledi. "Uğursuzluk getirme. Tek bir ateş yakmadım ya da bir şey yakmadım, o yüzden bir dakika bekle." Tezgâhta bir zamanlayıcı çalışıyor ve o da arkasını dönüyor. "Bu makarna."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Dur senin için süzeyim." "Sürpriz olsun diye hepsini hazır etmek istedim."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Yaptın bile. Ayrıca, biz bir takımız. Bırak yardım edeyim."

Banner'ın gülümsemesi, makarna tenceresini ocaktan almam için kenara çekildiğinde daha da büyüyor. Kevgir zaten mutfak tezgahının üzerindeydi, bu yüzden Banner sarımsaklı ekmeği fırından çıkarıp masaya koyarken, ben de köfteleri ve sosu hızlıca hazırladım. Bu bir Basit bir yemek, ama bunu yapmayı öğrenmek için zahmete girmesi benim için çok şey ifade ediyor.

Hiçbir ortak nokta olmayacağını düşündüğüm bu kadın, hayatıma hayal edebileceğimden çok daha iyi uyum sağladığını kanıtladı.

İkimiz de oturduk, benim tabağımın önünde bir bira, Banner'ınkinin önünde de bir kadeh kırmızı şarap vardı.

"Zaten bir ya da iki kadeh içmiş olabilirim ama aslında bunun sakinleşmeme ve her şeyi berbat etmememe yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Ben ilk ısırığımı alırken nefesini tutuyor. Çiğniyorum ve yutar yutmaz kararı veriyorum.

"Bu harika."

Kendisi de denediğinde yüzündeki gurur açıkça belli oluyor. "Vay be, iyi iş çıkarmışım. Bence tadı bile lezzetli."

"Sana söylemiştim."

İkimiz de yemeğimizi yiyoruz ve Banner daha erken geleceğini düşündüğüm konuyu açmak için birkaç saniye sonra tabağımı itmemi bekliyor. "Sen

Döşemeci kadına ne olduğu hakkında bana daha fazla bilgi verecek misin?"

"Bu benim çözmem gereken bir sorun ve çözeceğim."

"Ama buna ben sebep oldum."

Biramı bitirirken başımı sallıyorum. "Buna Tricia sebep oldu, sen değil. İlk yumruğu sen atmadın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Çenemi kapalı tutmalıydım. Akraba evliliği yaptığını nereden bilebilirdim ki? Bir şey yaptığımı sanıyordum. saçma bir genel hakaret. Gerçekten bir tane olmasının ne kadar çığınca olduğunu anlayamıyorum."

Biramı gülerek masaya indiriyorum. "Bu konuda oldukça alinganlar. Annesinin, babasının amcası olduğunu bilmediğine dair bir hikâye var ama bu kasabada buna karşı çıkan bir sürü insan var. Bu hikaye asla ölmeyecek, yemin ederim."

"Ben de New York'un çılgın olduğunu sanırdım."

"Küçük bir kasaba için hiçbir Şey ifade etmiyor, ama başka bir Şeyden bahsedelim. Bugün bu konuyu ölesiye düşündüm ve dikkatimi dağıtacak bir Şey gerçekten işime yarayabilir."

"Sanırım bunu halledebilirim." Banner ayağa kalkıyor ve küçük mutfaktaki sandalyesinin hemen arkasında bulunan buzdolabını açmak için dönüyor. "Biraz i kiye ne dersin?"

Tatlı?"

Bir kutu krem Őanti ve bir Şişe  ikolata Őurubu  ıkartıyor. "Tatlı derken kendimi kastediyorum."

Bölüm 21

Banner

Bu çarşaf lar asla eskisi gibi olmayabilir ama Logan'ın baş ı bacak larım ın aras ındayken ve ikinci kez boşald ığımda sırt ım kavislenirken daha az umursayamazdım.

"Aman Tanr ım."

Logan dizlerinin üzerinden kalk ıyor ve yapış yapış bedenimi havaya kaldır ıyor. "Seni duş ta becereceğ im."

"Tamam." Kelime bir nefeste çıktı. "Ama beni tutman gerekebilir. Bacak larım ın çalışacağından emin değ ilim."

"Tek yapman gereken onları belime dolamak."

Beni küçük banyoya taşıyor ve ayak larıma kadar indiriyor, ancak beni tekrar kaldırmadan önce kalan kıyafetlerini çıkar ıyor ve suyu aç ıyor.

"Seni sikimin üzerine yatır ıp duvara yaslayarak sikeceğ im."

"Adını haykırd ığımı duyan komşular hakkında ne hissediyorsun?"

"Olağ anüstü."

Logan küvetin kenarından yukarı doğru adım at ıyor ve tam olarak söz verdiği şeyi yapmaya devam ediyor. Beni fayans duvara doğru bastır ıyor ve santim santim içimi dolduruyor. Kavrayış ımı onun bükülmüş kollarından onun etrafına taşımak zorundayım.

O geri çekilip içeri girerken kendimi sabitlemek için omuz larımdan tutuyorum. Zaten hassaslaş mış klitorisim vücudunun sürtünmesiyle şark ı söylüyor ve orgazmım art ıyor.

Tekrar tekrar, yavaş lamadan ya da ritmini kaybetmeden içime giriyor. O içimde güçlenirken baş ım fayansa doğru düşüyor. Tutuş umu değ iştiriyorum, beni sınır ın ötesine zorlarken sevgili yaşam için tutunuyorum.

"Logan!"

İniltisi dakikalar sonra duş u doldururken, horozu serbest bırak ılmasıyla titreşiyor.

Aman Tanr ım.

Ayak larımı yeniden yere bast ığımda baş ım yana kay ıyor ve beni göğ süne çekiyor. Sıcak su sırt ıma vurana kadar her seferinde bir adım dönüyoruz.

"Seni seviyorum bebeğ im."

Puslu bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Ben de seni seviyorum."
Alnıma bir öpücük konduruyor ve sıcak spreyn altında durup, su
soğuyana kadar hiçbir şey söylemiyoruz.

* * *

Saatler sonra telefonum komodinin üzerinde çalışıyor ama Logan yanımdaki
yatakta ölü gibi yatıyor. Telefona uzanıyorum ve Greer'den gelen mesajı
okuyorum.

*Birini tanıyan birini buldum. Daha fazlasını öğrendiğimde irtibata
geçerim.*

Onun şifreli mesajını, Logan için istemeden mahvettiğim şeyi düzeltmem
için hala umut olduğu anlamına çeviriyorum.

*Teşekkürler! Seni seviyorum! Ben
de seni seviyorum.*

Logan'ın kollarına geri dönüyorum, sonunda uyuyabiliyorum.

Bölüm 22

Logan

Cumartesi günü, tüm kasaba Kurucular Günü'nü kutlamak ve soğuk havaya rağmen Ana Cadde'deki geçit törenine katılmak için bir araya geldi. Her yıl olduğu gibi bu yıl da kamyonetimle liselerin şamandıralarından birini çekmek için gönüllü oldum, ancak bu yıl Banner yanımda oturuyordu ve elleri termos dolusu kahve.

Bu hafta Olds 442'de iyi bir ilerleme kaydettik, ancak iki yüz mil yarıçapındaki yedi döşemeciyi aradıktan sonra, onlara ne kadar para teklif edersem edeyim, Bayan Borst'un yerini alacak kimse yok. Kimse böylesine karmaşık bir projeyi bir haftadan daha kısa bir sürede bitirmek istemiyor ve özel iç mekan olmadan tamamen mahvoldum.

Henüz yenilgiyi kabul etmedim, Banner'dan özür dilemesini istemeyeceğim konusunda kararlıyım. Tüm iyi yanlarına rağmen, Bazen küçük bir kasabada yaşamaktan gerçekten nefret ediyorum.

"Bu çok gerçeküstü," diyor Banner yolcu koltuğundan aval aval bakarken. Pencere. "Yemin ederim, şu anda kimse evde olmamalı çünkü bu kasabadaki herkes burada."

Bira çadırının ve barbekü yarışmasının olduğu Four Corners'a varmak üzereyiz.

"Gold Haven'da birkaç festival dışında pek bir şey olmuyor ve bir bira çadırı olduğunda herkesin gelip kutlama yapacağını garanti edebilirsiniz. Holly'nin WinterFest için kocasını buraya getirdiği zamanı hatırlıyorum. Sen ve benim bakışlara maruz kaldığımızı düşünüyorsan, bu onlarınkiyle kıyaslanamaz bile."

Banner'ın kafası pencereden dönüp bana baktı, kaşları kalkıktı. "Bahse girerim bu gece deneseydik onlara günlerini gösterebilirdik."

"Sakin ol. Denemeden bile bir sürü dikkat çekeceğiz. Bowling salonunu hatırlıyor musun?"

Banner'ın ifadesindeki eğlence kaybolur. "Peki, tamam. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. O zaman öyle olmadığımı söylemiyorum ama bu geceden bir paket daha patates kızartmasına ihtiyaç duyarak ayrılmayı reddediyorum."

Gözündeki morluk bugün neredeyse hiç görünmüyor, en azından makyaj solan renkleri gizlemiyor.

"Bence bu iyi bir plan bebeğim. Sana bir bira ısmarlarım, biraz barbekü yediririm ve seni eve götürüp gecenin büyük bir kısmını uyanık tutmadan önce insanları izleyebiliriz."

"Anlaştık."

Tören trafiğinin sola dönmesini ve bir sonraki bloktaki çeşitli alanlara park etmesini beklemek için yavaşlarken göz kırpmıyor. Bir sola daha dönüyoruz ve arabayı indirmek için dükkânımın arkasındaki ara sokağa giriyoruz.

Çocukların babalarından biri daha sonra çekip götürecektir.

Cut a Bitch'in dışında Julianne'in büyük bir masası var ve tüm stilistleri yoldan geçen insanlara el ilanları ve küçük pembe çantalar dağıtıyor.

Park ettikten sonra Banner'ın taksiden inmesine yardım ettim ve tüm liseli çocuklar arabadan inip yemeğe doğru ilerledi. Bir kolumu kadınıma dolayarak onu da aynı yöne doğru yönlendiriyorum.

Julianne bizi görünce el sallıyor. "İyi örtünmüşsün!"

Banner onu selamlıyor ama makyaj yanaklarının aldığı pembeliği gizleyemiyor. "Tanrım, bir hafta oldu bile. İnsanların bunu unutması ne kadar sürer sence?"

Ona bakıyorum. "Gerçeği mi istiyorsun yoksa yalan söylememi mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Emin değilim."

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum. "Eminim gelecek hafta sonuna kadar unutulur."

Geri çekiliyor ya da en azından bunu deniyor, ama ben onun bir yere gitmesine izin vermiyorum. "Yalan söylüyorsun. Kimse unutmayacak, değil mi?"

"Muhtemelen hayır, ama bir de şu açıdan bak. Başka birinin seninle başa çıkmaya çalışması pek olası değil. Kendini korudun."

Banner gözlerini deviriyor. "Kıcıma tekme yedim. Kendimi affettirmek için muhtemelen bir rövanş maçına ihtiyacım var."

"Vay be, kafes dövüşçüsü. Bence bir kere yeterliydi."

"Kardeşinin babasının onun yeni kız kardeşi olması umurumda değil. Ya da her neyse. Eğer bana tekrar saldırırsa-"

Banner'ın yüzünün yan tarafını tutuyorum ve gülmemeye çalışarak başparmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Artık endişelenmene gerek yok. O da endişelenmeyecek." Banner benimkilerle buluşmadan önce gözlerini

bir süreliğine kapatıyor. "Hayatıma devam ediyorum."

"Güzel. Barbekü hakkında ne hissediyorsun?"

Bir elini karnına bastırıyor. "Beni besle. Tüm yiyeceğe ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim."

Tepsilerimizi barbekü, fırınlanmış patates, mısır ve turtayla doldurarak sıraya giriyoruz. Tabaklarımız dolduğunda, Ana Cadde'yi kaplayan çadırların altındaki piknik masalarından birinin ucunda karşılıklı oturacak yerler buluyoruz.

"Ben gidip bira alacağım. Sen de ister misin?"

Banner sırada aldığı su şişesine dokunuyor. "Böyle iyiyim. Bir an için aslında bira sevmediğimi unutmuşum. Ayrıca, bu şekilde ihtiyacın olursa arabayı ben kullanabilirim."

"Yeterince makul." Bir sonraki çadırda bira servisi yapan ekibin yanına gitmeden önce ona başımı sallıyorum. Sıra hızla ilerliyor, ki bu şaşırtıcı değil çünkü Nicole çalışıyor.

"Hey, Logan, ne alırsın?" "Bu gece ne iyiye ondan."

Arkasını dönüyor ve açık renkli birayla doldurulmuş iki plastik bardak alıyor.

"Elimizdekiler arasında en sevdiğim bu." Duraksıyor. "Geçen gecedен sonra banner iyi mi? Bu bok oldukça epikti."

Elimi arka cebime sokup cüzdanımı çıkarıyorum. "O iyi." Parayı uzatıyorum ve daha fazlasını söylemek üzereyken Cody barın yanına geliyor.

"Size bir şey getireyim mi memur bey?" Nicole ona sordu.

"Benimle gelmeni istiyorum, Nicole. Size birkaç sorum var." Karşılıklı konuşmaları izlerken ellerim fincanlara dolanmış, donup kalıyorum, Emmy'nin Nicole hakkında söylediği her şey bana geri döndü. *İmkânı yok.*

Nicole muslukları ve arkamdaki sırayı işaret ediyor. "Bekleyemez mi? Çalışıyorum."

"İzini bulmak düşündüğümden daha zor bir kadınmış. Evine üç kez geldim ama seni sürekli kaçıyorum." Cody'nin bunu söyleme şekli, onun kendisinden bilerek kaçtığını düşündüğü izlenimini uyandırıyor.

"Zamanlaman berbat olduğu için üzgünüm ama şimdi gidemem."

Cody'nin yüzündeki ciddi ifade sabit kalıyor. "Şu anda soruyorum. Bana söyletme."

Nicole gözlerini kırptırır. "Beni tutuklamakla mı tehdit ediyorsun?"

"Devam eden bir soruşturmayla bağlantılı olarak size sormam gereken sorular olduğunu söylüyorum ve sizi bu kasabada kovalamaktan bıktım.

cevaplar almak."

"Ne hakkında sorular?"

"Bu konuya burada girmemi istemezsin."

"Burada bir sorun mu var?" Kasabadaki bira dağıtıcısı ve bira çadırlarından sorumlu olan Jordan Birch, Nicole'ün arkasından yaklaşır. "Çünkü satmam gereken biralar var ve bu kuyruk hiç kısalmayacak."

"Nicole'ün vardiyasının geri kalanını devralacak birini bulmalısın. O benimle geliyor."

Jordan'ın bakışları Nicole'e ve tekrar Cody'ye kaydı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Tamam. Ben de geleceğim. Ama sadece bu kasabadaki pisliklere konuşacak daha fazla şey vermek istemediğim için, ki beni buradan çıkarırsan olacak olan da tam olarak bu." Sesinde hayal kırıklığı ve belki biraz da korku var. Cody'ye sert bir bakış atıyor. "Avukat çağırmama gerek var mı?"

Polis omuz silkiyor. "Eğer ihtiyacın olduğunu hissediyorsan. Bu size kalmış."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Saklayacak bir şeyim yok ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Eğer birini ararsam otomatik olarak yanlış bir şey yaptığımı düşüneceksiniz. O yüzden siktir et, seni karakola kadar takip edeceğim ve sorularını sorabilirsin. Bu saçmalık, bilginiz olsun."

Nicole geçici barın üzerindeki plastik bardakları devirir ve adımlarını hızlandırır. Cody de peşinden geliyor ve onu gözünün önünden ayırmıyor oluşu, ona karşı elinde tam olarak ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Bu kasaba ne hale geliyor?

Bölüm 23

Banner

Görünüşe göre insanların benim destansı bowling salonu kavgam hakkında konuşmayı bırakmasını istiyorsam yapmam gereken tek şey bir sonraki büyük dedikodunun Gold Haven'a düşmesini beklemektir. Çok beklememe gerek kalmadı.

"Cody Reeves'in Nicole Hiram'ı tutukladığını duydun mu?"

"Ne?"

Logan birasıyla dönmeden önce oturduğum masanın arkasındaki piknik masasında sohbet başlıyor. Kalabalıkta onu arıyorum ve bana doğru geldiğini görüyorum. Oturur oturmaz fısıldıyorum, "Az önce Nicole'ün-"

Yüz ifadesi kararır. "Tanrım, daha yeni oldu. İnsanlar dedikodu konusunda çok hızlı."

"Demek doğruymuş." Fısıltım biraz daha yükseliyor.

Logan başını sallıyor. "Sadece bazı soruları yanıtlaması için gelmesini istedi. Hepsi bu."

Arkamızdaki sohbetin uğultusu artıyor ve Logan'ın bakışları omzumun üzerinden kalkıyor.

"Yani tüm o evlerin patlamasından o mu sorumlu? Sadece o bowling salonunu satın almak için mi? Bugünlerde insanların para için yaptıkları utanç verici."

"Öyle değil mi? O kızda bir gariplik olduğunu hep biliyordum."

Logan'ın yumruk yaptığı elleri masanın üzerinde daha sıkı kenetleniyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Onu bu dedikodulardan koruyamıyor ve bunun onu kızdırıyor olması gerektiğini biliyorum. Yine de ihtiyacı olan son şey patlamak ve insanların onun hakkında konuşmasını sağlamak.

"Bunu eve götürmek ister misin?" diye soruyorum. Yemeklerimiz zaten hazır kaplarda, yani taşımak sorun değil.

Logan bir bira kapıyor ve başını sallamadan önce bir dikişte içiyor.

"Ben sürerim," diyorum o ikinci birayı fondip yaparken. Sadece buradan gitmek istiyorum.

Dakikalar sonra çadırdan çıkıp kamyonetine doğru yürüyoruz.

"Buna inanamıyorum," diyor Logan, sesi alçak ve sinirli. "Nicole'un bu işlere bulaşmasına imkan yok. "Nicole bu işlere bulaşmış olamaz. böyle. Neden her zamanki gibi kıını yırtıyor ve sonra birdenbire kolay yolu seçmeye karar veriyor?"

Benim için sürücü tarafındaki kapıyı açıyor ve kamyonetin kabinine girmeme yardım ediyor. Yaklaşık otuz saniyem var. tırmanmadan önce sorusuna yanıt verdi.

"yle olduğunu söylemiyorum, ama belki de... bazen sürekli kıını yırtan ama bir türlü fırsat bulamayan insanlar çaresiz kalırlar ve daha kolay bir çözüm ortaya çıktığında, bunun dünyanın en kötü fikri gibi görünmediği bir konumda olabilirler."

Logan bir yumruğunu n panele vurur. "Bu o değil. Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve böyle bir şey yapabileceğine inanmayı reddediyorum."

Kamyoneti çalıştırıp ona bakıyorum, bu geceki dedikodunun ilk fisıltısını duyduğumdan beri aklımda olan soruyu artık tutamıyorum. "Neden kırk mil ötede, gecenin geç bir saatinde, eczaneden bir şey almaya çalışırken kapatıldı?"

Dönüp bana sert bir bakış attı. "Başka bir açıklaması olmalı. Hamilelik testi yaptırdığın halde neden hamile olduğunu dşnmediğin gibi."

"Touch." Kamyonu vitesine takıyorum. "Nereye gidiyoruz? Senin evine mi benimkine mi?"

"Bu gece senin o küçük yatağında uyumak istemiyorum."

"Tamam." Direksiyonu Logan'ın evine doğru çeviriyorum.

Normalde aramızdaki sessizlik rahat ve kolaydır ama bu gece hiç de öyle değil. Sürücü koltuğunda resmen kıvranıyorum.

ne kadar garip hissettirdiğini ve bunu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Belki de Nicole'u sorgulamaları iyi bir şeydir. Onlar soruşturmayı artık daha ciddiye alıyorsun, değil mi?"

Logan koltuğunda geriye yaslanıyor, elleri şimdi kalçalarını sıkıyor. "nk ulusal haberler bunu öğrendi ve o muhabir hatun şehre geldi. şef Timmons kıını kaldırıp bu işin aslını öğrenmeye çalışmazsa beceriksiz biri gibi görünecek."

"Hangi muhabir kız?" Bir sonraki kavşaktan sola dönmek için sinyal veriyorum.

"Memphis Araştırma Ağı'ndan bir şey."

Gözlerim Logan'a kaydı. "Memphis Lockwood mu? O çok önemli biri. New York'taki olaylarla ilgili haberlerini gördüm. Çoğunlukla yolsuzluk davaları ve tartışmalı konular."

"Evet, o. Burada, şehirde."

Yoluma devam etmeden önce bir arabanın dönmesini beklerken içimde bir şok dalgası oluşuyor. Eğer Memphis Lockwood buradaysa, Gold Haven Holly Wix'in *Country Dreams*'i kazanıp yıldız olmasından daha fazla ilgi çekecek demektir.

"Umalım da Nicole'ün sorgulandığını duymasın, çünkü bilmesi gereken son şey bu."

Logan pencereden dışarı bakar. "Evet, umalım da öyle olsun."

Bölüm 24

Banner

Hafta sonunun geri kalanı sakın geçti ve dedikodular hala Nicole hakkında konuşuyor olsa da, o düşük profilini korudu. Bir yanım onu arayıp bulmak istiyor ama bunun ne yararı olur bilmiyorum. Logan tüm saatlerini dükkânda Boone'un arabası üzerinde çalışarak geçirmediği zamanlarda sessiz, bu yüzden durumun onu yiyip bitirdiğini biliyorum.

Pazartesi sabahı erken saatlerde Greer'dan arabanın döşemesiyle ilgili bir mesaj aldım.

BEST BITCH: Sana Cav'in bir iyilik istediğini ve Tricked Out programından Elliott Crisp'in Nashville'de Boone'un arabasının koltuklarını yapabilecek birini bulduğunu söylesem ne dersin?

Tricked Out'un ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden hızlı bir Google araması yaptım.

Görünüşe göre büyük bir kablolu kanalda hurda arabaları alıp onları gülünç derecede kısa bir sürede gösteri arabalarına dönüştürdükleri bir program. *Vay anasını. Bu gerçekten işe yarayabilir.*

Hayatta olmaz! Ciddi misin sen?

BEST BITCH: Logan'ın yarın sabahtan önce Nashville'deki tüm koltukları ve tasarımı ona ulaştırması gerekiyor, gerisini onlar halledecek.

Birkaç gün içinde hazır olabilirler mi? Ne kadara mal olacak? Sana ne? Sana 30 milyon miras kaldı.

Haklı, umurumda değil. Ama Logan'ın umurunda olacak.

Aman Tanrım, harikasin! O sürtüklerden özür dilemekten kurtardın beni. Bana iletişim bilgilerini gönderebilir misin?

Greer, bir "xo" ile birlikte gönderdi.

Hemen aradım ve adamla konuştum. Fiyat çok yüksek, ama onunla bir anlaşma yaptık, ben yüksek acele ücretini karşılayacağım ve Logan da

Gerisi. Bunu gerçekleştirebileceğine ve Logan'ın anlaştığımız toplam fiyattan asla haberi olmayacağına dair sözünü alır almaz, kiralık arabama koşup atlıyorum, sadece bir gözümde eyeliner ve sıfır maskara olmasını umursamıyorum.

Kahretsin, evden bu şekilde ayrılmaya razı olduğuma göre onu gerçekten seviyorum.

Logan'ın dükkânının otoparkına girdiğimde heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. Her zamanki gibi müzik çalıyor ve üç adam da boyası ve içi dışında neredeyse tamamen bitmiş olan Olds 442 üzerinde çalışıyor.

"Logan!"

Logan beni görünce arabadan uzaklaşıyor ve müziğin sesini kısıyor. "Her şey yolunda mı Bruce?"

Başımı sallıyorum. "Her şey iyiden çok daha iyi. Buldum Döşemelerinizi yapabilecek biri var ve Tricia'dan özür dilemek zorunda değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Koltukları en kısa zamanda Nashville'e götürmeniz gerekiyor ve arabaları kandırmakla ilgili bir program yapan bu adamın orada bu işi yapabilecek biri var. Adı Elliott bilmem ne." Açıklamam büyük bir gevezelik halinde geldi ve Logan'ın kaşları bunu işlerken birbirine dolandı.

"Elliott Crisp mi? *Tricked Out*'tan mı? Ciddi misin lan sen?"

Tekrar başımı sallıyorum, muhtemelen biraz fazla kuvvetli bir şekilde. "Evet, Greer'e sordum ve sana borçlu olduğunu söyledi, o yüzden adamı bir iyilik istedi ve bu Elliott denen adamın arkadaşı bunu yapabilir."

Logan başını arkaya yatırıp bir süre tavana bakıyor ve ne kadar yardımcı olduğumu yanlış değerlendirip değerlendirmedigimi merak etmeme neden oluyor. Mavi gözleri parlayarak bakışlarımla buluştuğunda sorum cevaplanmış oluyor.

"Sen tam bir cankurtaransın, bebeğim. Bana ne kadara mal olacağını merak ediyorum."

"Bu bir iyilik, yani ödemeniz gereken tek şey normal fiyat." "Teşekkür ederim. Onları nereye götürmem gerekiyor?"

Rahat bir nefes aldım. "Adresi sana mesaj atarım."

Çalışanlarına bakıyor. "Hey, Jock. Rick. Kaleyi koruyabilirsin, değil mi? Kığımızı kurtarmak için koltukları hemen Nashville'e götürmeliyim."

Gömleğinin yamasında Jock yazan kişi cevap verir. "Elbette, dostum. Bunu boyahaneye teslim etmeden önce yapacak fazla bir şey yok.

Hepsini bitireceğiz."

Logan tulumunu çıkarıp üzerindeki tişörtün üzerine uzun kollu bir gömlek giyerken adresi ona gönderiyorum.

"Benimle geliyor musun, bebeğim?"

Tereddüt ettiğimde Logan'ın gözleri açılıyor. "Kahretsin, eşyaların bugün teslim edilecek, değil mi?" Eşyadan kastı benim sik kutum, ama şüphesiz izleyicilerimiz yüzünden kelimelerini dikkatle seçiyor.

"Evet, ama-"

Logan başını sallar. "Aması yok. Sen burada kal ve onu bekle. Bu senin için çok daha önemli." Beni Jock ve Rick'in durduğu yerden yeterince uzağa çekiyor ki bir sonraki söylediklerini duymasınlar. "Ama bu gece eve geldiğimde seni yatağında, oyuncaklarından biriyle oynarken bulmak istiyorum. Seni karşılaştırmaya zorlamadan önce oturup kendini boşaltmanı izleyeceğim."

Ve işte böyle, külotum boşa gitti. "Öyle mi?" "Evet."

"Anlaştık."

Logan eğildi ve bana hızlı, sert bir öpücük verdi. "Araba kullanırken bütün gün sert olacağım."

* * *

Birkaç saat sonra, kargo şirketinden kutularımın genel teslimat yoluyla Gold Haven postanesine teslim edildiğine dair bir e-posta alıyorum. Saatin neredeyse dört olduğu düşünülürse, aceleyle evden çıkıp Bu öğleden sonra ikinci kez, bu sefer tüm göz makyajımı yapmış olmama rağmen. *Kazandım.*

Postanenin önünde yer yok, bu yüzden Cut a Bitch'in önüne park edip dışarı atlıyorum. Julianne dikkatimi çekmek için cama vurdu.

El sallıyorum ama yürümeye devam ediyorum, kapanış saatinden önce eşyalarımı almak için zamanla yarışıyorum. Cevap verdiğini sandığım bir sesle tekrar vurduğunda, ben çoktan postanenin kapısını iterek açmış oluyorum.

Sırada üç kişi var ve ben sabırsızlıkla sıramı bekliyorum. Sonunda bankoya ulaştım.

"İki paket almaya geldim." Teslimat bildirimini göstermek için telefonumu çeviriyorum.

Kadın telefonumu alıyor ve monitörüne dayıyor. Takip numaralarını avla ve gagala yöntemiyle bilgisayara girerek sabrımı daha da sınıyor.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla karışıyor ama bana bakmadan önce tekrar yazıyor. "Üzgünüm ama bunlar çoktan alındı."

"Affedersiniz?" Sesim yükseliyor ve küçük postanedeki diğer tüm konuşmalar duruyor.

Boğazını temizliyor. "Evet, hanımefendi. Burada bugün birinin bunları çoktan aldığı yazıyor."

"Bu imkânsız. Onlar benim paketlerim. Başka kimse onları almak için burada olamaz."

Başını sallayarak sayfayı taradı. "Belki bir hata olmuştur?"

"Belli ki bir yanlışlık var, eğer onları Ben olmayan biri." Sabrım dibe vururken öfkem en üst seviyeye çıkıyor. "Onları kime verdin? Neredeler?"

Bir sonraki istasyondaki adam gelip bana yardım eden kadının arkasında durdu. "Hangi paketlerden bahsediyorsunuz?"

Kadın bilgisayar ekranını işaret ediyor. "Bu ikisi."

"Emmy Harris daha önce Home Cookin' için bir düzine kutu almak üzere buradaydı. Acaba bunları onun için oraya taşıırken bir karışıklık mı oldu?"

Emmy Harris adını duyunca çığlık atmak istedim. Yemin ederim, bu kadın her yerde karşıma çıkıyor ve her seferinde başıma daha büyük bir bela oluyor.

Adam bilgisayar terminaline geri dönüyor. "Hmm. Bir hata yapmış olabilirim." Bana baktı. "Özür dilerim hanımefendi. Sanırım istifini doldururken kendimi o kadar kaptırmışım ki birkaç tane fazladan alıp atmışım."

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. "O zaman onları benim için geri alabilirsin, değil mi?" Home Cookin' hemen caddenin karşısında, yani onun için zor olmayacak.

"Üzgünüm, tüm çekmeceleri kapatıp sayana kadar gidemem. Eğer şimdi istiyorsanız, gidip ona sorabilirsiniz. Bayan Harris olabildiğince tatlı biri, bu yüzden eminim onları hemen teslim etmekte bir sakınca görmeyecektir."

Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor. "Sen ciddi misin? Hatanı düzeltmek için zahmet etmeyecek misin? Bunu bana mı yaptıracaksın?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Herkes ara sıra hata yapar. Ondan geri alamayacak değilsin ya. Şimdi, bir sonraki müşteriye yardım edebilmemiz için sıranın dışına çıkmaktan çekinmeyin."

Bu. Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Ancak bir kadın yanıma yaklaşıp posta memuruyla konuşmaya başlayınca, bunun gerçekten yaşandığı ortaya çıktı.

Bu kasabanın nesi var böyle?

Postaneden çıkıp kendimi tekrar kaldırımda buluyorum ve profesyonellik diye bir şeyin artık var olup olmadığını merak ediyorum.

"Hey ho!"

Görünüşe göre yok.

Başımı sola çevirdiğimde Julianne'in salonun kapısından kafasını uzatıp el salladığını görüyorum.

"Hemen döneceğim," diye bağıriyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Ama-"

"Sonra görüşürüz!"

Sokağı geçip Home Cookin'in ön kapısına yöneliyorum, kutularımı geri almaya ve günüme devam etmeye hazırım.

Kapıyı itip tezgâha doğru ilerlediğimde, kahve içen emekli hanımlarla dolu büyük masadaki sohbet sessizleşiyor ama onların sessizlik versiyonu yine de söyledikleri her kelimeyi duymama izin veriyor.

"Aman Tanrım, bu o mu?"

"Evet. Aradığım kişi o."

Ensemde bir önsezi karıncalanması hissediyorum ama bunu görmezden geliyorum.

Garson Darlene yüzünde bir sırıtişla önümde duruyor. "Ne için burada olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Emmy ile konuşmam gerek."

Bir kahkaha attı. "Eminim öyledir."

Şaka yapıyor olmalısın.

Darlene uzaklaştığında, fısıltılarla yüzleşmek için arkamı döndüm. arkamdan geliyordu. Ben ayağımı yere vurup beklerken kadınlar başka tarafa bakıyor.

Sonunda Darlene arkadan döner ve Emmy de hemen arkasındadır.

"Sanırım postanenin sana verdiği iki kutum sende.

Hata," diyorum ona, ne onun ne de benim zamanımı bir selamla harcama zahmetine girmeden.

Emmy tezgâha yaslanıyor ve ben onun yüz ifadesini okuyamıyorum. "Tam da bir kişinin bu küçük kasabamızda daha fazla skandala neden olamayacağını düşündüğümde, yanıldığım kanıtlandı."

Gözlerimi deviriyorum. "Kutuları bana ver ve bu olanları unutalım."

"Sevgili dostum Tricia'nın yirmi dakika önce ofisimde gördüklerini unutacağını sanmıyorum. Bir kutu dolusu Söyleyemiyorum bile."

Tricia. Hay sikeyim.

"Dur tahmin edeyim. Öyle bir skandala uğradı ki, gidip tüm kasabaya yanlışlıkla senin için olmayan bir penis kutusunu açtığını söylemek zorunda kaldı."

Emmy'nin keskin nefesi bana hedefimi vurduğumu söylüyor. "Hiç utanman yok mu senin? Ya da kendine olan saygını? Logan buraya ne tür şeyler gönderildiğini öğrendiğinde bu konuda ne düşünecek?"

Elimden geldiğince tatlı bir ses tonuyla sözünü kesiyorum. "Tatlım, eğer onun bilmediğini ve bu fikri yüzde yüz desteklediğini düşünüyorsan, o zaman sadece üzgün ve yanlış yönlendirilmişsin demektir."

Ağzı açık kaldı.

"Evet, bu doğru. Aslında, eğer bana eşyalarımı verirsiniz, bu gece benden istediği şeyi yerine getirebileceğim, yani evinde onu bekleyeceğim ve kendimi tatmin edeceğim."

"Ben hiç-"

"İyi bir orgazm yaşadınız mı? Bana birkaç hafta daha verin, şirketim size bunu düzeltecek bir ürün satabilecek."

Şimdi sadece Emmy balık gibi nefes nefese değil, çünkü aynı sesin arkamdan da geldiğini duyuyorum. Kollarımı iki yana açarak bir daire çiziyorum ve söyleyeceklerimi kimse kaçırmamasın diye sesimi yükseltiyorum.

"Bu doğru, bayanlar. Sik severim. Bir sürü sik. Şanslıyım ki, iyi siki ben alıyorum. Ama sizin için daha da şanslıyım, sizin de iyi bir sik almanızı sağlayabilirim. Herkes için orgazm!"

Yavaş bir alkış başlıyor ve gözlerim Julianne'in durduğu kapıya kayıyor.

"Aman Tanrım. Bu paha biçilemezdi."

"Kutularınızı alabilirsiniz ama burada sizin utanç verici eşyalarınıza ihtiyacımız yok." Emmy dönüp arka tarafa yöneldi.

Onu takip etmek için hamle yapıyorum ama yavaşça bir alkış daha başlayınca duraklıyorum. Arkamı döndüğümde emeklilerden oluşan gruptaki altı kadının ayakta olduğunu görüyorum.

"Onu dinleme tatlım. Biz de iyi sik istiyoruz," diyor biri.

"Elinizdeki her şeyden iki tane alacağım, eğer işe yararsa. Kız kardeşim Agnes bunları kesinlikle isteyecektir."

Birden daha fazla kadın masadan kalkıyor ve kutularımda onların kutularına yardımcı olabilecek neler olduğuna dair sorularla bana doğru geliyor.

Julianne de kalabalığa katılıyor ama gülmekten kendini alamıyor.

Bu gün iyiye gidiyor. Belki, sadece belki, Gold Haven kadınları için fazla skandal değilimdir.

* * *

Home Cookin"den ayrıldığımda Julianne bir kutu aldı ve iki kutunun bir kadının kaldıramayacağı kadar fazla olduğunu söyledi ve arabama taşımama yardım etti.

"Siz şehre gelmeden önce eğlencemi nereden bulduğumu gerçekten bilmiyorum," diyor. "Cidden, bu şimdiye kadar duyduğum en iyi konuşmaydı. Bence belediye başkanlığına adaylığını koymalısın. Açık ara kazanırsın çünkü kadın nüfusumuz erkeklerden çok daha fazla. Ayrıca, *herkes için orgazm* gibi bir sloganla, gerçekten yanlış yapamazsın."

"Kes şunu. Tanrım. Logan daha eve gelmeden bunu duyacak, eminim."

"Muhtemelen, ama söyleyecek çok şeyi olacağını sanmıyorum çünkü herkese iyi aleti aldığını söylediğinden emin oldun."

Anahtarları cebimden çıkarıp bagajı açmak için kiralık arabama ulaştığımızda kutuyu kalçama doğru kaydırıyorum. "Doğru. Onun hakkında övündüm. Çünkü gerçekten de en iyi alet onda. Her şeyi kendime saklamak konusunda bu kadar açgözlü olmasaydım, bir sonraki ürün serimi dayandırmak için bir kalıbını yapardım. Ama onun sikini dünyayla paylaşmamın imkanı yok, o yüzden böyle bir şey olmayacak."

"Bu çok bencilce, ama yine de seni suçlayamam," diyor Julianne.

"Kahretsin, keşke o küçük konuşmanı videoya alsaydım. Gerçekten destansı bir konuşmaydı." Kutuyu bagaja koyuyor, ben de ikincisini yanına itiyorum.

Açık olanın üstünü çevirerek açıyorum. *Çok teşekkür ederim, Emmy.* Güzelce paketlenmiş bir vibratör çıkarıp Julianne'e uzatıyorum. "Dene bakalım. Bakalım beğenecek misin?"

Gözleri açılıyor ve Noel'deymişiz gibi ellerini çırpıyor.
"Ciddi misin sen? Bir tane istiyordum ama sormak istemedim. Savaşı kaybetmek üzereydin ve yine de sordum."

"Eğer bir tane almadan gitmeye çalışsaydın, yine de sana ittirirdim. Benim sözcüm olabilirsin."

"Evet, yapabilirim. Eğer dediğiniz kadar harikalarsa, yetkili distribütör olmak istiyorum. Bu, geçen yıl getirdiğim o müthiş ütünden beri dükkânımda satılan aletlere yapılacak en iyi ekleme olur."

Kutuyu karıştırdım ve başka bir paket çıkardım. "İşte. Bunu da al. En çok hangisini beğendiğini söyle."

İkisini de göğsüne bastırıyor. "Cidden, Logan döndüğünden beri bu kasabanın başına gelen en iyi şey sen olabilirsin. Emmy Harris'in ya da o kaltak Tricia'nın seni buradan kovmasına izin verme. Gold Haven'ın sana ihtiyacı var."

Bu sözlerle birlikte kuaför salonuna doğru geri döndü ve Pencereden baktığımda iki kutuyu da tuttuğunu görüyorum. Bir an sonra içerideki dört kadın alkışlamaya başlıyor. Julianne ön pencereden bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

Belki de buraya aitimdir.

Bölüm 25

Logan

Yolda geçen bütün bir günün ardından nihayet garajıma giriyorum. Araba sürmenin verdiği yorgunluk ve gerginlik, Banner'ın arabasını garajımın önüne park etmiş olarak gördüğüm anda kayboluyor. Bu kolayca alışabileceğim bir şey.

Kamyonetten atlayıp arka kapıdan içeri giriyorum ve varlığımı belli etmemek için kapıyı sessizce kapatıyorum. Şu anda yatağımda ne yapıyor olabileceğini düşününce aletim şimdiden sertleşti. Yatak odama doğru yürürken, her adımda beklentim artıyor.

Kapıya ulaştığımda duruyorum ve bu kadını hayatıma soktuğu için tüm yüce güçlere teşekkür ediyorum.

Çünkü Tanrı aşkına, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Banner bir tür fantezi gibi çarşafplarımın üzerine serilmiş canlanıyor, sutyen diyebileceği kırmızı bir dantel parçasından başka bir şey giymiyor, ama meme uçlarını görebiliyorum. Bacakları iki yana açılmış ve amının içine bir oyuncak gömülmüş. Başını arkaya atıp bir inilti çıkarırken gözleri kapalı.

Burada olduğumun farkında bile değil ve çoktan boşalmaya başladı. Yaramaz kız.

Botlardan birini çıkarıp yere ağır ağır düşmesine izin veriyorum. Banner'ın gözleri açılıyor ve başını sese doğru çeviriyor.

"Beni bekleyemedin mi?"

Utangaç görünmek yerine, kendini beğenmiş bir gülümsemenin kalp durduracak kadar güzel yüzüne yayılmasına izin veriyor. "Sadece ısınyorum. Bir tasarım dehası olabileceğinden bahsetmiş miydin? Bu şey gerçekten inanılmaz."

Oyuncağı içeri ve dışarı kaydırırken ona odaklanıyorum, hafif bir vızıltı duyuluyor. "Bu doğru mu? Sahte sikini gerçeğinden daha çok mu seviyorsun?"

Onu çekip çıkarmadan önce dudak büküyor. "Kıskanmana gerek yok. Eminim şimdiye kadar kasabanın yarısından fazlası benim iyi bir alete sahip olduğumun farkına varmıştır ve bu sahte olan değil."

Diğer botumu çıkarmak için eğildiğimde duraklıyorum. "Yine mi geldin?" Banner bana bu öğleden sonra Home'da neler kaçırdığımı anlatmaya devam ediyor

Yemek yapıyorum.

Artık resmileşti; o mükemmel bir kadın. Aletim bu kadar sertleşmişken başka hiç kimse beni bu kadar güldüremezdi.

"Tanrım, Bruce. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." Kalan çizmelerimi çıkarıp kotumun düğmesine uzanıyorum.

"Sanırım bana o şeyin neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi. Sana da benim gibi çılglık attırabilir mi?"

"Sanırım göreceğiz."

Gömleğimi başımın üzerinden çekip kot pantolonumu ve boxer külotumu kalçalarımın altına itiyorum, sonra yatağın üzerinde diz çöküp parmağımı Banner'ın etkileyici göğüs dekoltesi. "Bu mükemmel göğüslere son zamanlarda yeterince ilgi gösterdiğimi sanmıyorum."

Oyuncağı klitorisinin üzerinde gezdirirken bana gülümsüyor. "O zaman elbette . . . çekinme."

Banner oyuncağı ağına itiyor ve ben eğilip kırmızı dantelin arasından bir meme ucunu emerken oyuncağın bir kısmı klitorisinin üzerinde vızıldıyor. O zaman tam istediğim gibi buruşuyor, diğerine geçiyorum ve aynı ilgiyi ona da gösteriyorum.

Gözleri kapalı ve her santimini takdir etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Bu inanılmaz kadın. Başını yastığa yaslıyor ve her seferinde bir öncekinden daha yüksek sesle adımı tekrar tekrar inlerken kalçaları havaya kalkıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses.

Sonunda boşaldığında, sikim sertleştirilmiş çelikten daha sert ve ucundan pre-cum sızıyor.

Banner'ın başı yana düşüyor ve oyuncağın üzerindeki elini benimkiyle kapatıyorum. "Sana adımı haykırma sırası bende."

Göz kapakları titreyerek açıldı. "Getir onu."

Oyuncağı vücudundan kurtarıyorum, başımı Banner'a doğru indirmeye karşı koyamıyorum.

Ne kadar tatlı olduğunu tat. Birkaç dakika içinde, yüzüme karşı kıvranıyor, tekrar patlamaya hazır.

"Bunu bana nasıl yaparsın?"

Geri çekiliyorum ve sikimi onun girişine sokuyorum. "Çünkü sen benim için yaratılmışsın."

Ve bu açıklamayla birlikte, dudaklarımda *benim* kelimemle eve *dönüyorum*.

Bölüm 26

Banner

Çok fazla orgazmdan ölebilir misin?

Şimdi de bóbürleniyorsun. Belki biraz.

BEST BITCH: Seni sevdiğim için şanslısın, VE baş edebileceğim tüm harika orgazmları yaşıyorum.

Ben de seni seviyorum, G. Seni

özledim. Ben de seni özledim.

Telefonumu yan masaya bırakıp yatakta yuvarlanıyorum. Kendimden emin değilim. En az yirmi dört saat boyunca başka bir orgazm yaşayamayacaktım. Logan gecenin büyük bir bölümünde beni ayakta tuttu, tekrar tekrar sikti. İlk başta bunun bir erkeklik gururu olduğunu düşündüm, vibratörümün onunla rekabet edemeyeceğini kanıtlamak istiyordu, ama kıcıımı ittiğinde ve amımla oynamak için vibratörü aldığı anda fikrimi değiştirdim. Beni zevkten öldürmeye çalışıyordu.

Tüm vücudum o kadar durgun ki, bu yataktan hiç çıkmak istediğimden emin değilim. Duş kapandı ve Logan banyodan çıktı.

Dakikalar sonra, üzerinde havludan başka bir şey yoktu.

Aslında yatakta tam da bu manzarayı beklediğime karar veriyorum. Dün gece hayatının en yoğun antrenmanını yapan ve kış uykusunda olması gereken kadınlık organlarım takdirle karıncalanıyor.

Bir damla su göğüs kaslarının arasından kayıyor ve sıkı, düz karnından aşağı iniyor. Birden, sadece dilimle o damlayı kovalamak için bile olsa, hareket etme isteği kollarıma yayılıyor.

"Duştan çıktıktan sonra bu kadar güzel görünebilmen hiç adil değil. Dün gecedен sonra vajinamın üzerine İŞE KAPALI tabelası asmam gerekirdi ama şimdi sana tırmanmak istiyorum."

Logan'ın sırtışı bu isteğimi bastırmaya yardımcı olmuyor.

"Dün gece kaç kez seviştığımız için aletimin kırılmış olması gerekirdi, ama yatağında kıvrılmış sana bir bakış beni her zaman yeniden sertleştirecek, Bruce. Çok güzelsin, makyajsızsın, dağınık saçların ve gözlerindeki o seksi açlık."

Sözleri göğsümü sıcaklıkla dolduruyor. "Kahretsin, sabahları bir kıza kendini nasıl güzel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

Logan başını sallıyor. "Güzel değil. Güzel." "Büyüleyici."

"Sadece senin için."

Yorganı göğsüme çekerek doğruluyorum. "Peki, gündeminde sırada ne var?"

"Bütün gün seninle yatakta kalabilmeyi dilemek dışında mı?"

İkimiz de biliyoruz ki, hafta sonunda teslim tarihi yaklaşıyor ve yeni numune ürünlerim burada, bu bir seçenek değil. Bazen sorumlu bir yetişkin olmak berbatır, ama sanırım ödünler buna değer. Çoğu zaman.

"Olds'u boyahaneye götürmeliyim, ki iç mekan olmadan bu çok zor olacak ve onlar için çizdiğim tasarımı uygulayabileceklerini umuyorum."

Ben de yapabileceklerini umuyorum çünkü Logan'ın bu arabaya ne kadar çok bağlı olduğunu biliyorum. "Mükemmel olacak. Buna inancım var."

"Peki ya sen?"

"Son örnekleri denediğim ve harika çalıştıklarını bildiğim için fabrikayı aradım." Ona göz kırpıyorum. "Fabrikadan beklenen üretim tarihlerini aldıktan sonra lansman tarihini kesinleştirmek için pazarlama şirketimle bir görüşme daha. Kısacası, üstesinden gelmek için sabırsızlandığım bir sürü iş var."

Belki de yetişkin olmak o kadar da kötü değildir. Başkası için çalışmak yerine kendin için çalışmanın, kışını yırtmanın berbat olmamasını sağlayan tamamen farklı bir yanı var.

"Aferin sana, bebeğim. Şu anda ikimizin de işi başından aşkın."

Mali danışmanım ve avukatlarımla da konuşmam gerektiğinden bahsetmiyorum çünkü Myrna'nın tüm mal varlığının bana devrini tamamlamak için imzalamam gereken başka şeyler de var. Logan ve ben, Myrna'nın

ve bu konuyu açmak için acele etmedim. Onu rahatsız etmek istemiyorum.

Yarı çulsuzken ve Holly'nin büyükannesinin evinde yaşamak zorundayken çünkü evimden atıldım, benimle bir sorunu yoktu.

Yine de ona parasızlığımın geçici bir şey olduğunu söylemedim.

Ne olursa olsun, güven fonum yüzünden, ama yine de bunu bilmesine gerek yoktu. Ben hala tam olarak neysem oyum. Sınırlandırılmamış bir güvenlik ağına sahip olmak

yıllık bazda pek bir şey değişmiyor, sadece artık işime daha fazla yatırım yapabiliyorum.

Logan havlusunu şifonyerin önüne bıraktığında, beynimdeki tüm düşünceler buharlaşıyor, *lanet olsun, bu adam mükemmel*.

Yatağın kenarına doğru kaydım. "Eğer o güzel aleti buraya getirmek istersen, sanırım bu sabahı ikimiz için de çok daha iyi bir hale getirebilirim."

* * *

Logan evden *çok* mutlu bir adam olarak ayrıldıktan sonra duş alıp eşyalarımı çantama attıktan sonra eve gitmek üzere arabama doğru yola çıkıyorum. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeğin yanına taşınmayı düşünmemiştim ama bu gidip gelmeler artık eskidi. "Seni seviyorum" dedik ve Logan'ın aniden Gold Haven'dan ayrılmayı planlarsam çıldıracağını biliyorum, ancak bu noktadan sonra nereye gideceğimizi tam olarak tartışmadık.

Bu benim için tamamen yabancı bir konu. İlişkiler Banner Regent'ın yapılacaklar listesinde yer almıyordu, bu yüzden sırada ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. I

İçimde bir sonraki mantıklı adımın birlikte yaşamak olduğuna dair bir his var ama bu konuyu açmayacağım. Ya her zaman onun alanında olmamı istemiyorsa?

Bu konuda bir şeyler söylediğimi ve Logan'dan gelen garip sessizliği hayal edebiliyorum.

Hayır. Kesinlikle oraya gitmiyorum.

Her zaman yaptığım bir şey, sonuçlarını düşünmeden bir şeylere atılmaktır, ama bu sefer acele edip her şeyi berbat etmek istemiyorum.

Ya da belki de Logan'ın her şeyin olduğu gibi kalmasından mutlu olacağı fikriyle yüzleşemediğim için bu konuda pısırık davranıyorum.

Sanırım bekleyip göreceğim.

Bu arada, şimdinin tadını çıkaracağım.

Bölüm 27

Logan

"Patron, bir ziyaretçin var." Jock'un sesi garajdan ofisimin bulunduğu arka köşeye doğru yankılanıyor.

Şimdi boyacı ve döşemecinin işlerini yapmasını bekliyorum. Boone'un 442'sini harika hale getirirken, dükkânda kaytarmasına izin verdiğim diğer bazı şeylere yetişmeye çalışıyorum. Yani, masamda yığılı olan her şey. Bir kağıt yığını var ve on dakikadır tasnif etmeme rağmen hiçbir şeye dokunduğumu söyleyemezsiniz. Bu noktada Jock'un araya girmesi iyi oldu.

Ofisten çıkıp dükkâna doğru ilerliyorum. Rick eczanede çalışan bayanlardan birinin fren işini bitiriyor, yani en azından bugün biraz para gelecek. Jock garaj ile müşteri bekleme alanı arasındaki kapıdan çıkarken bana göz kırpmıyor.

Bu da ne böyle?

İçeri girdiğimde siyah trençkotlu esmer bir kadının kolunun altında bir not defteriyle beklediğini görüyorum. Muhabir. Geçen günkü kalabalıktan tanıdım onu.

"İkinizi yalnız bırakayım," diyor Jock. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Lockwood."

Ona başıyla selam veriyor ve sonra bana elini uzatıyor. "Merhaba Bay Brantley. Ben Araştırma Ağı'ndan Memphis Lockwood. Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Sizinle konuşmayı henüz kabul etmedim."

Açık sözlülüğüm karşısında omuzları hafifçe gerildi ama bu onu yıldırmadı.

"Beni hemen silip atmayın Bay Brantley. Buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Birkaç hafta önce Gold Haven'da bir salgın olduğuna ve yerel polisin bu konuda pek bir şey yapmadığına dair isimsiz bir ihbar aldım. Ben biraz araştırma yapıp Holly Wix ile olan bağlantıyı bulana kadar haber merkezi ilgilenmedi. Böylece, anlatmak istediğim bir hikayem olmuştu ve kanal da reyting beklentisinden memnundu."

Söyledikleri arasında bir şey öne çıkıyor. *İsimsiz bir ihbar mı? Kimden?*

Bir yanıt bekliyor, ben de en basitini söylüyorum. "Adım Logan ya da Brantley, ama Bay Brantley değil."

"Tamam, Logan. Neler olduğu hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Radyoda duyduklarımdan fazlasını bilmiyorum, Bayan Lockwood."

"Bana Memphis diyebilirsiniz ama buna tam olarak inandığımdan emin değilim. Görünüşe göre merkezi bir yeriniz var ve kasaba halkının çoğu bir noktada buraya uğruyor. Eminim siz de dedikodulardan payınıza düşeni almışsınızdır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çok fazla trafik alıyoruz, ama size verecek bir cevabım yok."

"Yine de polis davayla ilgili olarak sizinle birden fazla kez görüştü."

"Bunu nereden duydun?"

Dükkâna doğru başını salladı. "Çalışanınız çok yardımcı oldu. Anladığım kadarıyla aşırı dozdan ölmek üzere olan bir adamın akrabasıymışsınız ve aslında onun hayatını kurtarmaya yardım etmişsiniz. Dahası, eski çalışanlarınızdan birinin cesedi bir meth evi yangınında bulundu. Bu doğru mu?"

Jock çenesini kapalı tutmayı öğrenmeli.

"Bunların hepsi doğru, ama size polislere söylediklerimden başka bir şey söyleyemem. Jeff'i en son para istemeye geldiğinden beri görmemiştim ve Roy Planter da aylardır burada çalışmıyordu."

"Ama yine de, bağlantılar-"

"Küçük bir kasabadasınız Bayan Lockwood. Çoğu insan arasında bağlantı bulmak için çok aramanıza gerek yok. Burası insanların çoğunun ayrılmak yerine yerinde kaldığı türden bir yer."

"Yani Memur Reeves Cumartesi günü onu sorgulamış olsa da Nicole Hiram ile olan bağlantınızın da tartışmaya değer olduğunu söyleyemezsiniz. Gece mi? Anladığım kadarıyla eskiden o da burada çalışıyormuş ve uzun zamandır arkadaşmışsınız."

Muhabire sert bir bakış attım. "Benden ne istiyorsunuz hanımefendi? Kimin sorumlu olduğunu düşündüğüm konusunda spekülasyon yapmamı mı istiyorsunuz? Çünkü hiçbir fikrim yok. Eğer bilseydim, belki Cody gidip onu tutuklayabilirdi, çünkü hepimiz Timmons'ın bir bok yapmadığını biliyoruz."

"Polis şefinin isimsiz ihbarıyla ilgilenmemesi ilgimi çekti. Gücü elinde bulunduran insanların bunu gerektiği gibi kullanmamasından daha az hoşlandığım bir şey yoktur."

"O zaman bu konuda hemfikiriz. Size söyleyebileceğim ve muhtemelen başka birinden duymadığınız başka bir şey yok."

"Ama ben sizden duymak istiyorum Bay Brantley. Oyuncuları tanıyorsunuz. Bu kasabanın normale dönmesinde sizin de payınız var."

"Tüm bunlarda kimin parmağı olduğunu bilseydim, inanın bu konuda bir şeyler yapardım. Jeff'in bir kağıt torbadan çıkmayı başaracak kadar zeki olmadığını anlamak için çok fazla insana sormanıza gerek yok. tek başına bir tür uyuşturucu operasyonu. Ya da Roy Planter paraya ihtiyacı olan bir alkolikti ve ahlaki değerleri pek iyi değildi, özellikle de çaresiz kaldığında."

"Peki ya Nicole Hiram?"

"Tanıdığım en çalışkan insanlardan biridir ve bu işle bir ilgisi olduğuna bir an bile inanmamı istiyorsanız boşa nefes tüketiyorsunuz demektir."

Muhabir öfkeyle not defterine bir şeyler karalıyor ve durduğunda bana bakıyor. "Peki ya bowling salonu? Orayı satın almak için para toplamaya çalıştığını duydum." Not defterine bakıyor. "Pints and Pins. Bu başlı başına yeterli bir sebep değil mi?"

Banner'la kayganlaştırıcı almak için gittiğimiz gece Nicole'ün eczaneden bir şeyler almaya çalışıp başaramadığı anısı tekrar aklıma geliyor.

Yine de cevap verirken kararlıyım. "Hayır, değil. Çünkü kolay bir çıkış yolu arıyor olsaydı, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı. Bugün yapacak çok işim var hanımefendi ve gerçekten işimin başına dönmem gerekiyor."

Not defterini kapatıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bay Brantley. Logan. Bu ulusal televizyon için sansasyonel hale getirilmiş bir cadı avı değil." "O zaman neden buradasınız?"

"Çünkü ben Orta Batı'da Gold Haven'dan pek de farklı olmayan küçük bir kasabadanım ve eğer bu olay benim kasabamda yaşanıyor olsaydı, arkasında kimin olduğunu bilmek isterdim. İzleyicilerimizin büyük bir kesimi bu kasabanın karşı karşıya olduğu sorunlarla ilgili olabilir. Meth ülke çapında bir salgın, özellikle de kırsal bölgelerimizde. Eğer insanlar Gold Haven'ın normale dönmeyi başardığını görürlerse, bunun izleyicilerime de umut vereceğini umuyorum."

Ateşli konuşması nihayet beni etkiliyor ama bu gerçekler olmadan boş spekülasyonlar yapacağım anlamına gelmiyor.

"Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum Bayan Lockwood. Ama bu suçla ilgilenen polisler ve itfaiyecilerle konuşsanız daha iyi olur. Sahneleri doğrudan. Size en fazla bilgiyi verebilecek olanlar onlardır. Size söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Yani kameraya röportaj vermeye hayır mı diyorsun?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme seğiriyor çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Ama git itfaiye istasyonunda Granger Ryan'ı ara. Senin için yararlı bir şeyler bulabilir."

Not defterini kolunun altına sıkıştırıyor ve kalemını cebine sokuyor. "Çoktan denedim. Yorum yapmayı reddetti."

"O zaman sanırım şimdilik şansın yok."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Muhabirler hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi Bay Brantley? Biz inatçı bir türüz. Bulduğum yere insanların beni engellemesine izin vererek gelmedim. Bu işi çözeceğim. Belki Bay Ryan ve Memur Reeves'e tekrar uğrayıp sohbet ederim. Ne kadar kararlı olduğumu anlamıyorlar ama anlayacaklar."

"Size iyi şanslar hanımefendi."

Memphis Lockwood başını sallar ve kapıya yönelir.

Tanrı Granger ve Cody'nin yardımcısı olsun.

İçimden bir ses Memphis Lockwood'un bir şeye kilitlendiğinde pitbull olduğunu söylüyor.

Bölüm 28

Logan

Çarşamba günü koltukları almak için Nashville'e doğru yola çıkıyorum. Boya bittikten sonra onları atölyeme geri götürüp arabaya koymalıyım. geri dönüp kamyonumu ve römorkumu aynı yere sürmeden önce Olds 442'yi Boone Thrasher'a teslim etmek için.

Yine de miller önemli değil, sadece nihai ürün önemli. Benim Gözlerimi yola dikmiş, kamyonun sessizliğinde zihnimin bu tek işin benim için ne kadar çok şeyi değiştirebileceği konusunda biraz dolaşmasına izin verdim.

Dükkanımı haritaya koymam yeterli. Üst düzey restorasyonlar yeterince yüksek bir fiyat etiketi taşıyor, böylece genişleyebilir ve birkaç kişiyi daha işe alabilirim.

Bir kasaba ötedeki ticaret okulundan bir çocuk dün sabah onu yarı zamanlı olarak işe alıp alamayacağımı sormak için aradı ve henüz yapamayacağımı, ancak bana birkaç ay verip tekrar kontrol etmemi söylemesi berbattı.

Benim için bir iş sahibi olmak sadece para kazanmak ve saygın olmakla ilgili değil, işimi toplumdaki insanlara yardım etmek için nasıl kullanabileceğimle de ilgili. Müşterilerle ve evrak işleriyle ilgilenecek birini işe almam gerekiyor, ancak birini işe alır almaz işten çıkarmak zorunda kalmayacağımı bilene kadar bekletiyorum. Ayrıca daha ağır işlerle uğraşmak için birkaç teknisyene daha ihtiyacım var.

ve geri dönüş süremizi kısaltmak için. Kahretsin, ben bile isterdim Bir gün kendi boya atölyeme sahip olmak, böylece işin bu kısmını evde tutabilir ve üzerinde daha fazla kontrole sahip olabilirim.

Hayallerim büyük ama şu anda mümkün olana odaklanmalıyım. Bir de Banner var.

Kadına 30 milyon dolar miras kalıyor ve bundan neredeyse hiç bahsetmiyor bile. Bir avukat ve mali müşavirle yapılan telefon görüşmeleri. Belki de her zaman parası olan insanlarla olmayanlar arasındaki fark budur. Elbette, ailesi o üniversitedeyken onunla ilişkisini kesmiş, ama belki de bu sizin içinize işlemiş bir şeydir. Benim hiç olmadı, o yüzden bir şey diyemem.

O parayı aldığından beri Banner'ın tavrı değişmediği için rahatlamalıyım. Gold Haven'da biri piyango kazansa

Yarın, ki aslında yaptığı da buydu, yepyeni bir araba kullanacaklar ve şehrin her yerinde onu göstereceklerdi. Banner hâlâ Holly ve Creighton'ın onun için kiraladığı arabayı kullanıyor.

Bu arada, kadınının Toyota Camry'den daha iyi tekerleklerle ihtiyacı var, ama bu hiç şikayet ettiği bir şey değil.

Banner her açıdan bir sürpriz. Burada yaşamaya uyum sağlaması mucizeden başka bir şey değil. Her köşede Starbucks yok ve kendi tuttuğunuz balığı çiğ yemediğiniz sürece suşi de yok, ki bunu tavsiye etmem. Burada ve orada bir şey hakkında yaptığı yorumlar dışında

New York'ta özlüyor, Banner iyi yerleşiyor gibi görünüyor.

Bu kasabadaki bazı kadınların ona cehennemi yaşatması beni kızdırıyor ama Tricia'yla bowling salonunda yaşadıkları olaydan ve Emmy'yle yaşadıkları sık kutusundan sonra bunun sona ermesini umuyorum. Banner Julianne ve Nicole ile arkadaş oldu ama birkaç kişiye daha ihtiyacı var, özellikle de ondan Gold Haven'ı kalıcı evi yapmasını isteyeceksem, tercihen benim evime taşınarak.

Burada yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak yerine geri dönme kararımı sorguladığım zamanlar oldu. Banner benim sahip olduğum köklere sahip değil. Sadece ben varım.

Onu burada tutmak için yeterli miyim?

Yolculuğumun geri kalanında Gold Haven'ı onun için nasıl en iyi seçenek haline getirebileceğimi düşündüm. Banner her yere gidebilir ama ben onun buraya bağlanmasını istiyorum.

Pro Interiors'ın otoparkına girip kamyonetimi kapının yanına park ettiğimde düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum.

Pazartesi günü koltukları bıraktıktan sonra mümkün olduğunca çabuk eve döndüm. Bugün, Boone'un arabası için tam olarak istediğim gibi olduğundan emin olmak için tüm çalışmaları gözden geçirmem gerekiyor. Buradaki adamlar son müşterinin kim olduğunu biliyorlar, bu yüzden birinci sınıf bir iş yaptıklarını umuyorum.

Sahibi geçen sefer burada değildi, bu yüzden tezgâha yaklaştığımda Siyah saçlarını başının arkasında kısa bir düğüm halinde toplamış farklı bir adam görünce, sonunda onunla tanışıp tanışmayacağımı merak ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor adam içeri girdiğimde.

"Logan Brantley. Boone Thrasher için yeniden yaptığım Olds 442'nin iç parçalarını almaya geldim."

Gözleri tanıdık geliyor. Beni kesinlikle duymuş.

"Bir sürü iyilik yaparak kışını kurtaran sensin. Ben Del'im. Burası benim yerim."

Her ne kadar doğru olsa da beni tarif etme şeklinden pek hoşlanmadım. "Evet, benim."

"Güzel tasarım, kardeşim. Bunu başarabildiğimiz için şanslısın. Sen getirdiğinden beri insanlar üzerinde sabahladı."

"Bunu takdir ediyorum. Bu benim için büyük bir proje ve normal bir insan bunun altından kalkamaz."

Adam gülüyor. "Oh, tüm hikayeyi duydum. Bowling kavgası ve yaralı bir kadın gururu."

Şok içinde başımı geriye attım. *Banner*. "O zaman açıklamama gerek yok sanırım."

"Burada durduk yere her şeyi yapmam. Görünüşe göre o kadınla çok uğraşmışsın. İyi biri olmalı, çünkü senin kışının örtüldüğünden emin oldu." "O

en iyisi."

Del başını sallar. "Eminim öyledir. Ne yaptığımızı görmek ister misin? Bir saat önce bitirdik ve hepsi arkada seni bekliyor."

"Tabii ki."

Bana el sallıyor ve ben de tezgâhın etrafından dolanıp onu takip ederek, bir düzine insanın özellikle döşeme için tasarlanmış dikiş makinelerinin arkasında oturduğu dükkâna giriyorum. Beni tüm koltukların brandalar üzerinde durduğu bir köşeye götürüyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Kontrast dikişli ve pirinç muşta desenli kırmızı-siyah koltuklar hayal edebileceğimden çok daha iyi çıktı.

"Vay anasını. Bu inanılmaz."

"İşte bu yüzden büyük paralar alıyoruz. Tasarımınızın berbat olmamasına yardımcı oluyor."

Bana teklif ettikleri fiyatın çok daha yüksek olabileceğini ve bunu ödeyeceğimi düşününce "büyük paralar" yorumu bana yanlış geldi.

"Onları plastik torbaya koymaları için birkaç adam bulacağım ve sizin için kamyonunuza yükleyeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Sen ve ben hesabı öderiz, sen de yoluna gidersin." Del tezgâha doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. "Bana ne zaman haber bitmiş araba ile şehirde olacaksın. Pazarlama materyallerim için fotoğraf çektiğimden emin olmak istiyorum."

"Evet, tabii. Bu Cumartesi Olds'u tüm ihtişamıyla görebilirsiniz." "İyi ki senin kız aradı, çünkü başka birinin

Bu projeyi bizden başkası bu kadar kısa sürede gerçekleştiremezdi. Biz Güney'de restorasyon konusunda en üst düzey oto-iç mekan uzmanlarıyız."

"Kahretsin, anlaşılan size daha fazla iş getirmem gerekecek," diyorum tezgâha ulaştığımızda ve cüzdanımı çıkarırken. "Toplam hasar ne kadar?"

Del bilgisayarda bir şeyler yazıyor. "Şu faturayı çıkarıp emin olayım. Tam olarak hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, kadınının bir kısmını karşıladığı, yani sana pek bir şey kalmadığı."

İşte böyle, bu yerle ilgili tüm iyi duygularım yerle bir oldu. "Ne dedin sen?"

Bilgisayardan başını kaldırıp bana baktı ve sonra tekrar ekrana döndü. "Boş ver dostum, önemli değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Benim kadınıam önemsiz mi? Bana fiyatın ne olduğunu söyledi, hepsi bu." Şüphe ve öfke canlanır.

Del bir tuşa bastı ve yazıcı bir fatura çıkardı. "Hiçbir şey. Bir şey söylediğimi unut."

Tezgâhın öbür ucuna uzanıp yazıcı tepsisindeki kâğıdı kaptım.

Üzerinde sadece ödenmesi gerektiğini düşündüğüm miktar vardı. Depozito ya da başka bir ödeme yapıldığına dair hiçbir şey yok. Banner ne yaptı bilmiyorum ama geri alınacak. Bu iş için Tanrım, bundan bahset.

Cüzdanımı çıkardım ve şirket kredi kartımı tezgâha attım. "Hepsini benden tahsil edebilirsin. Ve bana ne kadar ödediğini söyleyeceksin, çünkü parasını geri alması gerekiyor."

"Dostum, hiçbir şey söylememem gerekiyordu. Söylemeyeceğime yemin ettim."

Sessizce bekliyorum çünkü diğer seçenek bu köprüyü bir Hellfire füze saldırısından daha hızlı yakacak.

Del sonunda tekrar konuşuyor. "Gerçekten herhangi bir mağazanın bir projeyi üstleneceğini ve çalışanlarının bütün gece çalışıp senden prim almayacağını mı düşünüyorsun? Hadi ama dostum."

"Ne kadar?" Dişlerimin arasından soruyorum.

"Acele ücreti normal maliyetin üç katıydı. Kadının ödedi, böylece sadece normal fiyatımızı karşılamak zorunda kaldın."

"Yani bana bu iş için normalde aldığınız ücretin toplam dört katını ödeyeceğimi mi söylüyorsunuz? Normal fiyat artı üç kat acele ücreti mi?"

Başını sallıyor.

"Lanet olsun."

"Şu anda dört ay öncesinden doluyuz, bu yüzden zamanımıza değmediği sürece böyle şeyler yapmıyoruz."

"Kartına iade et ve sonra hepsini benden al." Kahretsin, bu işten elde edeceğimi düşündüğüm kârı bana kaybettirecek ama yapılması gerekiyor.

Del klavyede birkaç tuşa daha basıyor. "Elinizde onun kartı yoksa bunu yapamam."

Hay sikeyim. "Numarayı verirse geri ödeyecek misin?"

Yukarı bakıyor. "Sadece yanında başka bir kartla gelersen. Bu işi bedavaya yapmıyorum."

"Sorun değil."

"Belki burası benim yerim değil ama onun iyi niyet jestini kabul edip yoluna devam etmeyi hiç düşündün mü? Senin kışını kurtarmak için iyilik yaptı ve sen bu konuda pek de minnettar görünmüyorsun."

İhtiyacım olan son şey bir yabancından ders almak. "Minnettarım; beni yanlış anlamayın. Ama ben aynı zamanda kendi masraflarını karşılayan bir adamım,

Bu duruma nasıl geldiğime bakmaksızın."

Del omuz silkiyor ve kalan tutarı ödemek için kredi kartımı tezgahtan alıyor. "Yeterince makul."

Makbuzu imzaladıktan sonra dışarı çıktık, iki adamı koltukları kamyonetimin arkasına yüklemeye hazırdı.

"Yardımanız için minnettarım." İşleri bitince iki adamın da elini sıkıyorum ve Del'e dönüyorum. "Ben de sana minnettarım."

"Ona fazla yüklenme. Bunu öğrenmen bile benim hatamdı."

El sıkıştık ve onun elini bıraktığımda ben de karşılık verdim. "Evet, ama senden bana söylememeni isteyen oydu ve bu hiç hoş değil. Yine de bununla kendim ilgileneceğim. Tekrar teşekkürler."

Kamyonetime tırmanıp anahtarı çeviriyorum. Otoparktan çıkarken ilk içgüdüm telefonumu alıp Banner'ı aramak ve ona ne haltlar karıştırdığını sormak oluyor ama bu onu görene kadar bekleyebilir.

Gold Haven'a uzun bir yolculuk olacak.

Bölüm 29

Banner

Logan'ın mutfağında fırının, ocağın, mikrodalga fırının ve buzdolabının arasında koşturup duruyorum ve ev usulü fırında domuz pirzolası, patates püresi, buharda pişmiş brokoli ve vişneli tarttan oluşan sözde basit akşam yemeğimi gerçekten başarabileceğimi umuyorum.

Bunu her gün yapan kadınlar bir gemi dolusu madalya ile ödüllendirilmeli, çünkü bu hiç kolay değil. Alışveriş, hazırlık, planlama ve Yüce İsa, *zamanlama*.

Logan eve geç gelirse ve tüm bunlar boka dönerse ya da soğursa, barda oturup şarabıma ağlayabilirim.

Şaraba. Belki de cevap budur. Marketten aldığım kırmızı şaraptan bir bardak daha doldurup bir yudum alıyorum. *Tamam, bunu yapabilirim. Kendimi iyi hissediyorum*.

En azından mutfak zamanlayıcısı çalana ve aslında hangi şeyi zamanladığımı hatırlamak için çabalamam gerekene kadar. Brokoli en sonda, o yüzden patates olmalı.

Ocakta dev bir tencere kaynıyor ve telefonumdan tarifi tekrar açıp pişip pişmediklerini anlamak için nasıl test edeceğimi tekrar okuyorum.

Çatal batırmak o kadar da zor görünmüyor. Yığının en üstündeki bir patatese saptırmaya çalışıyorum ama benden kaçıyor.

Kahretsin.

Büyük bir kaşığa uzanıp bir patates çıkardım ve saptırdım. Çatal kolayca girip çıkıyor.

Bu iş bitti demek, değil mi?

Eminim normal ailelere sahip insanlar bu noktada telefonu açıp daha fazla talimat için annelerini arayabilirlerdi. Ama benim normal bir ailem yok ve sormak için arayabileceğim tek kişi

Bayan Frances. Bir hüznün, gözlerimin arkasındaki yaşların yanmasına ve Sofia'yı arayıp hem onu hem de Jordana'yı kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor.

New York'tan ayrıldıktan sonra dairenin boş kalmasının bir anlamı olmadığına karar verdim ve Sofia'ya Bayan Jordy ile birlikte orada yaşayıp yaşayamayacağını sordum.

benim için otur. Verdiği cevaba bakılırsa, otuz milyonun ona miras kaldığını düşünebilirdiniz. Sonuç olarak, mükemmel bir çözüm.

Bu da bana şunu hatırlattı: Mali danışmanımla konuşup ona yapılacak ödemeleri de ayarladığından emin olmalıyım.

Sofia evde bakıcılık için ona ödeme yapmamı reddetti ve şehirde tam zamanlı evde bakıma ihtiyaç duyan yaşlı insanlarla çalışmayı bırakmak istemediği konusunda ısrar etti ve ben de bu karara saygı duymak zorunda kaldım. Ancak bu, banka hesabına para yatırıp bunun Jordy'nin evcil hayvan fonundan geldiğini ve buna hakkı olduğunu söyleyemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bence Frau Frances bunu onaylardı, o yüzden yine de yapıyorum.

Patateslere bakıyorum ve umarım pişmişlerdir. Ben de lavaboda süzme işlemi ve başka bir zamanlayıcı çalıştığında üçüncü derece yanıklardan kaçınmaya çalışmak.

Kahretsin. Hangisiydi o?

Kazayla birkaç patatesi lavaboya atıyorum ama soğuk ocağa koymadan önce yine de tencereye geri atıyorum. *Her neyse. Logan'ın lavabosunu duruladım. Sorun yok. Beş saniye kuralı, değil mi?*

Şimdi hangi zamanlayıcının öttüğünü görmek için telefonuma bakıyorum. Turta. Yemeden önce bir saat soğuması gerektiğiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. Geri dönüyorum. fırına koyup açtım. Satın aldığım kırmızı vişne sosu, çünkü o dolguyu sıfırdan yapmamın imkanı yoktu, fırının kenarından aşağı sızıyordu. ve fırının dibine cızırdarak düşer.

Kahretsin. Ortalık karışacak.

İki tencere tutacağı kapıp tabağı fırından çıkarıyorum ve tencere tutacaklarından birini altına sokarak dikkatlice tezgâhın üzerine koyuyorum.

Domuz pirzolalarını değerlendirmek için yüzümü tekrar fırına soktuğumda alnımda ve boynumda ter boncukları oluşuyor. Etraflarında bir şeyler fokurduyor. Tam anlamıyla söyleyebileceğim tek şey bu. Bir şef değilim. Zamanlayıcı hâlâ on beş dakikaya ayarlı, umarım Logan milyonuncu kez hesapladığım saatte burada olur. Her iki durumda da birkaç dakika her şeyi mahvetmez, değil mi?

Fırını kapatıp şarap kadehimi alırken bir yandan da et termometresi bulmak için çekmeceleri karıştırıyorum. Hayatımda hiç kullanmadım ama ikimizi de az pişmiş domuz pirzolasıyla zehirleme riskini almak istemiyorum.

Şarap bardağını boşalttıktan sonra termometreyi buldum ve patatesleri ezmek için bir el mikseri buldum. Diğer insanlar nasıl yapıyor bilmiyorum ama *aptallar için patates püresi yapımına* baktım ve süper bir tarif çıktı.

yararlı bir site. Daha sonra Google'da *patates ricer* ve *gıda değirmeni* aradım ve Logan'ın ikisine de sahip olmadığı sonucuna vardım. Ama eski moda bir el mikseri vardı ve çekmeceleri biraz daha karıştırdıktan sonra küçük aparatları buldum.

Süt ve tereyağını hazırladım ve saçımı topuz yaptım. Tek ihtiyacım olan, en sevdiğim meme'e uyacak bir gangster rap. *Bununla başa çıkabilirim.*

Sütü ve tereyağını ölçüyorum ve brokoliyi buharda pişirmeden önce domuz pirzolasının sadece yedi dakikası kalana kadar bekliyorum. Sonra ezmeye başlıyorum.

Mikserin avokado yeşili rengine ve çıkardığı gürültüye bakılırsa 1972'den kalma olabilir ama gayet iyi eziyor. En azından biri omzuma vurana ve ben çığlık atıp mikser hala elimdeyken etrafımda dönene kadar öyle.

Oh. Lanet olsun.

Patates püresi *her yere* uçuşuyor, Logan'ın yüzü de dahil olmak üzere topaklar halinde yere düşüyor.

Kalbim küt küt atıyor, paniğe kapılıp üstteki tüm düğmelere basıyorum, bu da sadece hızı arttırıyor ve daha da büyük bir karmaşa yaratıyor.

Logan etrafımda dolanıyor ve kabloyu duvardan çekip çıkarıyor.

Uzun kollu siyah termal gömleği, yüzü ve saçları gibi patates sıçramasıyla kaplanmıştı. Yüzündeki karanlık ifade benim için iyi şeylere işaret etmiyor.

"Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Döşeme işinin ne kadara mal olacağı konusunda bana yalan söyleyin ve çok iyi bir anlaşma yaptığımı düşünerek içeri girmeme izin verin?"

Kahretsin. Mikseri patateslerle birlikte tencereye geri koydum ve bir havlu aldım.

"Sadece yardım etmek istedim. Her zamanki hanımını artık kullanamaman benim hatamdı. Bu bedeli ödemek zorunda kalmamalıydın. Benim hatamdı, ben de düzelttim."

Logan derin bir nefes alıyor ve bakışlarımla buluşmadan önce bir süre gözlerini kapatıyor. "O döşeme benim işim için miydi?"

"Evet, ama-"

"Size sormadan işinizin ortasına girip bir şeyler mi yapıyorum?"

"Hayır, ama-"

"Amalarla işim bitti Banner. Hayatım boyunca kazanamayacağım kadar çok paran var. Senden sorunlarımı ortadan kaldırman için para istemedim. Aramızdaki ilişki böyle yürümüyor."

Elimdeki havluyu alıp yüzündeki patates püresini silerken ben de onun sözlerini değerlendiriyorum. Nereden geldiğini anlıyorum ama asıl noktayı kaçırıyor.

"Yani fabrikayı, özür dilemediğin sürece ürünümü üretmeyecekleri kadar kızdırırsan, ama özür dilemene izin vermezsem, sorunu nasıl çözeceğini bulmak için her şeyi yapmayacağını mı söylüyorsun? Yoksa bu işi kendi başıma halletmeme ve bir şekilde geceleri uyuyabilmeme izin mi verirdiniz?"

Sert ifadesi yumuşar. "Senin için dağları yerinden oynatırım Banner. Hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

Bir sonraki argümanımı ortaya atmak için yanıp tutuşuyordum, ama hepsi uçup gitti. Logan sadece iyi bir adam değil, en iyisi.

"O zaman benden senin için daha azını yapmamı nasıl bekleyebilirsin? Seni seviyorum Logan. Sadece dağları yerinden oynatmakla kalmam; gerekirse okyanusları aşmak için gemiler inşa ederim. O para bir araç ve ikimizin de hayatını kolaylaştırmak için kullanmam gereken bir zaman olursa, bunu yaparım."

Logan beni patates sıçramış göğsüne doğru çekti. "Tanrım, kadın. Böyle şeyler söylediğinde sana kızmayı imkânsız hale getiriyorsun."

Omuzlarımdaki gerginlik dağılıyor ve başımı geriye çekiyorum. "Seni patates püresine buladığım halde mi?"

"Yaptığın şey bu muydu? Yüzüme doğru uçarken anlayamadım." Elini uzatıyor ve ben nedenini soramadan elini tekrar ağzına götürüp parmağındaki patates püresini emiyor.

"Tamamen bitmemişler."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama gerçekten çok iyiler."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama son zamanlayıcım çalıyor. "Bunlar domuz pirzolası ve brokoli."

Logan'ın gözleri büyüdü. "Vay canına, bebeğim. Tam bir ziyafet hazırlamışsın." Duraklıyor ve başını yana eğiyor. "Olay nedir?"

Sırıtıyorum. "En sevdiğim -çünkü yapabiliyorum."

Logan gülüyor ve domuz pirzolarasını fırından çıkarmam için beni serbest bırakıyor.

Bölüm 30

Logan

Banner'ın parasını bir daha benim işim için harcamasına izin vermeyeceğime dair büyük bir konuşma hazırlamıştım, ancak başka bir şeyi fark ettiğimde bunu bir kenara bıraktım.

Bu kadın hayatımdaki bir hediye ve geleneksel olanı yapmasa da tüm kalbiyle hareket ediyor ve bunun için onu suçlamak zor.

Ona daha da aşık olmaktan başka bir şey yapmak çok zor.

Ayrıca, eve geldiğimde onu mutfağımda görmek? İsterseniz bana mağara adamı deyin ama hoşuma gidiyor. Benim için yemek yapmasını beklemiyorum, ama yapmak zorunda olmadığı halde çaba gösterdiğini görmek güzel bir sürpriz oldu.

Daha da iyi bir sürpriz mi? Yemekler olağanüstü. Daha fazlasını istiyormuş gibi yapmama gerek kalmıyor, çünkü ikinci porsiyonum da ilki kadar çabuk bitiyor.

"Vişneli tart da var, o yüzden tatlı için yer ayırmak isteyebilirsin."

Çatalım havada durdu. "Vişneli tatlı mı dedin?"

Başını sallıyor. "Denemedim, o yüzden nasıl olduğunu bilmiyorum-"

Domuz pirezolasının son lokmasını ağzıma tıkıştırıp barda dolaşmak için ayağa kalktığımda Banner'ın sesi kesiliyor.

"Vay canına, sana bu şeyin içine bir Ferrari'nin anahtarlarını gömdüğümü söylediğimi sanırdın. Dondurucudaki vanilyalı dondurmadan bahsetmedim bile."

Kaselere uzanırken ona dönüp bakıyorum. "Böyle yemek yapmaya devam edersen seninle yaşarken şişmanlayacağım."

Banner'ın gözleri irileşiyor ve az önce ne söylediğimi fark ediyorum.

"Tam olarak birlikte yaşamıyoruz." Sesi sakın.

"Tüm niyet ve amaçlar için, yaşıyoruz. Bunu resmileştirmek iyi olur."

"Sen . . . benimle yaşamak mı istiyorsun? Birlikte yaşamak gibi mi?"

Kaseleri tezgâha indirip yüzümü ona dönüyorum, tatlı isteğim bir an için duruyor. "Bu soruyu ciddi soruyor musun?"

Banner başını sallıyor. "Ciddiyim."

"Seninle yatağında uyanmak istemediğim bir sabah var mı sanıyorsun? Kollarımda seninle uykuya dalmak istemediğim bir gece var mı sanıyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Emin misin?"

Bara geri döndüm ve önünde durdum. "Benim için o sensin, Banner. Bir tanesin. Benim için mükemmel kadını bulmaktan vazgeçmiştim ama sen bana doğru yere bakmadığımı gösterdin. New York'a kadar gitmem gerektiğini kim bilebilirdi? Yanıma taşınmanla yetinmeyeceğim. İstediğim daha çok şey var, ama benim düşünce tarzıma gelme şansın olana kadar seni zorlamayacağım."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten."

Elimi saçlarının arasına sokup dudaklarını dudaklarımla kapatmadan hemen önce gözyaşlarını siliyor. Geri çektiğimde, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Ne var, Bruce?"

"Sen tanıdığım en iyi adamsın ve *benimsin*." "Hepsi senin, başkasının değil."

"Önce vişneli tartı denememe izin versen iyi olur, belki berbattır. Şimdi riske atmayacağım."

Gülüşüm mutfağın duvarlarında yankılanıyor. "Beni gıda zehirlenmesine maruz bıraksan da hiçbir konuda fikrimi değiştirmem."

Banner üç parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sakın söyleme. Domuz etini et termometresiyle kontrol etmeyi unuttum. Umarım trişinoz kapmayız."

Uzaklaşmadan önce parmaklarının arkasını öpüyorum. "İyi olacağız."

Mutfağa döndüğümde, iki kaseye tepeleme vişneli tart dolduruyorum, sonra dondurucuda dondurma bulup her birine büyük bir kepçe ekliyorum.

İnanılmaz bir şey.

Bitirdiğimizde Banner'la birlikte mutfağın patates sıçramış dağınıklığını temizliyoruz. Geçen Şükran Günü'nden beri hatırlayabildiğim kadar dolu olan karnımı okşuyorum. "Eğer böyle yemek yapmaya devam edeceksen spor seanslarımı haftada beş güne çıkarmam gerekecek."

Banner bana bir bakış attı. "Spor salonuna gitmek için ne zaman vaktin oluyor ki?"

"Neden bu kadar erken kalkıyorum sanıyorsunuz? Haftanın üç günü sabahları çalışıyorum. Araba tamir etmekten bu hale geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Her bir santimini takdir etmekten başka bir şey düşünmedim."

Takdir etmesini istediğim santimler oturup kalkmak ve dikkatini çekmek.

Bulaşık makinesindeki son tabak da bitince, onu göğsüme doğru çekiyorum. "Döşeme işinde bana yardım etmek için iyi bir nedenin olabilir ama bir dahaki sefere önce benimle konuşmalısın bebeğim."

"Bunu yapabilirim." Duraksıyor. "Bu hâlâ kızgın olduğun anlamına mı geliyor?" Onu kendime doğru sıkıştırıyorum. "İstesem de sana kızgın kalamam."

Kıçı kasıklarına doğru kıpırdıyor. "Ama yine de yaramaz bir kız olduğum için beni cezalandırmak isteyebilirsin, değil mi?"

Yüzüne bakmak için başımı yana doğru eğiyorum. Yüz ifadesi saf bir muziplikle doluydu. "Sanırım yaramaz bir kız olduğun için seni cezalandırmamı istiyorsun."

Tüm vücudu geriliyor. "Yani, dersimi aldığımdan emin olmalısın."

Aletim artık doğrulup dikkat kesilmek yerine kaya gibi sertleşti ve kotumu delip geçmeye hazır hale geldi.

"Bu doğru mu?" Geri adım atıyorum ve bir elimi sırtından aşağı kaydırıp kığını kavıyorum. "Bu kadar kızarırsam, bir dahaki sefere daha iyi hatırlarsın, değil mi?"

Dokunuşuma karşılık veriyor ve kızımın sadece harika olmadığını biliyorum. O mükemmel.

"Belki."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Seni yatak odasında görmek istiyorum, yatağın üzerine uzanmış, sütyenin ve külotun dışında her şeyi çıkarmış olarak." Hemen hareket etmeyince kığına bir şaplak indiriyorum. "Şimdi."

Banner hızla uzaklaşıyor, mutfaktan çıkmadan önce tişörtünü çıkarmaya başlamıştı bile.

Aslında, iki dakika sonra yatak odasına doğru yürürken onun atılmış kıyafetlerinin izini takip ediyorum. Her bir parçayı alıp kapı aralığından içeri bırakıyorum. Tam olarak olmasını istediğim yerde, her şeyiyle hazır ve beni bekliyor.

Gömleğimin arkasına uzanıyorum ve kot pantolonumun düğmelerini açıp çıkarmadan önce başımın üzerinden sıyrıyorum.

"Sen kötü bir kızdın, değil mi Banner?" Ona yaklaşırken soruyorum. Gelmekte olan şeyi beklerken kığı kalkıyor. "Evet."

Çok kötüydüm."

Hay sikeyim. Benimle bu oyunları oynamak istemesine bayılıyorum.

"Yani bana her zaman tüm gerçeği söylemen gerektiğini hatırlatmak için seni cezalandırmam gerekecek."

"Evet. Hatırlamak için biraz yardıma ihtiyacım var."

Bir adım daha atıyorum ve yatağın yanına, dokunma mesafesine geliyorum. İki parmağımı omurgasından aşağı, tangasının üst kısmına doğru gezdiriyorum.

"Bence uygun bir ceza, bu dayanıksız külotu senden çıkarmak ve sonra bana bunu bir daha asla yapmayacağını söyleyene kadar kışına şaplak atmak."

"Mmm. Evet."

"O zaman neyi bekliyorum?" İlk darbeyi indiriyorum ve hemen kışının yanağını kavrayıp az önce soktuğum yeri yatıştırıyorum. Elimin altında ısınmaya başladı bile.

"Eşyalarını yarın taşıyacaksın. Holly'ye eve birlikte göz kulak olacağımızı söyleyebiliriz ama ben seni hep burada istiyorum."

Banner başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sanırım anlayacaktır."

"Sanırım o da öyle."

Bölüm 31

Logan

Olds 442'yi Perşembe günü boyahaneden aldım ve büyük bir başarı gösterdiler. Kırmızı ince çizgilere kadar her şey mükemmel. Jock ve Rick koltukları takmayı ve iç mekanın her santimini parlatmayı saat akşam beşe gelirken bitirdiler.

Bunun gibi projeler için yaşıyorum. Ve tüm engellere rağmen, bir patron gibi ortaya çıktı.

Biraz aceleci davranıyor olabilirim ama Boone Thrasher çok mutlu bir adam olacak. Özel vites topuzu dün geldi ve şimdi topuzun üzerinde siyah harflerle *BT* yazıyor, pirinç muştalarla iç içe geçmiş.

"Birinin bunu test sürüşüne çıkarması gerektiğini biliyorum ve patron, erken bir geceyi hak ediyorsun-" Rick dedi, ben de elimi kaldırdım.

"Bu canavarın test sürüşünü benden başka kimse yapamaz." Cüzdanımı almak için elimi cebime attım. "İkiniz de kışınızı yırttınız, bunu takdir ediyorum. Gidip benden birkaç bira için." Bir ellilik uzattım.

Jock yaklaştı ve elimden kaptı. "Bize iki kere söylemene gerek yok. Hadi Rick. Pints and Pins'e kadar yarışabiliriz."

Rick homurdanıyor ve bana başını sallamadan önce Olds'a özlem dolu bir bakış daha gönderiyor. "Bir gün bu arabalardan birini kendim için yapacağım.

Ne zaman bir tanesini bitirip bırakmak zorunda kalsak kalbimden bir parça kopuyor."

Sözleri aklıma uzun zamandır düşündüğüm bir şeyi getirdi. Kiraz kırmızısı üstü açık bir araba kullanmak için doğmuş olan bir kadın tanıyorum ve bu kadın olabildiğince benzersiz olduğu için bu arabayı öylece alıp kullanamazsınız. Nashville'den döner dönmez Banner'ın yeni arabası için kolları sıvayacağım, ona sürpriz yapmak için üstlenmekten mutluluk duyacağım bir proje. Ayrıca bu hafta sonu Nashville'e gideceğini bilmiyor ama ona bu gece söyleyeceğim. Muhtemelen bir dakikalığına Gold Haven'dan çıkıp Starbucks'ı olan gerçek bir şehre gitmek için can atıyordur.

Adamlar dışarı çıktılar ve ben de kamyonlarının otoparkta çalıştığını duydum. Banner'ı aramak için telefonumu çıkardım ama çoktan Boone Thrasher'ın

Ekrandaki isim.

"Hey, Boone."

"Sona yaklaşıyorsun ve o araba için planladığım büyük bir şey var. Bana bittiğini söyle, Brantley."

"Bitti."

"Şükürler olsun. Bu şey epik olacak. Sevgilim de orada olacak ve ona sürpriz yapıp evlenme teklif edeceğim, sonra da arabaya binip sahneden uzaklaşacağım. Yüzüğü dün aldım ve her şeyi."

"Vay canına, dostum. Tebrik ederim. Vay be." Yanlış hatırlamıyorsam, Boone'un kız arkadaşı başka bir country şarkıcısı. Ufak tefek bir şey, görünüşü ve sesi

daha çok bir pop yıldızı gibi. Ben Holly'nin country tarzını tercih ediyorum ve bunu kişisel önyargılarım olmadan söylüyorum.

"Wow haklı. Kendimi bir kadına bağlamak isteyeceğim günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu hayatın nasıl bir şey olduğunu anlayan ve benimle birlikte bunu başarabilen ilk kişi o."

"Bu harika. Arabanın hazır olmasına sevindim, böylece bunu gerçekleştirebilirsin."

"İyi misin? İkinize de iyi vakit geçirtebilmem için o şehirli kızı da yanında getiriyor musun? İkiniz için de giriş kartlarım ve şovdan sonra arabayla dönmek zorunda kalmamanız için kalabileceğiniz bir süitim var. Basın toplantısı ve tüm klasik araba dergileri Cumartesi sabahı öğleden itibaren gelecekler, bu yüzden şov için alana girmeden ve ses kontrolleri ve diğer şeyler hakkında endişelenmeye başlamadan önce bir görünüm yapabilir ve onlara proje hakkında her şeyi anlatabilirim. Ve lanet olsun, Cumartesi gecesi evlenme teklif edeceğim. Aman Tanrım. Kendime bile inanamıyorum."

"Yarın arabayla birlikte orada olacağız. Sabah kapalı römorka yüklerim ve sizin için stadyuma getiririz, böylece hiçbir şey için endişelenmenize gerek kalmaz."

"Mükemmel. Adamıma yarın gece için de rezervasyon yaptırdığından emin olmasını söyleyeceğim. Üstesinden geldiğin için teşekkürler dostum. Bugünlerde herkes sözüne sadık kalamıyor ama senin kalacağını biliyordum. Holly'nin söyleyecek iyi şeyleri vardı ve söz konusu insanlar olduğunda işini bilir."

"Güvenoyu için minnettarım. Memnun etmeyi hedefliyorum."

"Dükkânını genişletmeye hazır olsan iyi edersin. Arkadaşlarım şimdiden seni kullanmayı düşünüyorlar ve daha arabayı bile görmediler."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Ne isterlerse yapmaya hazırım."

"Mükemmel. Şimdi akşam yemeği için müstakbel kayınpederimle buluşmalı ve ona küçük kızına evlenme teklif edip edemeyeceğimi sormalıyım. Hay sikeyim. İlk kapalı gişe gösterimden beri hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Nasıl hayır diyebilir ki?" Haklı olduğumu umarak soruyorum. Boone'un bütün bunları benimle paylaşmasına gerçekten çok şaşıyorum.

"Haklısın. Ben Boone Thrasher'ım. Bunu ben hallederim. Yarın görüşürüz," diyor telefonu kapatmadan önce.

Her şeyin bir araya gelmesine her zamankinden daha çok sevindim. Şimdi tek yapmam gereken arabayı Banner'la birlikte güzel ve kolay bir test sürüşüne çıkarmak ve sabah karavana yüklemekten önce son dakika kontrollerini yapmak.

Son mesajımızı getirmek için ekranıma birkaç kez dokunuyorum.

*Benimle dükkânda buluşmak ister misin? Bir gezintiye çıkacağız.
Biri binmek mi dedi? Ben de oradayım. Hazırlanmam için bana biraz zaman ver. Bütün gün dirseklerime kadar yarak içindeydim.*

Gülüyorum ve telefonumu cebime geri sokup üst kapıyı açmaya gidiyorum. Dışarı adımımı atar atmaz Julianne, Cut a Bitch'in penceresinden el sallıyor ve ben de ona el sallıyorum. Dışarı çıkıyor, caddenin karşısına doğru yürüyor ve kafasını içeri uzatıyor.

"Aman Tanrım. Bu Boone Thrasher'ın arabası mı? Vay anasını. Çok ateşli." "Kesinlikle öyle. Yarın ilk kez görecek."

"Yani yarın ilk kez bununla sevişecek, çünkü onun gibi bir belalı bunu yapar."

"Seninle oraya gelmiyorum."

"Sadece söylüyorum. Sen mi kullanacaksın?"

"Banner'ın buraya gelmesini bekliyorum."

"Gitmeden önce seninle bir şey konuşabilir miyim?"

"Neymiş o?"

"İlçe binasında DBA'mı yeniliyordum ve o muhabir kız orada her türlü emlak vergisi kaydını çekip tapuları ve diğer şeyleri araştırıyordu."

"Ne olmuş yani?"

"Bugün erken saatlerde Home Cookin'de birine bir sürü insanla röportaj yaptığını ve özellikle senin yardımcı olduğundan bahsettiğini duydum. İnanır mısın, pek çok insan buna şaşırdı."

"Ona hiçbir şey söylemedim."

"Kayıtları düzeltmek isteyebilirsin. Şimdi herkes senin ona büyük bir ipucu verdiğini düşünüyor, çünkü davayı çözmeye çok yakın olduğunu söylüyor."

"Bu saçmalıklar için vaktim yok. Yürütmem gereken bir işim var ve onun yoluma çıkmasına izin vermeyeceğimden eminim."

"Sen nasıl istersen, Logan. Ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Nicole hakkında başka bir şey duydun mu? Saçını kestiğimde Cody'ye sordum ama tabii ki bana bir şey söylemedi."

Başımı salladım. Teslim tarihime kendimi o kadar kaptırmıştım ki Nicole'ün izini sürmeye fırsat bulamamıştım. "Ortalıkta görünmüyordu; tek bildiğim bu."

"Onu bowling salonunda çalışırken gördüm ama sakın bir geceydi ve herkes bara gitmek yerine masalarında oturup Rosie'nin sipariş almasını bekliyor gibiydi. Sanki kamuoyu onun hakkında kararını çoktan vermiş ve bu karar pek de olumlu olmamış gibi."

"O bir bok yapmadı. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Julianne omuz silkiyor. "Arkadaşımız olması onun bir aziz olduğu anlamına gelmez, Logan. Arabada iyi iş çıkarmışsın. Bizden birinin yeniden iyi işler yaptığını görmek güzel, özellikle de tüm bu saçmalıklar yaşanırken. Sonra görüşürüz."

El sallayarak garajdan çıktı ve ben de bu kasabanın bir daha eskisi gibi olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Bölüm 32

Banner

Acele etmeye çalıştım; gerçekten. Ama dürüst olmak gerekirse, Boone Thrasher'ın belalı arabasıyla gezmek için ne giymem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer adamım bu kadar havalı olmasaydı, bu kadar havalı olmayacağını bilmek yüzüme bir gülümseme getirdi. bu şekilde yaptık.

Ve biz onu Brown Town'a götürdük bile.

Logan arkamdan bana güç verirken arabanın kaputunun üzerine eğilmenin nasıl bir şey olduğu beynimde canlandı. Kahretsin, çok ateşliydi.

Dikkatli olmazsam, Logan'ı görür görmez kendimi ona atabilirim ve yeni boya işiyle 442'de daha fazla aksiyon olmayacağını biliyorum. Bu üzücü bir gerçek ama bununla yaşamamanın bir yolunu bulacağım.

Botlarımı giymek için arka kapıda duruyorum ve Gold Haven üniformam olarak düşünmeye başladığım şeyi tamamlıyorum - dar kot pantolon, diz üstü botlar ve siyah bir üst. Dolabın içinde sonsuza kadar bu ve geçen gece giydiğim süper kısa etek arasında düşündüm durdum. Eteği mi tercih etmeliydim? Belki, ama zaten yeterince zaman kaybettim ve Logan bu arabayı bir tur atmak için can atıyor olmalı.

Kiralık arabamın gösterge panelindeki saat bana olmam gerekenden daha geride olduğumu söylüyor. Ona birkaç dakika demiştim ama bir saate yaklaştı. Belki de geç kaldığım için özür dilemek için biraz yol göstermeliyim, böylece bunu bana karşı kullanmaz.

O zaman Boone Thrasher'a değerli yeni arabası hakkında söyleyecek iki şeyim olurdu. *Hmm, bunu yol kafası lehine bir nokta olarak görüyorum.*

Radyo istasyonunu yerel country kanalına çeviriyorum, yeni edindiğim bir zevk ve sanki kaderde varmış gibi Boone'un şarkılarından biri çalışıyor.

Bir kamyonetle taşra yollarında araba sürme düşüncesini anında çağrıştıran çakıllı bir sesi var. Anlattığı her şey sadece iki ay önce bana tamamen yabancıydı ve şimdi günlük hayatımın bir parçası haline geldi. Küçük bir taşra kasabasında yaşamak, New York'ta yaşamaktan tamamen farklı bir durum.

Boone müthiş bir performans sergiliyor ve Logan henüz farkında değil ama ben şimdiden yarın arabayı teslim etmeye gittiğinde kaçak yolcu olmayı planlıyorum, böylece bu adamla yüz yüze tanışabileceğim.

Four Corners'daki yanıp sönen ışıktan yaklaşık iki yüz metre önce dur işaretinde yavaşlıyorum ve bir patlama şarkıyı bastırıyor. Arabam tamamen durur, ama yine de sallanır.

Perküsyon yankılanıyor ve ben donup kalıyorum. *Bütün kasaba patladı mı?*

Kendimi anlık felç halimden sıyrarak önümdeki binaları tarıyorum. Büyük meşe ağaçlarının arkasından yükselen yangın, gökyüzünde oluşan siyah duman bulutuyla buluşuyor.

Logan'ın dükkânı ağaçların diğer tarafında.

Dumanın kaynağı görünene kadar gaza basıyorum.

Garajdan gökyüzüne doğru alevler yükseliyor.

Logan'la buluşacağım yer.

Aman Tanrım. Kamyoneti çöp bidonlarının yanına park etmişti ama ne ondan ne de Boone'un arabasından bir iz vardı.

"Hayır!" Direksiyonu yana kırarken sesim titreyerek çığlık atıyorum. Tekerleğim kaldırıma çarpıyor ama arabayı park ederken umursamıyorum.

Arabadan atlayıp cehenneme doğru koşuyorum, sıcaklık yüzümü ısıtmaya başladı bile.

"Dur! Yapma!"

Bir adam uzanıp beni belimden yakalıyor ve ilerlemeye devam etmem için topuklarım kaldırıma değdiğinde beni geri sürüklüyor.

"Hayır!" Sesim benim gibi çıkmıyor. Düzensiz. Çaresiz. Dehşete düşmüş.

"Geri çekilin. Herkes geri çekilsin! Benzin depoları patlayacak!"

beni postanenin yanından çekerken bağılıyor. "Siper al!"

Kime bağırdığını bilmiyorum ama tek istediğim kendimi onun demir pençesinden kurtarmak.

"Bırakın beni! Ona ulaşmam lazım! Logan içeride." Adama karşı savaşımak için kafamı çeviriyorum ama adam çok güçlü.

"Öldürülmek mi istiyorsun? Geri dönmeliyiz." Postanenin arkasında güvende olduğumuzda duruyor ve bir başka patlamanın sesi yeri sarsıyor.

"Yere yat!" Beni dizlerimin üstüne itiyor ve vücuduyla üzerimi örtüyor.

Çığlıklar havayı yarıyor ve uzaktan siren sesleri geliyor.

Tam bir kaos. Tam ve mutlak bir kaos. Ve kafamda tek bir düşünce tekrar tekrar dolaşıyor: *Logan'a ulaşmalıyım.*

Ayağa kalkmak için adamın altından sürünerek çıkıyorum ama alevlerin gökyüzüne doğru yükseldiğini gördüğümde donup kalıyorum. Gözlerim yanıyor ve yaşlar yüzümden aşağı akıyor.

Yanımda bir kapı çarparak beni irkiliyor ve kopuk kopuk düşüncelerimden dışarı sürüklüyor.

"Aman Tanrım! Az önce ne oldu öyle?" Julianne'in sesi Cut a Bitch'in arka kapısını kapatırken kafamdaki paraziti kesiyor. "Bodrumdaydım. Ön camım patladı. Logan'ın dükkânı enkaz halinde." Ben ona doğru koşarken son kelimeyi fısıldıyor.

"Nerede o?" Talep ediyorum. "Onu gördün mü?"

Julianne peşimde, binanın köşesine doğru koşuyorum. Ateş o kadar yoğun ki, duvarın korumasından çıkar çıkmaz yüzümü ısıtıyor. beton duvarlar.

"I . . . Onunla yaklaşık yirmi dakika önce konuştum. Garajda seni bekliyordu." Sesi titriyor, sanki ağzından çıkan kelimelerden başka bir şey söylemek istiyormuş gibi.

"Hayır!"

Katıksız bir acı içimi parçalıyor. Bir elimi göğsüme vurarak acıyı durdurmaya çalışıyorum ve göğsümde kalbimin söküldüğü yerde neden bir delik olmadığını merak ediyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

"O olamaz-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yeniden başlıyorum. "O-"

Julianne başını sallayarak, "Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor. "Çok üzgünüm." Siren sesleri yaklaşıyor ve kulaklarımdaki uğultuyu delip geçiyor.

"Aman Tanrım. Hasta olacağım." Julianne'den uzaklaşıyorum, bir elimi binanın duvarına bastırıyorum ve karnımı çukurlu asfalta boşaltıp kıcımın üzerine düşüyorum.

Julianne yerde bana katılıyor ve kollarını bana doluyor ve birlikte ileri geri sallanıyoruz. Biri binanın etrafından gelip emir yağdırmaya başlamadan önce ne kadar süre bu şekilde kaldığımızı bilmiyorum.

"Geri çekilmeniz gerek. Herkesin en az iki yüz metre uzakta olması gerekiyor. Bu güvenli değil."

"Tanrım, Cody," diyor Julianne. "Az önce ne oldu öyle?"

Gözlerimi bulanıklaştıran yaşların arasından emir veren adamı görüyorum. Polisi. Logan'ı tanıyor.

"Logan nerede?" Talep ediyorum. "Dışarıda mı? Lütfen bana onu gördüğünü söyle."

Polisin yüz ifadesi asıktı. "Onu görmedim. Bu dışarıda bir yerde olmadığı anlamına gelmiyor. Burası lanet olası bir tımarhane, ama ikinizin de postanenin arkasına gitmenizi ve tehlikeden uzak durmanızı istiyorum. Bu işi şansa bırakamayız."

Dizlerimin üzerindeyim, elim kotunda, ona yalvarıyorum, "Lütfen. Onu bul. Onu kaybedemem. Lütfen."

Polis çömelerek bir kolunu bana doladı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Bakın, resmi olarak tanıştırılmadığınızı biliyorum ama ben Cody, hanımefendi ve güvende olduğunuzdan emin olabilmem için binanın arka tarafına gelmenizi istiyorum."

Bir elimi göğsüne vuruyorum. "Neden bizim için endişeleniyorsun? Logan-" Beni binanın arka tarafına, beni yangından kurtaran adamın hâlâ ayakta durduğu yere taşıırken sesim yine kesiliyor.

"O boku gördün mü?" diye soruyor adam.

Cody beni bırakıyor ve Julianne kendini yanıma yapıştırıyor.

"Hayır," diyor Cody, "ama duydum. Sen gördün mü? Ne olduğunu anlayabilmem için tanıklara ihtiyacımız olacak."

"Bir kısmını gördüm," dedi adam. "Arabamdaydım, gitmeye hazırlanıyordum. Garip bir koku aldığımı sandım, sonra patlamayı duydum ve alevleri gördüm."

"Ben görmedim," diyor Julianne gözyaşlarını içine akıtarak. "Sadece hissettim. Tüm binanın başıma yıkılacağını sandım."

"Yangını gördüm," diyorum. "Patlamayı hissettim. Yaklaşmaya çalıştım ama o-" Birkaç metre ötede duran adamı gösteriyorum. "Beni durdurdu."

Cody başını sallıyor ve beni yakalayan adam tekrar konuşuyor. "Koşmaya başladığını gördüm, ben de arabamdan atladım ve onu geri çektim. Benzin istasyonunun depolarının patlayacağını biliyordum. Başka kimsenin zarar görmesini istemedim, Cody."

Başkası deyince boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor ve bedenim kontrolsüzce titriyor.

"Sorun yok, Lonnie. Yapman gerekeni yaptın." Cody'nin bakışları tekrar üzerime çevrildi. "Kahretsın. Şoka mı giriyorsun? Ambulans çoktan yola çıktı."

"Logan," diye fısıldıyorum, sesim yıkılmış.

Julianne ne söylemeye çalıştığımı anlıyor ve düşüncemi tamamlıyor. "O içerideydi."

Cody'nin yüzü düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Julianne başını sallıyor. "İçeride. Bekliyor-" Bana bakarken sözünü yarıda kesiyor.

Cody elini yüzüne sürüyor. "Şu anda burada yapabileceğin bir şey yok. İtfaiyecilerin işlerini yapabilmeleri için herkesin geride kalması gerekiyor. Benzin pompaları bunu çok daha kötü hale getirdi." Daha fazla siren yaklaşıyor ve bu kez ambulandan geliyorlar. "Sizi kontrol edelim hanımefendi," diyor bana.

İki kolumu göğsümde kavuşturuyorum ve başımı sallarken topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada kalıyorum." Beni hareket ettirmeye çalışırsa çılgın atarım.

"Gerçekten üzgünüm hanımefendi. Ama Logan emin olmamı isterdi-"

"Kapa çeneni! Onun hakkında konuşma!" Neredeyse histerik bir haldeyim ama umurumda değil.

Şu anda bir doktor bana öleceğimi söylese ona inanırdım. Üzerime çöken bu tür bir acıyı hiç hissetmemiştim.

"Gidip çevrenin sağlam olduğundan emin olmalıyım. Julianne, onun geride kalmasını sağlayabilir misin?"

Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmasından nefret ediyorum ama tartışacak enerjim yok.

"Tabii ki. Ben hallederim."

"Lonnie, şu anda hatırladığın her şeyi bana resmi bir ifade olarak vermek üzere yazabilirsen çok memnun olurum."

Adam başını sallıyor. "Bunu yapabilirim. Sorun değil." İstenmeyen bir ses konuşmaya katılır.

"Aman Tanrım, Memur Bey. Az önce ne oldu böyle?" Emmy Harris koşarak küçük grubumuza katıldı. "Her şeyi duyduğumda arka tarafta sayım yapıyordum. Tahliye etmemiz gerekiyor mu? Bir çeşit kimyasal patlama mıydı? Burada olmak güvenli mi?"

"Restorana geri dönmelisin, Emmy. Herkesi kontrol et. İçeride kalır. Belki itfaiyeciler için biraz kahve hazırlarız. Bu şey kontrol altına alınana kadar birkaç saat geçmesi gerekecek."

"Elbette. Yardım etmek için elimden geleni yaparım. Birinin yaralanıp yaralanmadığını biliyor muyuz?" diye soruyor ve vücuduma bir acı dilimi daha gönderiyor.

"Logan içerideydi," diye fısıldıyor Julianne.

Emmy'nin eli yüzüne gidiyor ve gözleri hemen yaşlarla doluyor. "Hayır. Bu mümkün değil. O olamaz-"

Cody, "Yangın söndürölene ve Şef binayı gezene kadar kesin bir Şey söyleyemeyeceğiz," diyor.

Ne söylemediğini hepimiz biliyoruz. Logan'ın arkadaşı olan itfaiye Şefinin emin olmak için bir ceset araması gerektiğini.

Göğsüm binlerce kiloluk bir ağırlığın altında çöküyormuş gibi hissediyor ve hıçkırıklar vücudumu sarıyor.

Bölüm 33

Logan

On beş dakika önce

Bugün benim günüm değildi. Cidden, bazen Rick dükkândan çıktığında hiçbir şeyi hatırlayamazken çalışanlarımın nasıl olup da hiçbir şeyi doğru yapabildiğini merak ediyorum.

Julianne'in sözleri aklımdan çıkmıyor.

Banner gelmeden önce Olds 442'yi bir kez daha silmek için güderi. Tam o sırada Rick'in alet çantasının üstünden cüzdanının çıktığını görüyorum, aceleyle çıkarken kapatıp kilitlemeyi de unutmuş.

Acelesi olduğu için onu suçlamıyorum. Hem o hem de Jock bu araba ve gelen diğer tamir işleri için kışlarını yırttılar.

Burayı Boone'a anlattığı için Holly'ye teşekkür borçluyum, çünkü bu her şeyi değiştirecek. Hayatın gerçekten tanıdıkların etrafında döndüğünü gösteriyor.

Bu gerçeğe kızabilirim ya da kabul edebilirim. Ben ikincisini seçiyorum. Belki hiçbir zaman Banner'ın maddi seviyesine gelemeyeceğim, mirası ne olursa olsun, ama en azından onunla sadece şeker annesi olarak birlikte görünen bir hödük değilim. Gururum buna izin vermez.

Elimde güderi ve cüzdanımla saati kontrol ettim. Birkaç dakika dedi ama Banner dilinde bunun bir saat olabileceğini öğrendim. En iyisi yaşlı kızı çalıştırmak ve onu test etmek.

Büyük bloklu bir motorun gürültüsü gibisi yoktur ve anahtarı çevirdiğimde, vücudumu saracak titreşimleri bekliyorum. Onun yerine, tek duyduğum bir klik sesi.

Hay sikeyim. Midem bulanıyor.

Kaputu açıyorum, arabadan iniyorum ve etrafı kontrol ediyorum. Sorunun ne olduğunu anlamam sadece birkaç dakika sürdü. Akünün bağlantısı hâlâ kesikti. Tekrar taktım ve kaputu kapattım.

Benimle dalga geçme, dünya. Bunun mükemmel olması gerekiyor. Anahtarı ikinci kez çevirdiğimde nefesimi tutuyorum.

Tanrıya şükür.

Büyük bloğun gümbürtüsü vücudumda yuvarlanıyor ve bir başarı duygusu da beraberinde geliyor.

Bunu ben yaptım.

Vitesi taktıktan sonra gaza basıyorum ve garajdan çıkmasına izin veriyorum. Adrenalin damarlarıma hücum ediyor ve kapıyı kapatma konusunu *siktir etmeye* karar veriyorum. Çabucak döneceğim ve Gold Haven'ın meraklı insanları benim için yeterli bir güvenlik sistemi.

Hız sınırının otuz beşten elli beşe çıktığı Four Corners'a çeyrek mil kalana kadar egzozun homurtusunu alçakta tutuyorum. Sonra onu açıyorum.

Hız göstergesi tırmanırken kahkaham motorun hırıltısında kayboluyor. Banner yanımda otururken bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

Hayat çok güzel.

* * *

Rick'in cüzdanını bowling salonuna bırakmak düşündüğümden daha uzun sürdü. Perşembe gecesi bowling ligi için orada bulunan herkes Boone Thrasher'ın yeni güzel arabasına hayranlıkla bakmaya gelmişti.

Bahse girmem gerekirse, birden fazla kişinin içeri girip kendi projesini aramaya başladığını söyleyebilirim. Benim fiyatımı karşılayamayacak olabilirler ama sanırım bir muscle-car devrimi başlattım.

Çakıllı otoparktan çıkarken çok dikkatli davranıyorum, bozulmamış boya işini bozmak istemiyorum. Asfalta çıktıktan sonra yanmamak için kendimi zor tutuyorum. Boone'un kendi lastiklerini parçalamak isteyeceğini bilmek beni bundan alıkoyan tek şey.

Şehir merkezine yaklaşırken ileriden gelen siren sesleriyle bir alt vitese geçiyorum. Kalp krizi korkusu yaşayan yaşlıların sayısı göz önüne alındığında, bu alışılmadık bir durum değil. Ama yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor.

Kahretsin, umarım bu Bayan -

Bakışlarım ağaç sınırının hemen ötesinde kararan gökyüzüne tırmanan alevlere kilitlenince düşüncelerim kesiliyor.

Dükkanı

m.

Afiş.

Hay sikeyim.

Artık lastikler hakkında endişelenmiyorum, gaza basıyorum ve motor kükrüyor Araba ilerideki Four Corners kavşağını kapatan barikata doğru hızla ilerliyor. Bir cehennem dükkânımın boyalı cüruf tuğlalı duvarlarını sarıyor, kötü turuncu alevler ve yoğun siyah dumandan başka görünür bir şey bırakmıyor.

Afîş.

Hayır!

Onu kaybedemem.

Annemin öldüğü haberini aldığım günü hatırlıyorum. Gözyaşı dökmüştüm çünkü ailenizden kalan son kişiyi kaybettiğinizde böyle yaparsınız.

Üye. Ama bu öyle bir şey değil, her ne kadar annemin damarındaki iğneyle kendini öldürdüğünü bilmek çok acı verse de.

Acı içime işliyor.

Hepsi benim suçum. Banner'ın burada olmasının, dükkanımda olmasının tek sebebi benim. Hâlâ Gold Haven'da olmasının sebebi benim. Kahretsin, hayatımda onun kadar mükemmel bir şeyi hak etmiyorum, çünkü bu şekilde devam edemem.

Arabalar her yerde durmuş, yolu otoparka çevirmiş ve benim geçebilmemin hiçbir yolu yok. Öfke ve hiddet direksiyonu sola kırmama ve yan sokaklardan birine sapmama neden oluyor, etraflarından dolaşmaya kararlıyım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, motorun gürültüsüyle tempo tutuyor. Direksiyonu daha sıkı kavrarken avuçlarım terle kaplanıyor.

Sahip olduğum her şeyi, hatta sahip olmadığım şeyleri bile, eğer onun güvende olmasının bir yolu varsa, var olan her yüce güce sunuyorum.

Kör edici, içgüdüsel korku göğsümü bir mengene gibi kavıyor ve eczanenin ve postanenin arkasında bir kalabalığın toplandığı otoparka girerken ciğerlerimdeki nefesi eziyor.

İleride, binanın köşesinde, Banner'ın kiralık arabası park halinde.

Hayır. Siktir. Hayır. Hayır.

Hiç umursamadan frene bastığımda vücudum koltuğumda titriyor. ve yangına doğru koşmak için kapıyı çekip açtım. Ona doğru koşmak için.

Ayaklarım kaldırıma çarptı ve koşmaya

başladım. "Logan? Aman Tanrım!"

Bu Julianne'in sesi, umutsuzca duymak istediğim ses değil. Bakışlarım ona ve yanındaki kadına kilitlendi.

"Banner!"

Bölüm 34

Banner

Beni Logan'dan uzak tutmak isteyen polisin uzanmış kollarından sıyrılarak ona doğru uçmadan önce ayaklarımı zar zor yere basıyorum.

"Logan!"

Bana doğru hücum etti. "İyisin! Yüce Tanrım. Beni bir daha böyle korkutma. Seni düşündüm-"

Bedenim onunkine çarpıyor ve Logan'ın kolları beni sarıyor. "İçeride olduğunu sanıyordum. Aman Tanrım. Julianne bana içeride olduğunu söyledi. Gittiğini sanmıştım." Gözlerimden akan yaşlar gömleğine dökülüyor ve pamuklu kumaşı ıslatıyor.

"Hayır. Tanrım, orada olduğunu sanmıştım. Ödüm bokuma karıştı. beni." Beni o kadar sıkıyor ki zar zor nefes alabiliyorum ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Tanrı'ya şükür iyisin."

Julianne ve Emmy bize doğru geliyorlar ama Logan'ın hayatta olması ve bana sarılması dışında hiçbir şey umurumda değil.

Başını kaldırıyor ve omzumun üzerinden muhtemelen Cody'ye bakıyor. "Ne oldu lan?"

Cevap verirken polisin yüzünü görmek için yan dönüyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu iş çözülene kadar burada kalmalısın. Sen hangi cehennemdeydin? Julianne içeride olduğunu söyledi."

"Rick cüzdanını unuttu, ben de Pints and Pins'e götürdüm."

Julianne Logan'ın omzuna yumruk attı. "Gittiğini görmedim, seni aptal. Orada olduğunu sanıyordum! Banner'a orada olduğunu söyledim!"

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtığında Logan beni daha da sıkı kavırıyor. "Ama değildim."

"Aman Tanrım, iyi olduğuna inanamıyorum. Hepimiz düşündük ki-" Emmy'nin sesi kesildi.

Logan bizi postanenin kenarına götürüyor, böylece binadan geriye kalanları görebiliyoruz ve diğerleri de bizi takip ediyor. İtfaiyeciler alevlerle savaşıma devam ederken ayakta kalan duvarları köpük kaplıyor.

Bu kaybedilmiş bir dava. Kimsenin geriye bir şey kalmayacağını duyurmasına gerek yok, çünkü her şey gayet açık.

"Ne oldu böyle?" diye tekrar soruyor ve bu kez biri cevap veriyor.

"Şu anda bunu anlamaya çalışıyorum. Çağırıldım ve aşağı indim. Tamamen karışmış yapı yangını. Kimyasal tehlikeler." Cody duraklar. "Bunu sormaktan nefret ediyorum ama içeride meth pişirmiyordun, değil mi? Ya da adamlarından biri?"

"Kesinlikle hayır." Logan kelimeleri tükürür. "Kesinlikle hayır," diye ekliyor ekstra vurgu için.

"Hiç yanan sigara kalmadı mı? Herhangi bir meşale?"

Logan başını sallar. "Dükkânda kimse sigara içmez. Meşaleler kapalıydı. Bu hiç mantıklı değil."

"Binalar öylece havaya uçmaz, Logan. Bunu sana söylememe gerek yok." "Hadi canım. Ama nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

"İçeride olmadığın için şanslısın. Ne zaman ayrıldınız?" diye sorar polis.

"Bilmiyorum, belki on beş, yirmi dakika önce?"

"Az önce restore ettiğin arabanın içeride olmaması da büyük şans."

Cody'nin ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler var ve görünüşe göre Logan'ın da hoşuna gitmiyor.

"Ne demeye çalışıyorsun? Bunu bir şekilde benim yaptığımı mı? ne olacak?" Logan'ın sesi sert bir fısıltıya dönüşür. "Çünkü benim bu olayla bir ilgim olması mümkün değil. O dükkân benim işim. Benim geleceğim."

"Ben sadece işimi yapıyorum ve eğitimim paranın her zaman en iyi sebep olduğunu söyler. Ve bu durumda, senin sigorta paran."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok. İçeride iki müşterimin arabası ve asla yerine koyamayacağım eşyalarım vardı."

"Ama sigortadan gelecek paranın hepsini karşılayacağını biliyorsun."

Logan kolunu omuzlarımdan indiriyor. "Yapamam amına koyayım. bunu şimdi söylediğine inanamıyorum. Benim bu olayla hiçbir ilgim yok."

İtfaiye şefi yangınla mücadele eden adamlardan ayrılıyor ve bize doğru geliyor.

"Tanrı aşkına, dostum. Bana içeride olduğunu söylediler."

Logan diğer adama sarılmak için beni bıraktı. "Kahretsin, Granger. Bugün şanslı günüm mü yoksa yaşadığım en şanssız gün mü bilmiyorum."

"Nefes alıyorsun ve yanmış bir ceset değilsin, yani bu var. Yukarı çıkmam gerek ama seni görmek çok güzel." Granger geri adım attı ve başlığını değiştiriyor, ama ben konuşmadan Emmy araya giriyor.

"İyi olmana çok sevindim. Sanırım kalbim durmak üzereydi. Neyse, boş ver şimdi bunu. Restorana dönüp insanları tekrar sakinleştirmeye çalışacağım. Granger, kahve ya da suya ihtiyacı olan varsa, bizden olsun. Şimdi biraz demlemeye başlıyorum."

"Minnettarım, Emmy." Granger geriye doğru yürür. "Bunu söndürmek için herkes elini taşın altına koymalı."

"Ben de," diyor Cody uzaklaşmadan önce. Omzunun üzerinden ekliyor: "Logan, bunu sana söylememe gerek yok ama yakın zamanda hiçbir yere gitme. Sana bir sürü sorumuz olacak."

Julianne, "Tanrım, bu ne karmaşa," diye fısıldıyor. "Dükkanım gitmiş."

"Üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm. Ama iyi olmana çok sevindim." Burnumu çekiyorum ve yine gözyaşlarım akıyor. "Sakın bir daha bana öldüğünü düşündürme. Seni cidden kendim öldürürüm."

Logan beni göğsüne bastırıyor. "Benim de ödümü kopardın. İçeride olabileceğini düşündüm. Tanrım. Ne felaket."

Birkaç metre ötede duran ve hâlâ çalışmakta olan arabaya bakıyorum. "Olmaman bir mucize."

"Rick'in unutkanlığına şükürler olsun."

"Yapacağıma inansen iyi edersin. Çıktığı her kadına bir vibratör vereceğim. En azından bunu yapabilirim."

"Ben sizi yalnız bırakayım," diyor Julianne. "Ön pencerem için kontrplak bulmam lazım. Patlama camı parçaladı."

Logan benden ona bakıyor. "Kereste deposunu ara ve benim hesabıma yazmalarını söyle. Ne olduğunu anlat ve bu gece teslim edilmesini istediğini, böylece dükkânından çıkabileceğini söyle."

Başını sallıyor ve telefonunu çıkarıp arama yapmak için uzaklaşıyor.

Logan'a bakıyorum. "Cody hiçbir yere gidemeyeceğini söyledi ama arabayı yarın Nashville'e götürmelisin."

"Ve yapacağım. Geleceğiz. Benimle geliyorsun. Bu dünya cehenneme doğru gidiyor olabilir, ama ben bunun beni bunu yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim."

araba zamanında. Özellikle de bu gece Boone'la konuşup ona arabanın hazır olduğunu söyledikten sonra."

"Peki ya Cody?"

Logan cevap vermeden önce birkaç dakika düşünür. "Her neyse Sahip oldukları sorular benim yapmam gereken bir iş olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Onlar işin aslını öğrenecek, ben de pisliği temizleyeceğim. Ama Boone Thrasher'a verdiğim sözü yerine getiremezsem işimin pek bir değeri kalmayacak."

"Zamanlama berbat."

"Kesinlikle öyle, ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Başımı göğsüne yasladım, dumanın keskin kokusu şimdi ikimizin de üzerine sinmişti. "Özür dilerim."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. İkimiz de iyiyiz ve günün sonunda önemli olan tek şey bu. Geri kalan her şey parayla değiştirilebilir. Senin yerini doldurmamın imkanı yok Banner." Duraksıyor. "Postanenin üstünden alevleri gördüğümde hissettiğim kadar kör edici bir korku hiç hissetmemiştim. İçimden bir ses, alevlerin benim dükkânımdan geldiğini söylüyordu ve en kötü kâbusumun gerçek olduğunu düşündüm."

En kötü kâbusunun ne olduğunu sormama gerek yok çünkü zaten biliyorum. *Beni kaybetmek.*

"Julianne bana içeride olduğunu söylediğinde öleceğimi sandım."

Beni tekrar göğsüne yaklaşıyor. "Sanki seni savaşmadan bırakacakmışım gibi. Asla."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Şimdilik bekleyeceğiz. Yarın, başka bir şey olmadan önce bu arabayı teslim etmek üzere Nashville'e gidiyoruz."

Bölüm 35

Logan

Otoparkta beklemekle geçen uzun bir gece. Emmy Harris, alevlerle savaşımaya devam eden itfaiyecileri beslemek için Home Cookin"ın önündeki kaldırıma bir büfe kuruyor. Granger'ın yangın söndürme konusundaki konuşmalarını daha önce de dinlemiştim ve hatta birkaç eğitim çağrısına katılarak onları izlemiştim, ama bu benim dükkanımdaki yangına müdahale edişlerini izlemek gibi bir şey değil.

Banner'dan önce, orada önemli olan her şeyi kaybettiğimi söyleyebilirdim. Ama artık öyle değil. O yanımda olduğu sürece ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Diğer her şey değiştirilebilir.

Yeniden inşa etmenin ne kadar zaman alacağı ya da ne kadar para kaybedeceğim konusunda bir fikrim yok ama neler kaybedebileceğimi bilmek her şeyi bir perspektife oturtuyor.

John Grove, dükkanıma bağlı benzin istasyonunun sahibi, buraya geldiğinden beri ön tarafta durup itfaiyecilere bağırıyor. Yıllardır istasyonun sahibi değilmiş.

arkasına yaslanıp para topluyor. Emekliliği alevler içinde kaldı ve bununla hiç de iyi başa çıkamıyor.

Dedikodular şimdiden her yere yayılmaya başladı ve Memphis Lockwood'un eskiden benim iş yerim olan yerin önündeki yolda durarak bir bölüm çekmesi de yardımcı olmuyor. Duyduğum ilk üç spekülasyon seçeneği, sigorta parası için yaktığım ya da birinin yaktığı yönünde Çünkü ona yardım ettiğimi duydular ya da bir kazaydı.

Bunun ilk seçenek olmadığını biliyorum ve diğer iki seçenekten hangisini seçeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Polis Şefi Timmons da ortaya çıktı, aval aval bakanları bölgeden uzaklaştırdı ve insanlara evlerine gitmelerini söyledi.

Gold Haven sakinleri nadiren bu kadar heyecan verici bir olay yaşarlar ve birçoğu talimatlara uyup evlerine gitmek yerine gösteriyi izlemek için soğutucularını ve çim sandalyelerini getirdi.

Küçük bir kasabada hayat böyle sanırım.

Kereste deposu postanenin, kuaförün ve eczanenin kırık ya da çatlak camlarını kapatmaya yetecek kadar kontrplak getirdi. Bir de

İşimin bu tür bir ikincil zarara yol açması midemi bulandırıyor ama Julianne en azından bunu bana karşı kullanmayacağını söyledi.

Öyle olsa bile, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sebebini bulmak için beynimi zorladım ama bir şey bulamadım.

Julianne'in gitmeden hemen önce söylediği şey, Memphis'in insanlara Ona soruşturmada yardım ettiğim için aklımdan çıkmıyor.

Rahatsız edici bir düşünce ama biri beni öldürmeye çalışmış olabilir. Banner'a bir şey söyleyemiyorum çünkü çılgına dönecek ve muhtemelen benim için güvenlik falan tutmaya çalışacak.

Emmy büfeyi kapattıktan ve yangın nihayet söndükten sonra kasaba halkı uzaklaşmaya başlar. Neredeyse altı saat oldu.

Banner ve ben postanenin önündeki bankta oturmuş, olanları izliyor ama konuşmuyoruz. Söyleyecek pek bir şey yok.

Granger yolun karşısına geçiyor ve çevreye çekilen sarı polis şeridinin altına giriyor. "Hey, sanırım sonunda hepsini bulduk. Ben içeri bir göz atacağım. Giyinmek istersen sen de gelebilirsin."

Banktan kalkıyorum. "Burada kal, bebeğim. Ya da daha iyisi, Julianne ile biraz içeri gir."

"Ama-"

"O dükkâna adımını atmayacaksın, Banner."

"Kesinlikle girmeyecek," diye ekliyor Granger. "Onun için çok tehlikeli."

Banner, konuyu tartışmak istediğini bilsem de ağzını kapatıyor. "Peki. Ben içeri giriyorum."

Alnına bir öpücük daha konduruyorum ve Granger'ı itfaiye aracına kadar takip edip ekstra kıyafetlerimi giymeden önce onun Cut a Bitch'e geçmesini bekliyorum. İşim bittiğinde beni binaya doğru yönlendiriyor ve eskiden kapı olan yerden içeri giriyoruz.

Alçıpan tamamen yandığı için binayı oluşturan çelik kirişler ortaya çıkmış durumda. Köpüklü yalıtım ve metal parçalarının arasından geçip atölye alanına girdiğimizde bekleme odası ayırt edilemiyor. Granger dükkânın arka kapısına yakın bir köşeyi işaret ediyor. Eski gibi Cehennem porselen tuvaleti çatlamış ama tanınabilir durumda. "Banyoda başlamış gibi görünüyor. Yanık izleri bana kimyasal olduğunu söylüyor."

"Bu da ne? Banyo mu?"

Oraya ulaşmak için yanmış iki müşteri arabasının iskeletlerinin ve hidrolik asansörlerimin kalıntılarının arasından geçtik.

Granger yere çömelir ve etrafı yoklar. "Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama bir meth laboratuvarı yangınının tüm izlerini taşıyor. Cody'ye ve eyalete haber vermeliyim ki müfettiş göndersinler. Burada olmamalıyız."

Onu takip ederek eskiden üst kapılardan biri olan yıkım yolundan dışarı çıkıyorum. Dışarı çıktıktan sonra maskemi çıkardım.

"Bu imkânsız. Ne Jock ne de Rick benim banyomda meth pişiriyordu ve ben de kesinlikle yapmıyordum."

Granger omuz silkti. "Burada tarafsız olmalıyım, o yüzden eğitimim ne diyorsa onu söylüyorum. İşaretlerin hepsi orada; sadece mevcut diğer kimyasal elementlerin altına gömülmüşler."

"O zaman bunu biri ayarladı. Bu lanet olası bir kaza değil."

Granger'ın ağzı acımasız bir çizgiye yerleşiyor. "Sanırım haklısın. Bu bir kaza olmayabilir ama Jock ya da Rick olduğuna gerçekten inanmıyorsan, kesinlikle bir tür tuzaktı."

"Hayatım üzerine bahse girerim."

"O zaman dostum, seni meth pişiriyormuşsun gibi göstermek isteyen bir düşman edindin."

Cody kalabalığı yararak Granger'ın yanında durdu. "Ne düşünüyorsun? Timmons kırımın dibinde, bilgi istiyor."

Granger ona az önce bana söylediği her şeyi anlatıyor, bunun bir kaza gibi görünmediği gerçeği de dahil.

"Bu iş gittikçe kızışıyor. İmkânı, sebebi ve fırsatı olan birine ihtiyacımız var."

Bunu anlamak için beynimi zorluyorum. "Julianne oradaydı ama o olmasına imkân yok."

Cody, "Bence bu noktada kimseyi göz ardı etmemeliyiz," diye cevap veriyor.

"Gidip Timmons'a bir rapor vereceğim," diye araya girer Granger. "Bu onu en azından senin kışından kurtarır ve eyaleti arayacağımı bilmesini sağlar. Yarın sabah gelip bir göz atacaklar ve soruşturmaya başlayacaklar."

"Şehirden ayrılmamamı söylediğini biliyorum, ama elimde kalan her şey İşler o arabayı Nashville'deki Boone Thrasher'a teslim etmeme bağlı. Bu başkasına rehin bırakacağım bir şey de değil."

Cody bakışlarına karşılık veriyor. "Sana şehri terk etmemeni söylüyorum Logan, ama bu siparişle ne yapacağın sana kalmış."

"Sert davranmayı bırak, Cody. Sen de aynısını yapardın," diye karşı çıkıyor Granger.

"Şef Timmons yarın seni aramaya gelir ve bulamazsa, bunun sorumlusu ben değilim."

"Sanki elinden gelse Cuma günleri ya da hafta sonları çalışıyor. İçmekle ve bu kasabadaki kadınlarla yatmakla çok meşgul."

Bakışlarımı Granger'a çeviriyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Cody'nin ifadesi sertleşiyor. "Ben olsam söylediklerine dikkat ederdim. Böyle dedikodular yaymak sana hiç arkadaş kazandırmaz."

"Beni kovabilecek tek kişi belediye başkanı, yani Timmons gidip kendini becerebilir. Herkes onun her hafta farklı birini becerdiğini biliyor." Granger Ryan raporunu adama teslim etmek üzere arkasını döndüğünde, cevaplayabileceğimden daha fazla soruyla baş başa kalıyorum.

"Bunu kim yapmış olabilir?" Cody'ye soruyorum. "Polis olan sensin. Elinde bir ipucu olmalı."

"Devam eden bir soruşturma hakkında sana detay veremeyeceğimi biliyorsun."

"Artık soruşturmanın bir parçası olduğuma göre, hemen şimdi bir şeyler bulmada benim de çıkarım var."

Bana sert bir bakış attı. "Üzerinde çalışıyorum. Elimde ipuçları var. Yakında cevap bulmayı umuyorum."

Bir arabanın kapısı çarpıyor ve Memphis Lockwood ile kameramanının Four Corners'tan Sleep Over'a doğru uzaklaşmasını izliyoruz.

"Eğer sen yapmazsan, parama göre o yapacak."

* * *

Bir saat sonra Olds 442'yi garajın önüne çektiğimde telefonum çaldı.

Cebimden çıkardığımda Banner bana baktı.

"Boone Thrasher."

"Eminim duymuştur." Kapının koluna uzandı. "Yolundan çekileceğim. Duş almam lazım."

"Seninle içeride buluşuruz."

Telefona cevap veriyorum. "Hey, Thrasher."

"Bana arabamın alev almadığını söyle, dostum. Yolculardan biri bana dükkanının bu gece havaya uçtuğuna dair bir haberin linkini gönderdi. Ne oluyor lan?"

"Şu anda içinde oturuyorum. Bir şeyi yok, çizik bile yok." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tanrı'nın lütfuyla sanırım."

Boone'a olanları ve bildiklerimi anlatıyorum, çok fazla bir şey değil ama yine de rahatlıyor.

"Arabayı getirmeye gittiğin için polisler seni rahatsız mı edecek? Gelip alamam ve dürüst olmak gerekirse, kamyonetimi alıp götürecek kadar kimseye güvenmiyorum. Son aracımı kullanan diğer adam onu yuvarladı. Büyük bir karmaşa."

"Sorun olmayacak. Araban yarın orada olacak. Polisler onu teslim etmemi engelleyemeyecek."

"Sadece eminsen dostum. İnanılmaz bir şey bu." "Bana mı söylüyorsun?"

"Aracım güvende olduğu ve kimse zarar görmediği için minnettarım." "Ben de, dostum. Ben de."

Telefonu kapattık ve arabadan inip eve girdim. Koridorda yatak odasına doğru ilerlerken duşun sesini duyuyorum.

Ne lanet bir kabus. Bu kasaba parçalanıyor ve şimdi beni Gold Haven'da kilitli tutan tek şey yanmış bir moloz yığını.

Şimdi vermem gereken bir sürü karar var.

Banyoya girdiğimde Banner'ı duşta çıplak gördüm. Patlama sırasında dükkândan uzakta olduğu için yukarıdaki tüm güçlere kaç kez şükrettiğimin sayısını unuttum. Birkaç dakika sonra patlama bölgesinde olabilirdi.

Dönüyor ve bakışlarımla buluşabilmek için camdaki buğuyu siliyor. Kızarmış gözleri ve gözyaşı lekeli yüzü içimi burkuyor. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum.

Ama o kendine odaklanmıyor. Şu anda bile bana ve sorunlarıma odaklanmış durumda.

"Boone'la her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Haberleri duymuş. Arabanın iyi olduğundan emin olmak istedi."

"Arabanın canı cehenneme." Burnunu çekiyor. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama

..." Gözleri tekrar yaşlarla dolarken yüzü bir acı maskesine dönüşüyor.

"Seninle birlikte ben de öleceğim sandım."

Giysilerimi çıkardım, onu kollarıma almak istiyordum. Onu tekrar güvende hissettirmeye ihtiyacım vardı. Kapıyı çekip açıyorum, duşa giriyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Yanımdayım bebeğim. Ben buradayım. Sen burada beni beklerken bu Dünya'yı terk etmemin imkanı yok."

"Buna söz veremezsin. Kötü şeyler olur."

"Her geceyi yanımda seninle bitirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim."

Hıçkırıyor ve alnını göğsüme bastırıyor. "Seni gerçekten seviyorum Logan. Beni bir daha asla böyle korkutma."

"Ben de seni gerçekten seviyorum, Banner Regent."

Uzun bir nefes veriyor ve ben de onu daha sıkı sarıyorum.

Daha önceki düşüncelerim geri geldi. Hayatımın geri kalanı boka sarıyor olabilir ama o kollarımdayken önemli olan her şeye sahibim.

Banner başını kaldırıyor ve kollarını boynuma dolayarak dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor. "Sana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Bunun gerçek olduğunu bilmeye. Lütfen."

"Sormana bile gerek yok."

Sahip olduğum her şeyi öpücüğümüze döküyorum ve ancak Banner bana karşı kıvrılırken içine giriyorum.

O haklı. İkimizin de buna ihtiyacı var. Onu kaldırıp duvara yaslıyorum, adını bir dua gibi fısıldarken tekrar tekrar içine giriyorum.

Birlikte boşalırken başımı düşün duvarına yaslıyorum. O benim her şeyim. Onu kaybetmeyeceğim.

Bölüm 36

Banner

Ertesi gün, Boone Thrasher'ın arabasını Logan'ın kamyonunun arkasına çekilmiş bir römorkta Gold Haven'dan iki saat geç ayrıldık. Bir mucize eseri, Logan'ın kamyonu yangından sadece yirmi metre uzakta olmasına rağmen boyasında bir kabarcık bile yoktu. Rüzgârın yönü ve Tanrı'nın eli gibi şeylerle ilgili bir şey.

Logan bütün sabah sigortacılarla uğraştıktan sonra nihayet Jock ve Rick'in yardımıyla arabayı yükleyip kaçabildi. İkisi de kendi atalarının mezarları üzerine yemin etmişti.

ve Logan onlara inanıyor.

İkisi de Cody Reeves tarafından sorgulandı, şimdi geriye Logan'a kimin böyle bir tuzak kurduğunu bulmak kaldı.

Etrafta dolaşıp düşman toplayan biri değil. O iyi bir adam. Komşularına yardım etmekten ya da bir arkadaşına iyilik yapmaktan çekinmeyen türden.

Bu sabah Julianne'i salonunun önünde durmuş, yeni bir pencere için ölçü alan camcıları yönlendirirken gördüm. Yüz ifadesi sertti.

"Bu artık kişisel bir mesele. Polisler ve o muhabir çözemezse ben çözeceğim."

Ses tonundaki kararlılıktan bunu yapacağına inanıyorum. Umarım daha fazla "kaza" olmadan birileri bunu yapar.

Tüm kasaba diken üstünde yürüyor gibi görünüyor ve bu da bana Gold Haven'ın tüm sakinleri birbirlerine şüpheyile bakmadan önce nasıl bir yer olduğunu merak ettiriyor.

Logan'a bu soruyu soruyorum ve o da bana bir saat boyunca kasabadaki farklı insanlarla ve kasabanın eskiden nasıl olduğuyla ilgili hikayeler anlatıyor.

"Sence her şey normale dönecek mi?" diye soruyorum.

Sürücü koltuğunda duruşu sertleşiyor. "Kesinlikle öyle umuyorum. Ama şimdi vermem gereken kararlar var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sigorta parası istersem başka bir yerde yeniden inşa etmeme izin verecek. Kaybolan yapıyı yeniden inşa etmem kadar çok olmayacak ama şimdi Gold Haven'dan ayrılmak için bir şansım var, eğer istediğim buysa."

"Gold Haven'dan ayrılmak mı istiyorsun?"

Bana doğru bir bakış attı. "Kasaba sana o kadar da sıcak davranmadı ve sadece bu bile beni düşündürüyor."

Bunu düşünmesi bile beni duygulandırdı ama evini terk etmesine sebep olma fikrinden nefret ediyorum.

"Ama orası senin şehrin. Başka nereye gidebilirsin ki?"

Logan omuz silkiyor. "Yeniden başlayabilirim. Belki Nashville. Bazı insanların orayı gerçekten sevdiğini duydum. Gerçek bir şehrin olurdu. Starbucks ve diğer şeyler kaçırıyorsun."

Bir elimi kaldırdım. "Vay be. Dur bakalım. Her köşe başında bir Starbucks isteseydim, New York'a dönüp ihtiyacımı karşılayabilirdim."

Logan'ın ifadesi donuklaştı. "New York'a geri dönmek mi istiyorsun?"

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum Logan. Ama benim istediğim bir şey olduğunu düşündüğün için tüm hayatını başka bir yere taşımaya karar vermeni istemiyorum. Elbette, Gold Haven'daki bazı kadınlar yüzyılın epik sürtükleri ödülleri kazanabilir, ama çoğuyla başa çıktım. Demek istediğim, ben

Bütün emekli kontenjanı en iyi arkadaşım olmak istiyor çünkü iyi bir aletim var." Ona göz kırpyorum. "Ayrıca, Tricias'ın ya da

Bu şehrin Emmy'leri beni kovuyor. Benim de bir gururum var, biliyorsun."

"Yani, ne diyorsun? Orada kalmaktan mutlu olur musun? İşinizi orada yürütmekten?"

"Yılın her günü için değil. Oradaki işiniz nedeniyle oranın ana üssümüz olacağını biliyorum ama New York'ta biraz zaman geçirmek, belki biraz da seyahat etmek istiyorum. Ama sonuçta orada yaşama fikrine alıştım. Evini sevdim. Pints and Pins'e gitmeyi seviyorum, ancak tekrar gitmeden önce sokak dövuşü dersleri almam gerekebilir. Gerçekten gitmek istemiyorsan kalalım derim."

Logan sonunda cevap vermeden önce birkaç mil boyunca sessiz kaldı. "O zaman kalıyoruz."

Ben yeniden inşa edeceğim. Mutfak tezgahı olmayan bir ofise ihtiyacın var, bu da eve ekleme yapmamız anlamına geliyor ya da evde çalışmak istemiyorsan başka bir yerde yer kiralayabilirsin."

"Tamam. Biraz düşüneyim. Biraz düşüneyim, sonra sana geri dönerim." Orta konsola uzandım ve elini sıktım.

Her şey yoluna girecek.

Umarım.

* * *

Şehirde yaşamamanın özlemediğim bir yanı da saçma sapan trafik. Otoyolda yavaşlarken Logan'a bakıyorum.

"Bu koca karavanla Manhattan'da manevra yapmanın ne kadar büyük bir dert olacağını fark etmediğim için çok üzgünüm."

Bana gülümsüyor. "Buna değdi, bebeğim. Buna fazlasıyla değdi."

"Böyle hissetmene sevindim, çünkü ben olsam kendimi boğmak isterdim.

bu kadar bilgisiz olduğum için."

Şehir merkezine ve arenaya yaklaştıkça Nashville trafiği de yavaşlıyor.

"Oraya girebileceğimizden emin misin?" "Boone onlara geleceğimizi söylediğini söylüyor."

Sanki adam ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi, Logan'ın telefonu bardak tutucusundan bir mesajla çalıyor.

"Kontrol etmek ister misin?"

Telefonu elime alıp mesajı okudum ve Logan'ın cevabını gönderdim.

BOONE: Güvenlik seni henüz görmediklerini söylüyor.

Neredeyse geldik. GPS 10 dakika diyor.

BOONE: Güzel. Herkes bekliyor.

"Biraz baskı gibisi yok," diye mırıldanıyor Logan çıkış için şerit değiştirmemizi işaret ederken.

"Her şey yolunda bebeğim. Arabayı çok sevecek ve sen de altından kalkamayacağın kadar çok iş alacaksın."

"Dükkânım yokken bu harika bir şey."

Konuyu açtığından beri bu konu hakkında düşünüyordum. "Benzin almak için durduğumuzda Google'da biraz araştırma yaptım ve Gold Haven'da boş ticari alanlar var. İşe yarayabileceğini düşündüğüm iki bina buldum.

Satın aldığınız yeni ekipmanı yeniden inşa ettikten sonra kalıcı yerinize geri taşımanız gerekecek, ancak şimdilik iyi olur."

Logan şerit değiştirip bana baktı. "Ciddi misin?" "Ne diyebilirim ki? Yardım etmek istedim."

"Teşekkür ederim, bebeğim." Bir sonraki dönüşü yapmadan önce uzanıp gülümseyerek kalçamı sıkıyor.

Sonunda arena göründü. Programın sadece beş dakika gerisindeyiz, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Binanın arka tarafına döndüğümüzde, iki büyük tur otobüsü çitlerle çevrili bir alanın içine park etmiş durumda. Güvenlik kapının önünde duruyor.

Logan camını açmadan önce durdu. "Boone Thrasher için Logan Brantley."

"Biz de sizi bekliyorduk." Güvenlik görevlisi arka cebinden bir kart çıkarır. "Bunu aynanıza asın, böylece her zaman görünür olur. Buradan sağa çekin ve sola, otobüslerin yanına park edin."

Geri çekiliyor ve kapıyı açması için bir başkasına el sallıyor. İnsanlar çitlerin dışında dolaşıyor ve güvenlik onların kaçmasını engelliyor. Çitlerle çevrili alanın içinde.

Çılgın hayranlar sanırım.

"Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum," diyor Logan.

Yanına uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Gurur duymalısın. Bunu sen başardın bebeğim."

Öne doğru çekilmeden önce bakışlarımı karşılıyor. "Biliyorsun, öyleyim. Üniformamı son kez çıkardığımdan beri hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim."

"O üniformayı sakladın mı? Yani, sadece soruyorum çünkü . . ." Ona hınzırca bir gülümseme fırlatıyorum. "Askerimle rol yapma fikri hoşuma gidiyor."

Bana sert bir bakış attı. "Denizci, ve bunu sakın unutma." Onu selamlıyorum. "Anladım."

Logan süslü bir tur otobüsünün yanına yanaştı ve park etti. İkimiz de kamyonetin kabininden iniyoruz ve yırtık kot pantolon, siyah tişört, çizme ve parçalanmış beyzbol şapkası giymiş bir adam bize doğru geliyor.

"Bizimkilerin Noel'de bana Red Ryder havalı tüfek aldığından emin olduğumdan beri bu kadar heyecanlanmamıştım. Onu görmek için ölüyorum." Durakladı ve bana baktı. "Ben Boone Thrasher."

"Banner Regent. Tanıştığımıza memnun oldum. Arabayı çok seveceksin." "Biliyorum. Hadi onu çıkaralım."

Karavanın arkasından dolaşıp kapıları açarken Logan gülümsüyor. Yol görevlisi olduğunu tahmin ettiğim siyah giyimli birkaç kişi daha karavanın etrafındaki gruba katılıyor.

Kırmızı-siyah arabanın arka tarafı güneş ışığında parıldıyor.

"Lanet olsun."

"Geri kalanını görene kadar bekle." Logan arabayı römorktan çıkarmak için kullanılacak küçük rampa şeylerini çekip çıkarıyor.

"Sabırsızlanıyorum."

Logan cebinden anahtarları çıkarır. "Geri çekmemi ister misin?" Boone başını sallar. "Hayır, ben hallederim. Bunu bir ya da iki kez yaptım."

"Eğer batırırsan, bu senin suçun."

Logan'ın ona karşı bu kadar açık sözlü olmasına gerçekten şaşırdım ama yine de onu suçlayamam.

"On-dört, kardeşim. Endişelenme."

Boone karavanın arkasına atlar ve elini boya işinde gezdirirken küfreder. Rampalar yerine oturduğunda Logan ona motoru çalıştırması için bağırıyor.

Motor kükrüyor ve sesin üzerinden Boone'un güldüğünü duyabiliyorum. Arabayı karavandan çıkarıp rampalardan aşağı indirirken herkes nefesini tutuyor.

Önümde olup bitenleri izlemekle o kadar meşguldüm ki, kamera deklanşörlerinin tıkırtısına kadar etrafımızda toplanan basın farkına varmadım dikkatimi çekti.

Boone'un neden geri çekilmek istediği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Basit bir taşralı gibi görünebilir ama basını iyi tanıyor.

Olds 442 sağlam bir zemine park edildiğinde, Logan sonunda tekrar nefes alıyor.

Boone deli gibi gülerek motoru deviriyor. "Bu çok fena!"

Sonunda motoru durdurup kapıyı açarak dışarı çıktığında, iki kolunu da Logan'a doluyor. "İnanılmaz, dostum. Harikaydın. Benim logomu taşıyan vites topuzu. Boya. İç mekan. Tıpkı senin çizdiğin gibi. Buna inanamıyorum bile."

"Beğendiğine sevindim. Çok güzel."

"O hırlayan bir canavar ve bir karavandan çıkabilecek en kötü kaltak. Onu sahneye çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Bu gösteri destansı olacak. Araba, yeni single ve benim sürprizim."

Boone'un hangi sürprizden bahsettiğini bilmiyorum ama anlaşılan basının da bunu bilmesini istemiyor çünkü detay vermiyor.

"Kaputun altını görmek ister misin?" Logan soruyor.

"Evet." Boone kapının yanına çömelir ve kaputu açmak için içeri uzanır. Logan ön tarafa gelir ve kapıyı açar.

"Vay anasını. Şu düzeneğe bak."

Konu arabalar olduğunda hiçbir şey bilmiyorum ama ben bile tüm o parlak metalin etkileyici görüldüğünü düşünüyorum.

Logan *bu arabayı kötü yapan* şeylerin tüm listesini sıralıyor, ama hepsi benim kafamın üzerinden geçiyor. Görünüşe göre Boone'un böyle bir sorunu yok, Çünkü başını sallıyor ve sırtıyor.

"Onu piste götürüp eskiden yaptığım gibi pembeler için yarışmamak için kendimi tutmam gerekecek."

Logan ona sert bir bakış atar. "Eğer bu riski göze alacaksan, ilk hakkı ben istiyorum."

Boone elini uzatır. "Teşekkür ederim dostum. Bu gerçekten bir başyapıt."

Basın geride durmuş fotoğraf çekiyordu ama Boone onları öne doğru eliyle işaret edince bir anda kalabalığın arkasına düştüm.

Logan soruları yanıtlarken, kendine olan güveni çok seksi. Kollarımı kavuşturuyorum, onu kendi halinde izlemekten memnunum.

Basın dükkânın yıkıldığını çoktan duymuş ve sorduklarında Logan bunu bir profesyonel gibi ele alıyor.

"Yıkıcı kayba rağmen, şimdiden yeniden inşa etmek için planlar yapıyorum. Boone'un tepkisinden anladığım kadarıyla yeni geçici yerimi mümkün olduğunca çabuk faaliyete geçirmem gerekiyor. Önümüze çıkan tüm projelerin üstesinden gelebileceğiz."

"Peki, Boone arabayı sana bırakacak mı?"

Logan'inkinden daha belirgin bir tonu olan biri yanıma yaklaşıyor. Sağ tarafa bakıyorum ve yıpranmış gri bir termal, yırtık kot pantolon ve botlar giymiş bir adam görüyorum.

Sorduğu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Uh, hayır."

Adam bana tepeden tırnağa bakıyor, tahmin edilebilir noktalarda oyalanıyor. "Yapabilseydi onun için daha iyi olabilirdi. Ama yine de, *kendini adanmış* bir *adam* olduğu için," son iki kelimenin etrafına tırnak işareti koyuyor, "yine de benimle eve dönersin."

"Kim olduğunu sandığından emin değilim ama-"

Kocaman bir el uzatıyor. "Nashville kayıt sanatçısı Zane Frisco hizmetinizde, güzelim. Hizmetindeyim derken ciddiylim. Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle." Cevap vermeyince, "Peki ya sen?" diye sordu.

"İlgilenmiyorum."

Gözleri, her zamanki tepkisinin bu olmadığını anlamamı sağlayacak kadar açılıyor. "Tatlım, kiminle konuştuğunun farkında değilsin, değil mi?"

Omuzlarımı dikleştirip yüzümü ona dönüyorum. "Gerçekten önemli değil. Neden biliyor musun?" Logan'ı gösteriyorum. "Şu adamı görüyor musun? Hani şu Bu belalı araba mı? O benim, ben de onun. Yani dünyadaki tüm flörtler nefesinizi boşa harcamaktan başka bir işe yaramayacak. Ben alındım. Piyasadan çekildim. Gerçekten ilgilenmiyorum."

"Böyle söylediğinde, bu seni daha da zorlu bir hale getiriyor. Böyle bir sadakati bir kadında bulmak zordur."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu doğru olabilir, ama sanki *sen* sorun." Logan'a dönüp baktığımda, bakışlarının Zane Frisco ve benim üzerimde olduğunu fark ediyorum.

"Onu kıskandırmak istemediğine emin misin, güzelim?"

Logan'dan uzaklaşıp tekrar Zane'e bakıyorum. "Tamamen."

Gri gözlerinde bir ışık yanıyor. "Belki de istiyordumdur." Kalçalarımın sarılmak için bir kolunu uzatıyor ama ben de aynı hızla onun erişiminden kaçıyorum.

"Eğer soprano dışında bir performans sergileme yeteneğini korumak istiyorsan, hemen geri çekilmeni öneririm."

Logan bize doğru adım atıyor. "Burada bir sorun mu var?"

Boone hemen arkasında ve artık kamera deklanşörlerinin tıkırtılarının acı verici bir şekilde farkındayım.

"Hiç sorun değil," diyor Zane. "Sen şanslı bir adamsın. Eğer sen de akıllı biriysen, o kadının parmağına bir yüzük takarsın, böylece tüm dünya onun alındığını bilir."

Logan'ın eli sırtımın küçük kısmına iniyor. "Tavsiyen için teşekkürler."

"Frisco, pençelerini Brantley'nin kadınından uzak tutsan iyi edersin. Bunu istiyorsun

Paslı Challenger'ınız benim canavarıma benzeyecekse, işte bunu yapabilecek adam bu."

"İki katına," diye ekliyorum sivri bir bakışla.

Zane'in derin kahkahası kalabalığın içinde yankılanıyor. Sözlerini bitirdiğinde elini Logan'a uzatıyor. "Alınma dostum. Zane Frisco. Logan Brantley'nin özel arabasına sahip olmaktan gurur duyarım."

Logan onun elini tutup sıkmadan önce bir süre duraklar. "Banner'a bir daha dokunmaya kalkarsan, Logan Brantley'nin sana özel yaptığı tek şey acile gitmek olur."

Bir tür tokalaşma restleşmesine mi girdiler emin değilim ama Zane cevap verdiğinde nihayet ellerini gevşetiyorlar.

"Not edildi."

Boone Logan'a sırtıyor. "Elini kırmadığın için teşekkürler. Bu geceki şov için özel konuğum ve eğer gitar çalamıyorsa, oldukça değersiz biri demektir."

"Aklımdan bile geçmezdi." Logan'ın sesi şimdiye kadar duyduğum en kuru tonda.

"Asistanımı çağırayım ve onu sana göndereyim. Otel bilgilerinizi ve yarınki programınızı aldı. Bu gece iyi vakit geçirin, yarın basın toplantısı için görüşürüz."

"Teşekkür ederim, Boone. Çok minnettarım." Logan Zane'e başını sallar. "Frisco." Kolunu omzuma atıyor, beni kamyona ve karavana geri götürürken elini kıcıma koyuyor. "Geri dönüp onun kıcını tekmelemem gerekiyor mu?"

Logan'ın mavi gözlerine bakıyorum. "Evet desem yapar mısın?"

"Aynen öyle."

Başımı sallıyorum. "Gerek yok. Gerekirse kendi başımın çaresine bakabilirim."

Logan'ın bakışları kararıyor ve sanki alfa-erkek sahiplenme içgüdüleri on katına çıkmış gibi. "Seni ve yoluna çıkan her şeyi ben hallederim."

"Beni otelde idare etmeye ne dersin?"

Bölüm 37

Logan

Boone Thrasher elinden geleni yaptı ve bize öyle bir çatı katı süiti ayırttı ki Banner bile etkilenmiş görünüyor.

Arenadan ayrıldığımızdan beri, Zane Frisco'nun sözleri Kafamın içinde bir döngü. *O kadının parmağına bir yüzük tak ki bütün dünya onun alındığını bilsin.*

Tanrı biliyor ya, bu düşünce son birkaç gündür aklımdan hiç çıkmıyor. Banner'ı o yangında kaybedebileceğim gerçeğiyle yüzleşmek istediğim her şeyi netleştirdi: onu ve sonsuza dek.

Zengin bir adam değilim ve onun şu anda harcayabileceğimden daha fazlasını hak ettiğini biliyorum, özellikle de yanmış bir iş ve hiçbir gelirim yokken ve bu beni daha çok yiyip bitiriyor.

Belki soruyu henüz sormıyorum ama yine de vücudumla ona tapabilirim.

Yatak odasına girer girmez Banner yerden tavana kadar uzanan pencerelere gidiyor ve aşağıdaki şehrin üzerinde batan güneşe bakıyor.

"Çok güzel," diyor.

Onu takip ediyorum, boynuna bir öpücük kondurmak için saçlarını kenara itiyorum. "Çok güzel."

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynuyor. "Ben şehirden bahsediyordum."

"Karşımdaki muhteşem kadından başka bir şey gördüğümü söyleyemem." "Çok tatlı konuşuyorsun Logan Brantley."

"Sadece seninleyken." Ve bu gerçek. Doğru kadın her şeyi değiştirir.

Banner, "Ben de edepsiz konuşmandan hoşlanıyorum," derken yüz ifadesi düpedüz yaramazlığa dönüşüyor. Ne zaman oynamak isterse, ben varım.

"O zaman seni bu pencereye karşı becereceğimi ve kimin göreceğinin umurumda olmadığını söylediğimde bundan gerçekten hoşlanacaksın."

Banner bir süre dudağını ısırıdıktan sonra elini yan tarafıma doğru uzattı. "Öyle mi? Beni arkadan becerirken avuç içlerimi ve göğüslerimi cama dayamamı istiyorsun, böylece beni boşalttığında yüzümü görebilecekler mi?"

"Sokağın aşağısına kadar adımı haykırdığını duymalarını istiyorum."

Etrafında dönüyor ve elleri kıyafetlerimi yırtıyor. Banner gömleğimi başımın üzerinden çekip alıyor ve sonra parmakları kot pantolonumun düğmelerine gidiyor, onları aşağı itiyor.

"Belki de önce beni dizlerimin üzerinde görmeliler, sikini gırtlığıma kadar alırken."

Sertleşmiş sikimi avuçlayıp diz çöktüğünde inliyorum. "Sikeyim evet." Dilini başının üzerinde gezdirirken parmaklarımı saçlarına gömüyorum. "Benim. Hepsi benim."

Bana bakıyor. "Yani, *benim*. Gitmene asla izin vermeyeceğim, Logan Brantley."

"İzin vermeyeceğim. Seni seviyorum Banner."

Sikimi ağzına almadan önce gülümsemesi genişliyor. Dudakları, dili ve boğazıyla beni çalıştırırken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Birkaç dakika içinde geri çekilmem gerekiyor, çünkü boğazından aşağı boşalmamın imkanı yok.

Banner'ı ayağa kaldırdım ve çıırılçıplak soydum. Saçları seksi bir karmaşa içinde omuzlarına dökülüyordu.

"Arkanı dön. Onlara tam olarak kime ait olduğunu göstereceğiz."

Bardağa doğru dönüyor ve bir elimi boğazına sarıp başını omzuma değene kadar geriye yatırıyorum. Diğer elim göğüs uçlarında dolaşıyor, avucumun içinde kıvranana kadar alay ediyor ve çekiştiriyor.

"Her zaman çok duyarlısın." Göğüslerini bırakıp aşağıya iniyorum ve amını avuçluyorum. "Bu benim."

"Sadece senin."

"Her zaman."

"Evet."

Parmak ucumla klitorisini bulup etrafında dönüyorum ve aklımdan geçen sözleri söylemeden önce onu orgazmın eşiğine getiriyorum. "Seninle evleneceğim Banner. Sana adımı vereceğim. Çocuklarımı. Bu sonsuza dek sürecek."

"Evet!" diye bağıyor boşalırken ve ben de vücudunu sınırdaki tutmak için bir parmağımı içine gömüyorum.

Başka bir orgazm için yalvardığında, parmaklarımı çekiyorum ve boğazındaki tutuşumu bırakıp onu döndürüyorum.

"Tekrar söyle."

"Evet." Bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Kesinlikle

evet." Onu kaldırdım ve pencereden uzağa taşıdım.

"Fikrimi değiştirdim. Bu sadece bizim için. Başka kimse seni göremez, duyamaz. Senin her bir parçan için açgözlüyüm ve asla sahip olamayacağım. Yeterince."

Onu devasa yatağa yatırdım ve içine girerken bakışlarını tuttum.

Onu.

"Seni seviyorum Logan."

"Hayatımın geri kalanını asla pişman olmayacağından emin olarak geçireceğim." Ama önce, gecenin geri kalanını ona tekrar tekrar *evet* dedirtmekle geçirdim.

Tekrar.

Bu kadın benim.

Sonsuza dek.

Bölüm 38

Banner

Ertesi gün yıldırım hızıyla geçer. Basın ve tüm otomobil dergileri Logan'ın Boone'un arabası üzerindeki özel detay çalışması karşısında akıllarını kaybediyorlar. Adamımın hak ettiği övgüyü almasını izlerken gururla kenarda duruyorum. Evde bizi bekleyen bir karmaşa var ama şu anda önemli olan tek şey bu.

Basın bölümü bittiğinde, Boone bizi ses kontrollerini izlemeye davet ediyor. Biz arenaya girdiğimizde Zane Frisco sahnede kendi ses kontrolünü tamamlıyordu bile.

"Kibirli bir pisliğe göre hiç de fena bir performans sergilemiyor," diyor Boone. "Peki, bu seni ne yapıyor?"

Ses sahne arkasına giden koridordan geliyor. Hepimiz Holly Wix'in çıktığını görmek için dönüyoruz.

Kısa bir süre önce doğum yapmış olmasına rağmen harika görünüyor. Eğer en iyi arkadaşımın baldızı olmasaydı, kollarını Logan'a doladığında onu biraz kıskanabilirdim.

"Şu haline bak. Gold Haven'ın gururu," diyor.

"Sanırım bu sensin Holly."

"Unvanı paylaşabiliriz," diyor geri adım atarken ve sonra Boone onu kucaklıyor.

Koridora doğru baktığımda kocası Creighton Karas'ın kollarında pembe bir kundak tuttuğunu, yüzünde sahiplenici bir ifade olduğunu görüyorum. karısını diğer adamlarla birlikte izliyor.

"Hey, küçük anne. Buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum. İstedğin gibi kimseye söylemedim," diyor Boone.

"Teşekkür ederim. Kimsenin bir beklentisi olmazsa sahneye geri dönmenin daha kolay olacağını düşündüm." Boone Holly'yi bıraktığında bana baktı. "Sen Banner olmalısın. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak çok güzel. Büyükanнемin evine göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim. Bebekle birlikte . . ."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Evsiz halimle orada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Gözümüz üzerinde olacak, söz veriyorum."

Benden Logan'a bakıyor. "Görünüşe göre her şey olması gerektiği gibi oldu."

Creighton öne çıkıyor. "Banner. Seni tekrar görmek güzel, hem de basında değil."

Kız kardeşi benim en iyi arkadaşım ve bir zamanlar küçük bir halkla ilişkiler kabusuna neden olmuş olabiliriz. Yine de içten içe benim harika olduğumu düşündüğünü biliyorum.

"Hadi ama Crey. Ben bunu aştım. Yani, çoğunlukla. Gold Haven'da bir kutu penisle ilgili bir olay oldu..."

Crey başını sallıyor. "Bilmek bile istemiyorum, değil mi?" Sadece gülümsediğimde, dikkati Logan'a ve sonra tekrar bana kayıyor. "Taşralı cahillerin senin tipin olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Öfke damarlarıma hücum ediyor. "Milyarder ağzından çıkana dikkat et Creighton Karas. Babanın kim olduğu umurumda değil. Ben-"

Logan'ın kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sorun yok Bruce. Biz çok eskiden tanışıyoruz."

"Pekâlâ, siz ikiniz. Bu kadar yeter." Holly, Creighton'ın kollarından kulak korumasıyla tamamlanmış pembe bohçayı kaldırıyor. "Rose'un önünde kavgaya etmek yok."

Bebeğin minik burnu ve mükemmel gül goncası ağzı Creighton Karas'a atmayı planladığım tüm F-bombalarını eritiyor ve Logan'ın çocuklar hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Aman Tanrım, bunlardan bir tane istiyorum duygusunu daha önce hiç yaşamamıştım ama içime işliyor. Sert bir şekilde.

"Onu tutabilir miyim?" Bunu sorduğum için biraz korkuyorum çünkü daha önce hiç bebek kucağıma almamıştım.

"Elbette," diyor Holly. "Onu tutan her türlü insanla rahat olmasını istiyoruz."

"Bana nasıl olduğunu göster?"

Holly onu kollarıma bırakırken gülümsüyor. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Logan'ın eli bir an için bana daha sıkı bastırıyor ve içimden bir ses adamın beni bir an önce nakavt etmeye çalışacağını söylüyor. İlk defa Hayatımda ilk defa, bu düşünce beni korkutmuyor.

"Vay be. Resim kadar güzel, Banner," diyor Boone Holly'ye dönmeden önce. "Crey bir süreliğine bebeği idare edebilir, değil mi? Hazır sen buradayken şarkının üzerinden geçelim."

"Dadıyı da getirdik."

Creighton, "Ben kızıma bakabilecek durumdayım," diye cevap veriyor.

Ve sözünün eri olarak, Rose kollarımda telaşlanmaya başladığında, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve onu nazikçe benden alıyor.

"Sus, tatlı kız. Baban burada. Neye ihtiyacınız var?" Rose telaşlanmaya devam edince, "Tamam. Dört yaşına geldiğinde bir midilli alabilirsin. Bir gün bile erken değil. Maserati için on altı yaşına gelene ve taktik sürüş dersleri alana kadar beklemelisin."

Holly'nin kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Başka çocuğumuz olursa Tanrı yardımcın olsun. Ona söz verdiğin tüm eşyaları onlara almak zorunda kalırsan iflas ederiz."

Ama bebek sessiz, babasının kollarında huzur içinde uyuyor. Holly'ye bir bakış atıyor. "İşe yarıyor."

"Belki o da annesi gibi bir Mustang ister."

"Eğer annesine benziyorsa, onu kırk yaşına kadar kilit altında tutacağım. Boş ver, zaten öyle yapıyorum. Gidelim, tatlı kız. Baban seni tur otobüsüne geri götürüyor. Birkaç bölümümüz daha var.

Annem ünlü şeyini yaparken vakit geçirmek için *Milyoner Komşu*."

İki yıl önce biri bana Creighton Karas'ın ağzından bu sözleri duyacağımı söyleseydi, sarhoş olup hap içtiklerini düşünürdüm.

Koridorda sahne arkasına ve tur otobüslerinin park edildiği çıkışa doğru yürürken Holly başını sallıyor.

"Sırf yarısını çocuk odasına çevirmek için yeni bir tur otobüsü aldı. Yemin ederim, ben olmasam o kız çok şımarırdı."

"Sanırım denge diye buna denir."

"Pekâlâ, bu kadar bebek muhabbeti yeter. Hadi gidip biraz müzik büyüsü yapalım, Wix."

Boone ve Holly sahneye yöneliyor, Logan ve ben olduğumuz yerde kalıp izliyoruz. Gerçekten de sihir gibiydi.

Bir saat sonra otele dönüyoruz, böylece Boone'un asistanının konser için saçımı ve makyajımı yapması için göndereceği stilistle buluşabileceğim, ama lobiye vardığımızda Logan bana tek başıma gitmemi söylüyor çünkü ilgilenmesi gereken bir şeyi unutmuş.

"Eğer zamanında yetişemezsem, şoför seni mekâna götürsün, seninle orada buluşuruz."

İtiraz etmiyorum çünkü Boone'un gösterisi için arabada her şeyin mükemmel olmasını istediğini biliyorum. "Git. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Dönüp uzaklaşmadan önce beni sertçe öpüyor.

Yalan söylemeyeceğim ve gözden kaybolana kadar o kotun içindeki mükemmel kışını izlemediğimi söylemeyeceğim.

* * *

Şimdi stadyuma gidiyoruz. Şimdiden orada mısın?

Yakında orada olacağım.

Bölmeden şoföre bakıyorum ve Logan'ın mekânda değilse hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum. Orada araba üzerinde çalıştığını düşündüm ama belki de onu kaçırmışımdır? Kim bilir.

Araba yavaşladığında ve güvenlik bizi Logan'la dün kullandığımız arka kapıdan geçirdiğinde telefonumu çantama geri sokuyorum.

Saçım ve makyajım mükemmel; stilistin benim için getirdiği gümüş rengi dökümlü bluz, tasarımcı jean mini etek ve el yapımı elbise çizmelerime de bayıldım. Bir country konserine uygun görünüyorum.

Boynumda tüm giriş kartımla bugün erken saatlerde çıktığım kapıya yöneliyorum ve güvenlik beni el sallayarak içeri alıyor. Boone'un asistanı içeride bekliyor.

"Logan nerede? Arkanda mı?"

"Çoktan burada olduğunu sanıyordum ama sanırım yolda."

Muhtemelen ona daha fazla iş çıkardığımız için biraz sinirli görünüyor ama bunu iyi saklıyor. "Benimle gelerseniz, akşam yemeği ve içki alabileceğiniz bir VIP odası var. Zane sahneye çıkmadan önce seni ayakta durup gösteriyi izleyebileceğin bir yere götüreceğim."

Beni bıraktığı odada dolanıyorum, Logan geldiğinde beklemeye ve yemeye karar veriyorum, ama barda bir votka tonik sipariş ediyorum.

Zane Frisco yanıma geliyor. "Burbon. Baktan olmayan ne varsa," diyor barmene ve ben içkime limon sıkarken bana bakıyor.

"Adamının seni bununla yalnız bırakmasına şaşırdım."

"Şu anda yolda. Endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığı gerçeğini çoktan hallettik."

"Peki, senin gibi klas bir parça nasıl olur da Kentucky'li bir tamirciyle birlikte olur?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Biri takip ediyor. Şimdi de Logan'a mı vuruldun?"

"Challenger'ıma dokunmasına izin verip vermeyeceğime karar veriyorum."

"Vermezsen aptallık etmiş olursun. O çok iyi." Dükkânının artık çoğunlukla moloz yığını olduğu gerçeğini kendime saklıyorum. Zane zaten bilmiyorsa, onu bilgilendirmek benim işim değil.

Meme uçları küçük beyaz atleti tarafından zar zor kapatılan kızıl saçlı bir kadın bir Sharpie tutarak sözümüzü kesiyor. "Zane, imzalar mısın? gömlek?" Göğsünde FRISKY FOR FRISCO yazıyor.

Zane kalemı ondan alır. "Memnuniyetle. Adın ne hayatım?"

Bunu kaçmak için bir fırsat olarak görüyorum ve Creighton Karas'ın özel dikim gömleğinin üzerinden göğsüne bağladığı bebek taşıyıcısıyla içeri girdiği odaya doğru ilerliyorum. Siyah bebek taşıyıcısının arkasında pembe parıltılı bir yazıyla ANNEMİN 1 NUMARALI HAYRANI yazıyor.

"Yüce Tanrım, Crey. Bu kadar evcilleşebileceğini ya da bebekli bir adamın bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Görünüşe göre sen de evcilleşmeye doğru gidiyorsun. Greer bu öğleden sonra konuştuğumuzda beni bilgilendirdi. Kentucky'ye kalıcı olarak taşınmayı mı planlıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Etkileyici bir hız değişikliği."

"Bazen bu iyidir."

"Bunu bana gerekçelendirmek zorunda değilsin. O kasabaya karşı bir zaafım var, sadece tanıdığım en inanılmaz kadını yetiştirdiği için." İfadesi ağırlaşıyor. "Ama duyduğuma göre bazı pek de olumlu olmayan Son zamanlarda orada olan şeyler."

Etrafta dolaşan insanlar yüzünden mi yoksa başını ona yaslayarak uyuyan bebek yüzünden mi metamfetamin salgınını dolaylı yoldan anlatmayı seçtiğinden emin değilim.

"Öyle de denebilir."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Kısık sesle ona muhabirden, polis şefinden, meth evlerinden ve son olarak Logan'ın dükkânından bahsediyorum.

"Muhabir ve polislerin elinde ipucu yok mu?"

İçkimi geri uzatıyorum. "Bilmiyorum. Öyle görünmüyor."

"Araştırmaya başlamak için oraya bir ekip gönderebilirim. O kasabanın normale dönmesinde benim de menfaatim var."

"Buna ihtiyacımız olabilir."

"Yeniden inşa etmek için bir inşaat ekibine mi ihtiyacınız var? İki kişi gönderebilirim. Logan'ı kısa sürede çalışır hale getirirler."

Cömertliği beni hayrete düşürdü. "Ciddi misin sen?"

"Bedava olmayacak ama bu acele için onu kazıklamayacağım." "Neden?"

Creighton biraz sıkılmış bir şekilde omuz silkiyor. "Çünkü yapabilirim. Ve belki Çünkü Logan Brantley hayatımda neyin gerçekten önemli olduğunu anlamama yardımcı oldu." Rose'un başını okşuyor, başparmağı onun tüylü saçlarında ileri geri geziniyor.

"Buraya geldiğinde ona haber veririm."

"Bu şimdi olabilir."

Creighton'ın bakışlarını takip etmek için dönüyorum ve Logan'ın bana doğru geldiğini görüyorum. Üzerinde siyah inci çıtçıtli bir gömlek, mükemmel bir şekilde giyilmiş kot pantolon, siyah-kahverengi kovboy çizmeleri ve önünde muştalı bir Boone Thrasher şapkası vardı.

Vay canına. Vay anasına. Ona tırmanmak istiyorum. Seyirciyi siktir et.

Yanımda durdu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Üzgünüm geciktim. Yapmam gereken bir şey vardı."

"Sonra gel beni bul, Brantley. Dükkanını ne kadar çabuk tekrar faaliyete geçirebileceğimizi konuşacağız." Creighton, Logan cevap veremeden arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Logan bana baktı. "Ciddi mi?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım sana bir şey borçlu olduğunu hissediyor. Ve işte bu konuda vereceğim tek tavsiye. Creighton Karas sana yardım teklif ettiğinde, kabul et. Özellikle de bu sefer. Kibirli bir pislik gibi görünebilir, çünkü öyle, ama aynı zamanda oldukça iyi bir insan da olabilir."

Logan düşünceli bir şekilde beni süzüyor. "Onunla konuşacağım." Kolunu bana doladı. "Ama önce seninle konuşmak istiyorum." Beni kalabalıktan uzaklaştırıp koridora doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Beni Olds 442'nin Boone'un onu sahneye sürmesini beklediği bir odaya götürüyor.

"Arabaya veda etmen gerekiyor mu?"

Logan başını sallıyor. "Hayır. Bunu zaten yaptım. Amacına hizmet etti ve artık keyfini çıkarması için ona ait."

"Peki, ne yapıyoruz? Kahretsin, bir kez daha mı kırmak istiyorsun? Sahne arkasında mı?"

Yine başını sallıyor. "Hayır. Bir şey söylemem lazım."

Ciddi tonu beni geriyor.

"Neler oluyor?" Logan'la ilgili bir şeyler ters gidiyor ve sinirlerimi zıpllatıyor.

"Bunun için daha şık bir yer seçerdim ama bu benim tarzım değil. Ben sadece elleriyle çalışan ve arabaları restore etme konusunda yetenekli olan bir adamım."

"Sen bundan daha fazlasısın," diyorum ama elini kaldırıyor, ben de ne demek istediğini merak ederek susuyorum. Kalp atışlarım bir anda hızlandı. gergin bir bekleyiş.

"Bu arabada otururken fark ettim ki eğer sen hayatımda olmazsan, hiçbir şeyim olmaz Banner. Seninle paylaşmadığım sürece istediğim her şeyin bir anlamı yok."

Cebinden bir şey çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Aman Tanrım. Elimi tutup üzerinde X-Men sembolü olan küçük gümüş bir yüzük tuttuğunda gözlerim yaşıyor.

"Şu anda sana hak ettiğin büyük elmas yüzüğü alamam ama bir gün alacağım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Seni seviyorum Banner Regent ve karım olmanı istiyorum. Evlen benimle."

Başımı sallayıp önünde diz çökerken bir gözyaşı daha dökülüyor. "Büyük bir elmas yüzük istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Logan X-Men yüzüğünü parmağıma takıyor. "Güzel, çünkü teklif edebileceğim tek şey bu."

Yüzümü kavriyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatıyor. Ne kadar süre birbirimize kilitli kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda arkamızdan biri boğazını temizliyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ama açılış gösterisi 10 dakika içinde başlayacak. Yapmalıyız. -"

Logan ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırıp kendi kollarına aldı. Silahlar. "Yolundan çekileceğiz."

Beni koridora geri taşıyor ve soyunma odasının kapısını açarken Boone'la karşılaşırız.

"Lanet olsun. Benden önce davranmak zorundaydın, değil mi?"

Nereden biliyor? Bakışlarını sol elime doğru takip ediyorum. *Sanırım yüzük onu ele veriyor.*

"Seni gölgede bırakmaya çalışmıyorum ama özür de dilemiyorum."

Logan beni ayağa kaldırdığında, Boone onun omzuna bir tokat atıyor. "İkinizi de tebrik ederim." Elini cebine attı ve kocaman bir elmas tektaş çıkardı. "Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Hayat. Olacağımı hiç düşünmemiştim. Bir sonraki uçuş geç kalmasa iyi olur. Tek söyleyebileceğim bu. Üç saat önce burada olması gerekiyordu ama bir öncekini kaçırdı."

"İyi şanslar," diyorum Logan'a doğru eğilerek.

Boone başıyla onaylıyor ve soyunma odasının kapısını kapatıyor.

Logan yüzük parmağıma bakıyor. "Yemin ederim, seni yakalayacağım-"

Elimi kaldırıyorum ve iki parmağımı Logan'ın dudaklarına bastırıyorum.

"Hayır. Bu biziz,

Logan. Ve mükemmel."

"Bu kötü çocuğa yetecek kadar bilet kazanmak için atari salonunda on sekiz oyun oynamak zorunda kaldım. Ve başlangıçta doğru ödülü bulmam üç atari salonumu aldı."

"Bu yüzden mi geç kaldın?" Boğazımda kahkahalar yükseliyor.

"Aynen öyle."

İki kolumu da boynuna doluyor ve müstakbel kocamı ölesiye öpüyorum.

Bölüm 39

Logan

Holly ve Boone düetleriyle ortalığı yıkıyor ama Boone her zamankinden daha stresli görünüyor. Asistanının telaşından, kız arkadaşının hâlâ ortalıkta olmadığı anlaşıyor. Gümbür gümbür Olds 442'yi sahneye sürmesini, arabadan inmesini ve tüm kalabalığa arabanın hikayesini anlatmasını gururla izlerken bile onun için üzülüyorum.

"Metalden çok pasa benzediği zamanlarda bile onun pırlanta gibi olduğunu biliyordum. Bu yüzden bir şarkı yazdım, en yeni single'ım. bu gece sizin için burada."

Kalabalık heyecanla çığlık atıyor ve o da ritmi sayan davulcuya başıyla işaret etmeden önce sakinleşmelerini bekliyor.

Boone'un çakıllı sesi devasa alanı dolduruyor.

*Seninle 442'mle bir gezintiye
çıkacağım.
Her zaman yaptığımız gibi aynı
eski yollarda yuvarlanıyoruz.
Başka şeyler değişebilir,
Benim aşkım aynı kalır.
Yanımda sen varken
Yeni eski arabamda,
442'mde.*

Sanki kız arkadaşının geleceğini umuyormuş gibi durduğumuz yere doğru bakıp duruyor ama gelmiyor. Şarkıyı bitirdiğinde kalabalığa iyi geceler ve Tanrı sizi korusun diyor ve bis yapmadan sahneden iniyor.

Banner ve ben bakiştık. "Bu

hiç iyi değil."

"Zavallı adam."

"Eminim bir yolunu bulacaktır."

Ama aklımda Boone'un kadınından çok daha önemli şeyler var. "Şimdi kutluyoruz."

Banner'ın gözleri heyecanla parlıyor. "Ne planlıyorsun?" "Ne düşünüyorsun?"

Yüzüğüne bakıyor. "Sana bir yüzük kazanma sırası bende, değil mi?"

"Eğer sen de istersen." Banner'ı kollarıma çekiyorum.

Boynuma bir öpücük konduruyor. "Seninle her şeye varım." "İşte benim kızım."

"Penis halkası olsa bile mi?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. Kahkaham aramızda patlıyor. "Sanırım bunu göreceğiz."

Bölüm 40

Logan

Cumartesi gecesi stadyuma varır varmaz telefonumu kapattım, bu yüzden en hızlı çıkış rotasını bulmak için GPS'i kontrol etmek üzere tekrar açtığımda Pazar sabahı Nashville, birkaç mesaj geldiğinde şaşırmadım.

CODY: Pazartesi sabahı soruları cevaplamak için istasyonda olman gerekiyor. Orada olsan iyi olur.

Eyalet müfettişi ve ben yangının kundaklama olduğunu düşünüyoruz. Metamfetamin değil. Resmi rapor gelecek haftaya kadar çıkmayacak ama durum kötü görünüyor.

Seninle konuşmam gerek. Bunu alır almaz beni ara.

"Sence Julianne ne istiyor?" Banner sorar.

"Bilmiyorum, ama yaklaştığımızda öğrenmek için onu arayacağım."

"Onu şimdi araman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Orta konsolun üzerinde duran elini sıkıyorum. "Gerçekliği biraz daha uzakta tutmayı tercih ederim, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Biliyorum bebeğim. Ama belki o bir şeyler biliyordur. Eğer biri o yangını kasten çıkardıysa . . . bu korkunç bir şey. Birileri öldürülmüş olabilir."

Banner'ın haklı olduğunu biliyorum ama telefonumu kapıp Julianne'i aramadan önce birkaç mil daha bekledim.

Cevap vermiyor, ben de telefonu bardak tutucusuna geri koyup müziğin sesini açıyorum.

Birkaç saat sonra Gold Haven'a doğru yola çıkarken, "Bu kamyonun inmeden önce bir randevu ayarlıyoruz," diyorum.

Banner bana bakıyor. "Ne?"

"Beni duydun. Çok fazla beklemek istemiyorum. Holly'nin küçük kızını kucağına aldığını görmek . . . Kahretsin, Banner. Bu bana bir şey yaptı."

Gülüyor. "Bunu bana altı ay önce söyleseydin kaçardım. Ama şimdi, bu konuda gayet iyiyim."

Cevap veremedi telefonum çaldı. *Julianne.*

"Alo?"

Karşı taraftan kimse cevap vermeyince hoparlöre basıyorum.

"Alo?"

"Logan?"

"Evet."

"Sanırım bugün cevapları alacağız. Sen neredesin?"

Banner'ın bakışları benimkilerle çarpışıyor.

"Şehrin on beş dakika dışında. Sen neden bahsediyorsun?" "Memphis

Lockwood'u 45. İlçe Yolu'nda takip ediyorum. Az önce

Kahve alırken Home Cookin'i bir yarasa gibi terk etti, ben de öyle yaptım."

"Julianne, geri çekil. Cody'yi ara. Bırak o halletsin."

"Yapamam. Şef Timmons'ı bulmaya çalışıyor. O kayıp." "Ne oluyor lan?"

"O ikiyüzlü Timmons kasabaya geldiğinden beri on iki yıldır hiçbir Pazar ayını kaçırmadı ama bugün kaçırdı."

"Hasta olabilir. Akşamdan kalma. Her neyse. Bu bir bok ifade etmez." "Home Cookin"de dün gecedan beri kimsenin onu görmediğini söylediler.

Cody ona ulaşamamış, o da evde değilmiş." "Tam olarak neredesin?"

"Orchard Yolu'nu geçmek üzereyim."

"Harris arazisine doğru mu?" Onun nerede olduğunu hayal ederek soruyorum. "Ve Nicole'un evine."

"Bu o değil."

"Sanırım öğreneceğiz. Kahretsin, muhabir az önce Harris'lerin arazisine saptı. Gitmem lazım. Buraya gel."

Telefonu kapattığında Banner bana baktı. "Açıklamak zorundasın."

"Harris'lerin 45. İlçe Yolu üzerinde bir yerleşkesi var. Ana ev, misafir evi ve birkaç kulübe. Emmy eskiden misafir evinde yaşardı. Arazinin diğer tarafına kendi evini yapmadan önce. Nicole kulübelerden birini onlardan ucuza kir alıyor ki bowling almak için para biriktirebilsin. sokak."

"Yani bu şu anlama geliyor. . . ne?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum amına koyayım."

Oraya doğru kışımı sürüyorum ve araziye girdiğimde muhtemelen Julianne ve muhabirin on dakika gerisindeyim. Ana yol iki yöne ayrılıyor, sağdan ana eve ve misafir evine, soldan da kulübelere.

İçgüdülerimin bana sola gitmemi söylemesinden nefret etsem de yine de yapıyorum.
Yolun kenarına çekilmiş iki araba gördüğümde taş yutmuş gibi
hissediyorum. "Lanet olsun. Nicole olamaz. İmkânı yok."

Julianne'in cipinin arkasına park ediyorum, keşke burnunu bu işe
sokmasaydı. Diğer araba Memphis Lockwood ve kameramanına ait.

Banner'a "Burada kal," dedim.

"Hayatta olmaz. Ben de seninle geliyorum."

"Neyin içine girdiğimi bilmiyorken hiç şansım yok. Burada kal.
Burada kal."

"Tamam. Ama sana bir şey olursa, kışına tekmeyi ben basarım."

Konsolun üzerine eğildim ve geri çekilmeden önce dudaklarına sert bir
öpücük kondurdum. "Merak etme. Seninle evleniyorum, bu yüzden tek parça
halinde döneceğimden eminim. Lanet olası bir tarih seç Banner."

Koltuğun altına uzanıp silahımı çıkarıyorum ve kamyonetten iniyorum.

Bölüm 41

Logan

9 mm'lik silahımı kotumun arkasına sokuyorum ve kulübeye doğru ilerlerken çalıların arasında kalıyorum. İşte böyle zamanlarda Sam Amca'nın tüm eğitimleri aklıma geliyor, sanki camisimi hiç çıkarmamışım gibi.

Bağırışlar önce bana ulaştı. Bir adam. Hayır, iki adam. Ve en az iki kadın. Nicole'un kulübesinden geliyor.

Küçük ahşap yapının bir ön kapısı ve bir de arka kapısı var. Çoğunlukla iki büyük odadan oluşuyor; oturma odası, mutfak ve yatak odası. Banyo tavana kadar duvarla çevrili ama üstü açık. Küçük bir oda var. Doğu duvarı boyunca uzanan mini mutfak ve lavabonun üzerindeki küçük pencere nedeniyle oraya yöneliyorum.

Cam bir asırdır yıkanmamış gibi görünüyor, ama filmin içinden birkaç kişiyi seçebiliyorum.

Bu da ne böyle?

Polis Şefi Timmons oturma odasında yüzüstü yerde yatıyor ve kafasının etrafında koyu bir su birikintisi var. *Aman Tanrım*. Eğer yaşıyorsa, bu bir mucize olur.

Memphis Lockwood görünürde yok ama Julianne'in boğuk sesini kulübenin içinden duyabiliyorum. İçerideki adam sola dönüyor ve ben de daha iyi bakıyorum.

Rusty Mills mi? Banner'ın Tricia tarafından yumruklandığı gece Emmy ile bowling salonunda yaşadıkları olaydan beri onu görmemiştim. Rusty Nicole'u bir sandalyeye bağlamış, yumruğunu sallayıp yüzüne indirdiğinde öfke içimi yakıyor. Topallamadan önce kafası yana düştü.

O artık ölü bir adam.

Telefonuma uzandım ama cebimde değildi. *Kahretsin, kamyonunda bırakmışım.*

Gerçi Banner akıllı, yani umarım Cody'yi arıyordur.

Bir sopa kırıldı ve silahımı kot pantolonumdan çıkarıp arkamda Memphis Lockwood'u bulmak için döndüm.

Ellerini kaldırdı. "Beni vurma. Lütfen. Sadece gerçeği öğrenmeye çalışıyorum."

"Tanrı aşkına, kadın. Adımına dikkat et. Polisleri aradın mı?" "Burada servis berbat ama sanırım geliyorlar. Tanrım, umarım gelirler."

"Ne oldu lan?" Sesimi alçaltarak ve gözden uzak durarak soruyorum.

"Arkamdan birinin geldiğini duyunca ormanda saklandım. Belki mülk sahibidir diye düşündüm ama kuaförmüş. Pencereleere bakmaya çalıştı ama adam onu gördü ve içeri sürükledi. Ben de Daha dikkatli. Sanırım Timmons öldü."

Hâlâ söylediği her şeyi düşünüyor ve bir saldırı planı hazırlıyordum ki, arkamdan gelen tabanca sesini duyan Memphis'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Silahı yere bırak ve arkanı dön."

Döndüm ve Emmy Harris'le yüzleştim. "Ne halt ediyorsun, Emmy?"

"İzinsiz giriyorsun." Namluyu benden Memphis'e doğru çevirdi ve tekrar geri.

Önümdeki manzara hiç mantıklı gelmiyor. "Polisleri aradın mı, Emmy? Rusty, Julianne, Nicole ve Timmons'ı içeride tutuyor."

Ağzı küçük *bir O* harfine dönüştü. "Söylemedin mi?"

Kulübede bir el ateş ediliyor ve Julianne'in boğuk sesi kesiliyor.

Korku yerine, içimdeki tek his, denizci olarak geliştirdiğim o tanıdık soğukluk.

Emmy gülümsüyor ama bu daha önce hiç görmediğim bir gülümseme. "Sence kimi vurdu?" Gözlerini kırıpıştırıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Sıradaki sen olacaksın Logan, eğer o silahı dediğim gibi yere bırakmazsan."

Savaşta çok çabuk öğrendiğiniz bir şey varsa o da silahınızın olmamasının öldüğünüz anlamına geldiğidir.

Emmy silahı Memphis'e geri çevirir. "Onu vurmadan önce üç saniyen var ve ölmesi tamamen senin suçun olacak. Bu mesafeden ıskalamamın imkânı yok."

Lisede kız trap atış takımının kaptanı olduğunu bildiğimden, nişancılığından bir an bile şüphe etmiyorum. Ve başka birinin hayatını kaybetmesi dışında hiçbir şey beni silahımı bırakmaya ikna edemezdi.

Çömelip onu ayaklarımın dibindeki yaprakların arasına bırakıyorum. "Aptal gibi mi görünüyorsun? Bana doğru tekmele."

Talimatlarına uyuyorum ama konuşmaya başlıyorum. "Rusty sana ne yaptırdıysa Cody ve Timmons'a anlatabilirsin, eminim baskı altında olduğunu anlayacaklardır."

Emmy gülüyor. "Timmons çoktan öldü. Ve şimdi hepiniz ona katılacaksınız çünkü ben bunun için batmayacağım. Ailemin ne diyeceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Bunu neden yaptın, Emmy?" Bu soru Memphis'ten geldi. "Meth mi? Şehir dışına göndermek için tedarikçinin kamyonlarını kullandığını biliyorum ve onu Logan'ın dükkânına yerleştirdin ve patlamayı dikkat dağıtıcı."

Emmy gözlerini Memphis'e dikeyor ve kadının çenesini kapatmasını dilememe neden oluyor çünkü Emmy'nin yüzündeki ifade sabrının tükendiğini gösteriyor.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi? Büyük şehir muhabiri, buraya geliyorsun ve seni ilgilendirmeyen şeylere karışıyorsun. Benim bu işle bir ilgim olduğunu nereden çıkardın?"

Memphis, kabul etmeliyim ki, cevap verirken sıkılmış gibiydi. "Parayı takip ettim. Bir yılı aşkın süredir kan kaybediyorsun. Mali müşavirin seni satmış, Emmy. Muhasebecine ödeme yapmayı asla bırakma. Tüm kirli sırları biliyorlar. Ailen restoranın kazandığı her doları harcadığını öğrendiğinde ne düşünecek?

Daha fazla mı? Sahibi değilsen bu zimmete para geçirmektir."

"Lanet Ashcroft. Bunu ödeyecek. Elimde onun hayatta kalabileceğinden çok daha fazla pislik var." CPA hakkında konuşurken Emmy'nin ses tonundan asit damlıyor.

Kulübenin kapısı çarpılır ve Rusty elinde silahla binanın yanından çıkar. "Ne kadar da küçük bir parti. Cesetlerinizi asla bulamayacak olmaları çok kötü." "Kimin fikriydi bu?" Memphis soruyor, görünüşe göre ona karşı koyamıyor muhabirin doğası.

"Metamfetamin mi?" Rusty omuz silkiyor. "Benim. Emmy'nin Timmons'ı daracık amcığını sikmekle meşgul etmek gibi bir sorunu olmadığından

Lanet olası bir şeyi araştırmak, bunu sonsuza dek sürdürebilirdik." Başını sallar. "Ama hayır. Hepsiniz meraklı olmak zorundaydınız."

Parçalar bir araya geliyor.

"Ailenizden çaldınız ve parayı geri kazanmak için meth sattınız." Ses tonum alçak, ama Emmy'nin dikkati tekrar bana dönüyor.

"Senin sadece güzel bir yüz ve sert bir vücuttan fazlası olduğunu biliyordum Logan. Hizaya gelmemiş olman çok kötü. Seninle evlenmeyi gerçekten çok isterdim. I

Eğer evi bizim için mükemmel hale getirmemiş olsaydım, o eve bu kadar para harcamazdım."

"Ne diyorsun sen," diye araya giriyor Rusty. "Onu unuttuğunu söylemiştin. O ev senin ve benim için olacaktı. Sen de diğerleri gibi aldatan bir kaltaksın, değil mi? Eminim sen de Timmons'ı sikmeyi seviyordun."

Rusty silahını Emmy'ye doğrultur ama Emmy tetiğe daha hızlı basar. Atıştan çıkan ses yakın mesafeden kulakları sağır ediyor.

Memphis'in kolundan tutup onu yere sürükledikten sonra silahıma davranıyorum. Ama Emmy çoktan dönmüştü ve elim metale uzanırken tabancasının namlusu alnıma baskı yapıyor.

"Kimse bana sürtük diyemez," diyor Emmy, konuşma tonuyla. "Özellikle de Rusty Mills."

"Gerçekten mi, çünkü sana kaltak demekte hiçbir sakınca görmüyorum." Banner'ın sesinin kulübenin ötesinden geldiğini duyduğumda içimden bir şey ölüyor ve Emmy'nin bana doğru dönmesiyle namlu kafamdan kalkıyor. Onu.

Onu şimdi kaybetmemin imkanı yok.

"Kötü bir el çırpma vakası gibisin, şehir kızı. Hiç beklemediğin bir anda ortaya çıkıyorsun ve hiç hoş karşılanmıyorsun," diyor Emmy. "Ama neyse ki ikisinden de nasıl kurtulacağımı biliyorum."

Elimi silahımın kabzasına doluyorum ve kendimi arkadan Emmy'ye doğru fırlatarak ayaklarını altından çekiyorum. Ateşi boşa gitti ve biri çığlık attı.

Dükkanımı alevler içinde bulduğumda hissettiklerime rakip bir korku, atıştan daha hızlı bir şekilde içimi parçalıyor. Emmy'nin üstüne atladım, 9 mm'lik silahım yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı.

"Banner!"

"Kaltak beni vurdu!"

Glock'umun emniyeti yok ve tetiği çekmemi engelleyen tek şey Banner'ın sesi.

"Nerede? Memphis, ona ulaş!"

Memphis Banner'a doğru koşarken, bir elimi Emmy'nin bileğine doladım ve onu ters çevirdim, keşke bir fermuarım ya da ipim, onu bağlayacak herhangi bir şeyim olsaydı. Ama yok, bu yüzden bileklerini neredeyse kemiklerini kırarak birbirine bastırıyorum.

"Canımı yakıyorsun."

"Banner! Cevap ver bana!"

"Ben iyiyim. Sanırım iyiyim. Coğunlukla."

Banner'ın sesi yaklaşıyor ve kafamı kaldırıyorum. Memphis bir kolunu ona dolamış yürüyor ve Banner'ın kolunun üst kenarından kan damlıyor.

"Onu sıyırdım."

"Çılgın sürtük!" Kulübenin merdivenlerinden tökezleyerek inerken Julianne'den geliyor bu sözler, kapı arkasından çarparak kapanıyor. "Onu öldürebilirdin! Onu sen öldürdün!"

"Herkes silahlarını indirsin. Eller yukarı. Hemen şimdi," diye bağılıyor Cody kulübeye giden patikadan.

Tabancamı indirip diğer elimi kaldırıyorum. "Emmy hepimizi öldürmeye çalıştı. Rusty'yi o öldürdü. Belki Timmons'ı da."

"Ne oluyor lan? Birinin ne olduğunu açıklaması gerekiyor. Şimdi."

Bölüm 42

Banner

Cody bir elini Emmy'nin başına koyar ve onu arabasının arkasına iter. Adli tabip, Polis Şefi Timmons ve Rusty'nin olay yerinde öldüğünü açıkladı; Timmons kafasına aldığı darbe sonucu, Rusty ise göğsüne aldığı kurşun yarası sonucu ölmüştü. Cody ilçe adli tıp birimini aradı. çünkü bütün sahne tam bir karmaşaydı.

Emmy hemen şarkı söylemeye başladı, Cody'ye Nicole'ün polise ne söylediğini öğrenmek için Rusty'yle birlikte Nicole'ün kulübesine gittiklerini, sonra da Timmons'ı kandırarak Nicole'ün başka bir yerde bilgi araması ve onu rahat bırakması halinde onunla yatacağını söylediklerini anlattı.

Nicole, Cody'ye onu öldürmesi için para vermeye çalıştıklarını söyledi ve Timmons ortaya çıkıp onları bilerek ifşa edene kadar plana uyuyormuş gibi yaptı. Rusty Timmons'ın kafasına vurdu ve onu bağladı ama Timmons ne yapacağına karar veremeden yaralanarak öldü.

Rusty Nicole'ü feci şekilde dövdü ve Julianne'i omzundan vurdu. Sağlık görevlileri onları ambulansla hastaneye götürdü ama Cody Logan'ın yanlış bir şey yapmadığını anlayana kadar gitmeyi reddetti.

Memphis her şeyi not aldı ve hemen kameramanını aradı. Çekim biter bitmez, haberi düzenlemek ve kanalına geri götürmek için aceleyle ayrıldı.

Neyse ki Emmy beni zor kurtardı ve olay yerinden ayrılmadığım için sağlık görevlileri yarayı temizledi ve üzerine birkaç kelebek bandaj yapıştırdı. Yine de kaltak gömleğimi mahvetti.

İlk silah sesini duyar duymaz Logan'ın telefonundan Cody'yi aradım. Logan'ın yaptığının aynısını yapmamı söyledi. Kıpırdamadan durmamı.

Ama talimatlara uymakta hiç iyi olmadım.

Görünüşe göre Emmy küçük evini inşa ederken fazla para harcamış ve restorandan borç para almaya başlamıştı. Rusty onun için birkaç ufak tefek iş yapmış ve para sorunlarını öğrenmiş ve bunları ortadan kaldırmanın iyi bir yolunu bildiğini söylemiş.

Parayı bir kez geri koyduğunda, duramadı. Sanırım köyde şöyle bir deyiş var: *Domuzlar şişmanlar, domuzlar kesilir*. Bu olayda, Emmy ve Rusty domuzdu.

Eğer bunu bizzat görmemiş ve duymamış olsaydım, ben de inanmazdım.

Cody polis aracının kapısını çarptı ve Logan'a bir şeyler söyledi. Adamlar el sıkıştıktan sonra Logan bana doğru adım atıyor, öfkesi tüm yüz hatlarına işlemiş.

"Sana kalmanı söylemiştim-"

"Çarşamba. Bu çarşamba."

Önümde durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir tarih seçene kadar kamyonundan inmememi söylemiştin. Ben de çarşambayı seçtim," diyorum.

Logan bir an için gözlerini kapatıyor ve sabır için dua ettiğinden eminim.

"Bir daha sakın kendini böyle bir tehlikeye atma."

Bir elimi kalçama atıyorum. "Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim. Beni hizada tutacak gerçek bir erkek olmasaydı ne halt ederdim? Vibratörlerim harika olabilir ama senin yerini tutamazlar."

Logan beni kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Omzum, kurşunun beni kanatladığı yerden sızlıyor ve kaskatı kesiliyorum.

Logan kollarını indirdi. "Lanet olsun. Özür dilerim, bebeğim. Hastaneye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eminim. Hadi eve gidelim."

Bir kolunu bana doladı ve beni kamyonete doğru götürdü. "Bir daha böyle bir şey yaparsan kışını kıpkırmızı yaparım."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Söz mü?"

Sonsöz

Logan

Bir yıl sonra

Vibratörler barda yarışıyor, biri pembe diğeri mavi.

Pembe olan kazandığında Banner karnının izin verdiği kadar zıplıyor.
"Sana onun bir kız olduğunu söylemiştim!"

Julianne başını sallıyor. "Rövanş talep ediyorum. Yemin ederim, bir oğlan taşıyorsun."

Holly, Greer ve Banner'ın New York'tan arkadaşı Sofia ile tuhaf küçük köpeği Jordana da dahil olmak üzere diğer kadınlar da fikirlerini söylüyor.

Nicole, Banner'ın bebek partisi için her şeyi yaptı. Eşimden borç alarak Ben'den satın aldığı Pints and Pins, pembe-mavi flamalarla süslendi. Tabii ki normal bebek duşu oyunları oynamıyorlar.

Çünkü bu karım için çok sıkıcı olurdu.

Ve evet, on bir ay yirmi beş gün sonra bile hala *karım* demeyi seviyorum.

Kaybolan tek kişi Banner'ın annesi. Görünüşe göre önemli bir deney yürütüyordu ve tek kızının bebek partisine katılmaya zahmet edemedi.

Banner'ın

Ebeveynler de düğüne geldiler, ki bu da kabin çatışmasından sonra Çarşamba günü değil Cuma günü gerçekleşti. Onları bebeğin doğumu için davet ettik ama bu konuda pek umutlu değilim.

Emmy, Gold Haven'daki metamfetamin ticaretinin büyük bir kısmını sona erdirmek için bilgi sağladıktan sonra şu anda bir kadın hapishanesinde hapsedildi. Çıkmadan önce yaklaşık on beş yıl yatmasını bekliyorlar.

İnadına yaktığını itiraf ettiği dükkânım, Creighton Karas'ın ekipleri sayesinde tahmin edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde faaliyete geçti. Şimdi işlerimiz hızla artıyor ve üç kat daha fazla yerimiz olmasına rağmen hala bir bekleme listemiz var.

Banner yeniden inşa için ödeme yapmaya çalıştı ama ben izin vermedim. İşte o zaman Pints and Pins için Nicole'e borç vermeye karar verdi. Nicole'e,

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, meth yapmak için uyuşturucu almaya çalışmıyordu. Soğuk algınlığı vardı ve Banner'ın eczanede gördüğüm gece ehliyetinin süresi geçmişti.

Ben, Memphis'in isimsiz ihbarcısı olarak ortaya çıktı. Yıllardır bu kasabada çok fazla şey olduğunu gördüğünü ve Timmons'ın kışını kaldırıp bu işi çözmesini beklemekten bıktığını söyledi. Artık resmen emekli ve Florida'da yaşıyor.

Diğer insanlar 30 milyon dolarlık mirasla değişmiş olabilirler ama Banner'ın tek istediği evimizin arkasına ofisi için bir kadın mağarası inşa edilmesiydi. Sonunda Gold Haven'da tuttuğu tüm envanteri tutmak için mülkte tam gelişmiş bir depo haline geldi. O zamandan beri iki tam zamanlı Nakliye ve idari işler için zaman ayıran çalışanlarla Blush şimdiden kâr etmeye başladı. Ayrıca beş farklı devlet üniversitesinde Myrna Frances Anma Bursu'nu başlatarak meslek edinmek isteyen kadınlara yardım etmeye başladı.

İşletme sınıfları, Bayan Frances'in hayatında olduğu her yıl için bir burs.

Onunla gurur duyduğumu söylemek yetersiz kalır. Şirketinin birinci yıldönümünü kutlamak için ona tamamen restore edilmiş, allık pembesi ince çizgili, kiraz kırmızısı bir SS Cabrio ile sürpriz yaptım.

"Rose, onu ağzına alma."

Arkamı döndüğümde Creighton Karas'ın kızıyla konuştuğunu görüyorum ki bu beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor. Adam bir imparatorluk yönetebilir ama küçük kızı onu parmağında oynatıyor.

Holly ikincisini göstermeye başladı. Sadece bu kadar şanslı olmayı umabilirim.

"Bitirmek üzere misin Bruce?"

Barda bir vibratör yarışı daha başlatmaya hazırlanırken sorum üzerine tüm kadınlar dönüyor.

"Logan! Erken mi geldin?" Banner duvardaki saate doğru bakıyor.

"Aslında bir saat geciktim."

Gülümsüyor ve paytak paytak bana doğru geliyor. *Paytak* kelimesini aklımdan geçirdiğimi bilse beni çarmıha gererdi. Her ne kadar bunun dünyanın en güzel paytak yürüyüşü olduğunu açıklasam da.

"Bahis oynuyorlar. Holly bir kıza elli koydu. Greer erkek olacağına elli dolar koydu."

"Elli dolar mı?"

Banner gülüyor. "Elli bin."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Merak etme, kaybeden bu parayı onun üniversite fonuna yatırmak zorunda."

"Hâlâ o mu?"

Banner gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Bu konuda yanılmamın imkanı yok."

"Sanırım yakında öğreneceğiz, değil mi?"

Elini tutup ağzıma götürerek bir öpücük konduruyorum. Atari salonundaki yüzüğü pırlantayla değiştirmeme izin vermedi, ben de beyaz altından bir kopyasını yaptırıp değiştirdim. Parmağı şu anda onu takamayacak kadar şişmiş durumda, bu yüzden evde kasada duruyor.

Banner gülümsüyor. "Düşündüğümüzden daha erken öğrenebiliriz. Sanırım son iki saattir kasılmalar yaşıyorum."

"Ve sen beni aramadın mı?" Başım patlayacakmış gibi hissetsem de sesim sakın.

"Eğleniyordum."

"Bruce . . ." Şu anda söyleyebileceğim milyonlarca şey var ama bunun yerine onu kollarıma alıp kapıya yöneliyorum.

"Hepinizle sonra hastanede görüşürüz," diye bağıriyorum.

"Duş hediyelerinizi almayı unutmayın!" Banner omzumun üzerinden sesleniyor. "Bunlar benim en yeni mermi vibratörlerim ve penis halkalarım. Harika olduklarına şahsen tanıklık edebilirim."

Sadece karım.

Verdiğim en iyi karar Road Runner'ı New York'a kendim götürmek oldu.

* * *

On yedi saat sonra

"Bay Brantley, kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?"

Göğsünde yatan minik bebeğin başının üzerinden Banner'ın gözyaşlarıyla dolu gözleriyle karşılaşıyorum.

"Kesinlikle. Buraya gel, Rogue."

Son

Bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkan kitaplar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Banner ve Logan'ın hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Kitabı satın aldığınız perakendecinin sitesinde bir yorum bırakmak için birkaç dakikanız varsa, inanılmaz derecede minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Sırada Boone Thrasher'ın hikâyesi var! *Gerçek Kirli* için [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz.

Creighton Karas ve Holly Wix ilginizi mi çekti? *Kirli Milyarder Üçlemesi* şimdi satışta! *Kirli Milyarder*'e kısa bir bakış için okumaya devam edin.

Bölüm 1

Holly

*COUNTRY YILDIZI JC HUGHES SOKAK VE SERT BİR YER ARASINDA KALDI
Bunu kız arkadaşı Holly Wix'e ve hayranlarına nasıl açıklayacak?*

"O iki yüzlü orospu çocuğu ..."

Gazetenin ön sayfasına canlı renklerle serpiştirilmiş manşete ve ona eşlik eden uygunsuz resme bakarken nefesimin altında tıslıyorum
süpermarketimdeki kasada belirgin bir şekilde sergilenen dedikodu gazetesi.
İki ay içinde ikinci kez, bu benim
"erkek arkadaş" başka bir kadınla açık bir şekilde tutkulu bir kucaklaşmaya
kilitlenmiş, ancak bu sefer kadın dev bir siyah strapon takıyor.

Kağıdın kenarları terli elimde buruşuyor ve önümdeki rafta duran tüm kopyalarla birlikte onu da lime lime etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kariyerimi daha gerçeğe dönüşme şansı bulamadan yok edecek.

Bir yıl demişlerdi. Bu şaka gibi "ilişkide" bir yıl geçirdikten sonra kendi çizgilerimi kazanacak ve country müzik dünyasında yerimi alacaktım. Kabul ettiğim için beni istediğiniz kadar yargılayın, ama yepyeni plak şirketiniz Kaçmak için can attığınız taşra kasabasından sizi çıkaracak sözleşmede olduğu gibi, soru sormazsınız. Noktalı çizgiyi imzalıyorsunuz.

Ama gerçek yüzünüze soğuk bir tokat gibi iner ve bazı günler markette sırada bekliyorsunuz. Sonunda JC'yi bir erkekle yakaladıklarında ne olur? Her iki tarafa da sallanma alışkanlığı, ama erkekleri kadınlara tercih etmesi, Nashville'de en kötü saklanan sır haline gelmek üzere.

Ben Holly Wix, bir yıldız yaratma programının galibi ve JC'nin bir zamanlar etkileyici olan ama artık düşüşe geçen kariyerini canlandırmak için plak şirketi tarafından seçilmiş biriyim. Başlangıçta kontratıma koyduklarında çok önemli bir şey gibi görünmemişti. Gözleri parlayan hangi kız adının bir country yıldızıyla anılmasından heyecan duymazdı ki?

Safça beklediğim yıldızlığa giden tek yönlü bilet yerine, evdekilerin maaş çeklerini on iki paket ve kazı kazanlara harcayabilmelerinden daha hızlı bir şekilde tüm sektör şakalarının hedefi haline geliyorum. Ama bu rüya kariyeri canlı tutmak için tek bir şansım var ve dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Bu yüzden JC ile olan bu durumun işler daha da kontrolden çıkıyor.

Kamyoncu şapkamın faturasını aşağı çekerek, etrafıma bakıyorum. kasada çıldırdığımı fark eden olmuştur. Arkamdaki bir kadın güneş gözlüğünü bebeğinin ağzından çıkarırken dilini şaklatıyor.

Hay aksi.

Dilini gıdıklaması beni hedef alıyordu, dişsiz, mavi gözlü, gülümseyen bebeği değil. Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki ifade kızgın değil, sempatikti.

"Erkekler pisliktir, haksız mıyım? Ünlü olmak onları daha da ünlü yapıyor."

Zayıfça gülümsüyorum ve o devam ediyor. "Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, bebeğim. Her zaman yüzde doksan beşi saçmalaktır. Muhtemelen fotoşoplanmışlardır. Eğer seni aldatıyorsa kafasını muayene ettirmeli."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, yüzünün her yerinde tanıma ifadesi okudum, Şapkama, gözlüklerime, makyajsız olmama ve nispeten düşük şöhret seviyeme rağmen. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ama garip ve sahte geliyor.

"Buna dedikodu gazetesi denmesinin bir sebebi var sanırım?" Ses tonuma biraz mizah katma çabamda başarısız olarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve el arabasındaki yarım düzine şarap şişesini işaret ediyor. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bir içkiye ve içini dökecek birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Markette tanıştığım bir yabancıyla dertleşmek mi? Bu delilik olurdu, tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer yapsaydım, hikayenin "dedi ki" kısmı yarınki gazetelerde yer alırdı ve etiket beni öldürürdü -Sözleşmenin ihlali ve sektörde kara listeye alınmanın acı verici ölümü.

JC'nin fotoğrafı gazetelere ilk çıktığında zaten birinci vuruşu kullanmıştım. Doğruca Homegrown Records'un ofislerine yürüdüm ve onlara şeytani anlaşmalarının buna değmeyeceğini ve JC'nin kariyerine kendi kariyerim pahasına yardım etmeyeceğimi söyledim.

Cevapları ne oldu? Eğer geri dönüp kıcımlı kaldırıp ofisten çıkmazsam ve yüzüme bir gülümseme yapıştırmazsam, beni turneden çekeceklerdi ve

Birisi olma şansını yakalayamadan bir hiç olacaktım.

Kariyerim için haftanın her günü mücadele ederdim, ancak onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda geri adım attığımı ve şirket çizgisine uyduğumu söylemekten utanıyorum. Hayaliniz için sadece bir şansınız var. Gururumun ne kadarını yutmak zorunda kalırsam kalayım, bu benim vazgeçmek istediğim bir şey değil.

Bu da beni dedikodu paçavrasına ve önümdeki kadına geri getiriyor.

Ona nasıl cevap verebileceğime dair tüm senaryolar beynimde dönüp dururken kasada aramızda garip bir sessizlik uzuyor. Sonunda gülümsüyor ve ifadesinde nazik ve bilgili bir şey var.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum - hikayeyi kendi açınızdan kimseye anlatamazsınız. Çok riskli." Elini kaldırıyor ve sol yüzük parmağındaki dev bir taşı gösteriyor. "Ama ben sıradan biri değilim. Gazetelerin ön sayfalarında yer aldım.

ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Aralarındaki en büyük reformcu azgınla on yıl evli kaldıktan sonra, bunların hiçbirine yabancı değilim. Üstelik kardeşlik yeminimi de asla bozmam."

Bakışlarım dev elmastan onun yüzüne yöneliyor. Makyajsız yüz hatlarını incelerken sonunda anlıyorum. "Sen Tana Vines'sın."

Tana Vines yaklaşık on yıl önce Yılın Kadın Country Sanatçısı seçildi ve kocası da bu süre zarfında en az dört ya da beş kez Yılın Şovmeni ödülünü aldı. Onlar country müzik efsaneleri. Gerçek bir güç çifti.

Elini uzatıyor ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek elini sıkıyorum. "Evet, benim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Holly Wix."

* * *

İki şişe şarap içtikten sonra, Tana ve ben kapalı havuzun yanındaki şezlonglara yayıldık. Kapılı duvarların ardında ve ortaokulda radyodan dinlediğim birinin huzurunda, nihayet aylardır kafamı dolduran tüm saçmalıkları boşaltma şansım oldu.

"Altı ay daha mı? JC'nin saçmalıklarına katlanmak için çok uzun bir süre. Kendi bacaklarını kapalı tutmaktan bahsetmiyorum bile. Tanrım, kızım. Bir sik almak için can atmıyor musun?" Tana sordu.

Dudaklarımdan mahcup bir kahkaha kaçtı. "Sanırım ipleri öğrenmekle oldukça meşguldüm."

"Şey, kahretsin. Bir sik için ölürdüm."

Başımı sallıyorum. "Şirketteki pozisyonumu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Eğer benim resmim de JC'ninki gibi gazeteye çıkarsa, çifte standart yüzünden kıcımin üstüne öyle bir otururum ki, önce 'Bingo!' diye bağıramam bile."

Tana yan dönüyor ve bana bakıyor. "Muhtemelen gerçek bu, ama bu onu adil yapmaz. Onun kıcını korumalarının tek nedeni Beş yıl önce aldığı ödüller ve ona yatırdıkları tüm para. Sen mükemmel bir imaj güçlendiricisin. Ama haklısın. "Haddini aşarsan harcanabilirsin."

Tana'ya zaten bir ülke idolü olarak bakıyordum, ama şimdi söylemek zorundayım ki bir kıza aşık oldum. Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor ve bu, bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kasteden insanların dünyasında ferahlatıcı.

"Kim harcanabilir?"

Mick Vines içeri girdiğinde derin bir ses bilardo salonunda yankılanıyor. Yaşayan bir country efsanesi olan adam, şezlonglarımızın arasındaki masanın üzerinde duran boş şişelerden birini alıyor. "Ve lanet olsun, Tana. Yarım saattir seni arıyordum."

"Gemma nerede olduğumu biliyordu." Gemma'nın Tana ve Mick'in yatılı dadısı olduğunu öğrendim.

Mick şişeyi yere bırakırken Tana doğruldu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İşte. Ben de bunu arıyordum. Birazcık şekerim."

Tana elini Mick'in ensesine dolayıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken başımı başka yöne çeviriyorum, bu seferki o kadar masum değil. Onların mahrem anına izinsiz girmemi umursamıyor gibi görünüyor. Ve bu an, bu karmaşanın içinde sıkışıp kalmamış olmayı daha da çok dilememe neden oluyor.

Onların sahip olduğu şeyi aradığımdan değil - çünkü gerçekten aramıyorum. Beş ya da on yıl boyunca bu tür bir sonsuza dek mutluluk arayışında değilim. Bunun için çok gencim ve odak noktam kariyerim, tam da hayallerinize ulaşmanın eşiğindeyken olması gereken yer. On yaşından beri sahip olduğun.

Ama o sınırdan bile, ben hala sadece ipleri şirketin elinde olan bir kuklayım. Altı ay oldu ve gitmemi istedikleri yöne çekilmekten bıktım usandım. Keşke bu işi bırakabilseydim, neler başarabilirdim? ve kendime gelebilir miyim? Ama bu bağları kesmek, halihazırda başardıklarımın feragat etmek anlamına gelir ve bu bir seçenek değil.

Mick yine dik duruyor ve beni ilk kez fark ediyor. "Misafirimiz kim, bebeğim?"

Beni tanımaması, Tana'nın bağlantıyı kurmasından çok daha az sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu sektörde hâlâ bir hiçim. Önemli biri olmak için var gücümle çalışıyorum ve hayranlarım var ama Mick Vines'ın seviyesindeki biri için her zaman önemsiz biri olacağım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Holly Wix."

Uzattığım elimi sıkarken gözleri kısıldı. "Adını duydum. Adını neden duydum?"

Onda en ufak bir tanıma belirtisi olması bile beni hayrete düşürüyor. Midem büyük dalgalar halinde dönüyor ve Tana araya girerek beni dudaklarımdan dökülmek üzere olan açıklamayı beceriksizce yapmaktan kurtarıyor.

"Holly'yi kasada yakaladım, o sırada bir dedikodu gazetesinin ön sayfasında kendini görmenin ne kadar kötü olduğunu konuşuyorduk."

Mick'in bakışları bilgiyle aydınlanmadan önce daha da daralıyor. "Wix. Sen JC Hughes'un bugünlerde koluna taktığı genç ve seksi şeysin."

Bu tanım karşısında irkildim, çünkü böyle tanınmak istemiyordum. *Ama şeytanla anlaşma imzalayınca böyle oluyor işte.*

Tana oturduğu yerden onun kalçasını tokatlıyor. "Ve Boone Thrasher ile turneye çıkıyor çünkü Carrie ve Miranda'dan bu yana sahneye çıkan en ateşli yeni yetenek."

Onun bu kararlı açıklaması beni şaşkına çeviriyor ve karnımdaki gergin dalgalar gururla parlıyor.

Mick, siyah deri çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Henüz şarkı söylediğini duymadım ama resmini gördüğüme eminim."

Yüzümü buruşturdum, gururum söndü.

"Sorun da bu zaten. Şirket onu köşeye sıkıştırdı ve JC durumunu bir zorunluluk haline getirdiler. Bundan kurtulamaz," diye açıklıyor Tana.

Mick beni inceliyor. "Kiminle birliktesin kızım?"

"Homegrown. *Country Dreams*'i kazandığımda benimle sözleşme imzaladılar."

"Ah." Mick iki kez başını salladı. "Şimdi adını ilk nerede duyduğumu biliyorum. Ve muhtemelen kazandıktan sonra 'milyon dolarlık kayıt sözleşmeni' almak için bir şeytan pazarlığı imzaladın."

Bu bir soru bile değil. Mick oyunun nasıl oynandığını biliyor.

"Ya bu olacaktı ya da Kentucky, BFE'de bir bowling salonunda çalışmaya devam edecek ve asla şansımı denemeyecektim. En azından bu beni Nashville'e götürdü."

Elini kaldırır. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Yargılamıyorum. Hepimiz buraya ulaşmak için gereken yolu izliyoruz, ama bu da Sonuçlar. Bu JC saçmalığına daha ne kadar katlanacaksınız? Sanırım imajını parlatmak ve iyi bir basın oluşturmak için onun koluna girip gülümsemen gerekiyor. Ayrıca, hepimiz onun birkaç yıldan uzun bir süredir kumarhane emekliliğinin eşiğinde olduğunu biliyoruz."

Vay be. Mick gerçekten de oyunun nasıl oynandığını biliyor. Sanırım tüm tuzakları öğrenmeden Nashville'de onun kadar uzun süre kalamazsınız.

"Altı ay," diyor Tana. "Ve bu menajerlerimizin bizi bağladı. JC, Holly'nin kariyerine zarar verip vermemeyi umursamıyor gibi görünüyor."

Başımı çevirip Tana'ya bakıyorum. "Ben senin . . ." Mick'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? İlişkiniz bir reklam kampanyası olarak başladı. dublör mü?"

Tana güler. "Elbette öyle. Yoksa neden böyle bir erkek fahişesiyle ilişkiye gireyim ki? Sokakta biraz itibara ihtiyacım vardı ve o da memeli her şeyle yattığı için basında yanlış bir şekilde yer alıyordu."

"Tanrım, bebeğim. Bu çok eski bir tarih ve biz bunu bir sebepten dolayı gizli tuttuk."

Tana, "Ben sadece bazen her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum," diyor.

Mick başını sallıyor. "Bu konuşmanın amacına geri dönelim." Bakışlarını bana dikerek devam ediyor. "Eğer JC'ye bir şey olursa altı ay içinde boku yiyebilirsin.

bu saçmalığı sürdürür. Şu anda senden yana sempati var, ama yatmaya ve kabullenmeye devam edersen, aptal gibi görüneceksin."

Tana onun kalçasına bir tokat daha atıyor. "Yardımcı olmuyor."

Kocası uzanıp onun elini tutuyor. "Kes şunu kadın, yoksa bu gece kışına daha sert şaplak atarım."

Tana'nın yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve ben de tam olarak neden bahsettiklerini anlamaya çalışmadan bu yorumun peşini bırakmaya karar veriyorum.

Mick onun elini bırakıyor ve şarap şişelerinin arasına sıkıştırılmış dergiyi alıyor. "Aldatan sakin olduğu dergi bu mu?"

Tana başını sallayarak dergiyi Mick'in elinden alır. "Hayır, beni taşralı bir yıldız adayı için terk etmeye karar verirsen evleneceğim seksi milyarder sikli dergi bu."

Kapağına bir göz attım. *Forbes*'un bir nüshası ve kapağında aptalca yakışıklı, siyah saçlı bir adam var.

Başlık şöyle: CREIGHTON KARAS RAKİBİNİ EZDİ GEÇTİ.

"Sen neden bahsediyorsun be kadın? Başka bir kadına bakarsam beni arkaya gömersin," diye homurdanıyor Mick.

Tana'nın lirik kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Aynen öyle ve bunu sakın unutma."

Daha yakından bakmak için dergiyi elinden kapıyorum.

"Vay canına, kızım. Sakin ol."

Şarap, aksi takdirde onun country müzik kraliyetinin huzurunda eğilip kalkmaya devam etmemi sağlayacak içgüdülerimi köreltiyor.

"Şşşt. Ona bakmam lazım." Bunu yapmak için neden sessizliğe ihtiyacım olduğundan emin değilim ama anlaşılan içtiğim büyük şişe şarap ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Adam muhteşem ama ukala ve kibirli görünüyor. Dergiyi çevirip açıyorum ve başka bir resmini bulana kadar sayfalarını karıştırıyorum.

Kazanıyorum çünkü kaybetmek bir seçenek değil.

-Creighton Karas

Beynimden geçen tek düşünce, o kazanırken onun ödülü olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda gerçekten sarhoş olduğumu anlıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Sanki ben böyle bir adamla ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Benim ligimin o kadar dışında ki, komik bile değil.

Mick ve Tana'ya bakıyorum, bir kez daha dudaklar ve uzuvlar arasında kilitlenmişler.

Ve bu benim gitmem için bir işaretti.

Dergiyi tokatlayarak kapatıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Gitsem iyi olacak."

Tana Mick'ten uzaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Ben gidip bir misafir odası hazırlayayım. Seni sarhoş ettiğimden beri en azından bunu yapabilirim."

"Gerek yok. Eve gitmeliyim. Suyu ihtiyacı olan bir çiçeğim var. Ya da öyle bir şey."

Gözlerimi kısıyorum çünkü çiçeğimin ölü mü yoksa canlı mı olduğunu hatırlayamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sulamamıştım. Görünüşe göre, canlı ya da ölü olabilecek bitkiler hakkında çok fazla düşünüyorum ve denge çünkü öne doğru eğildim.

Mick uzattığı avucuyla beni yakalıyor. "Hadi tatlım. Seni bu gece yatırıyoruz. Farklı bir şey duymayacaksın."

Beni döndürüyor ve geniş malikâneye açılan kapıya doğru yürütüyor.
"Ayrıca, bu kaltak sektör tarafından çiğnenip tükürülmemen için birinin seni kanatları altına alması gerekiyor gibi görünüyor. Karım eve başıboş hayvan getirecek biri değildir, o yüzden
Sende biraz korunmaya ihtiyaç duyan bir şeyler görmüş olmalılar. Buna sahip olduğundan emin olacağız."

Gözlerim yanıyor ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Altı aydır bu şehirdeyim, aslında arkadaşsızım ve bir gecede, tanışma şansım olacağını hiç düşünmediğim iki kişi tarafından evlat edinildim.

"İyi geceler Holly. Sabah görüşürüz tatlım," diye sesleniyor Tana arkamdan.

Sahne de durduğum o keyifli anların dışında, aylardır ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme var ve kendimi bir yere ait hissediyorum.

Bu çok uzun sürmedi.

Holly ve Creighton'ın hikayesini okumaya devam etmek için [buraya tıklayın](#).

Ayrıca Meghan March

Ayrıca Meghan March

BENEATH Serisi: [Bu](#)
[Maskenin Altında](#)
[Mürekkebin Bu Bu](#)
[Altında Altında Altında](#)
[Altında Bu Gölgelelerin](#)
[Altında Bu Zincirlerin](#)
[Yaraların Bu Yalanların](#)

FLASH BANG Serisi:

[Flash Bang](#)
[Hard Charger](#)

KİRLİ MİLYONER Üçlemesi:

[Kirli Milyarder](#)
[Kirli Kirli](#)
[Birliktelik Zevkle](#)
[r](#)

KİRLİ KIZ Düet:

[Kirli Kız](#)
[Kirli Aşk](#)

BAĞIMSIZLAR:

[Kötü Yargı](#)

Teşekkür

Bir kitap yazarken hiç bu kadar gülmemiştim. Logan ve Banner'ın hikâyesi içimden akıp gitti ve ben de bu yolculuğa tutundum.

Kelimelerimi alıp inanılmaz derecede gurur duyduğum nihai bir ürüne dönüştürmeme yardımcı olan harika ekibe teşekkür ederim.

Angela Marshall Smith, sözlerimin ilk okuyucusu. Anlayışınız çok değerli ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Pam Berehulke, olağanüstü editör. Yaptığın her şeyde inanılmaz derecede muhteşem olduğun için teşekkür ederim.

Angela Smith, benimle birlikte bu çılgın yolculuğa çıktığın ve her şeyin yolunda gitmesine yardımcı olduğun için. Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?

Danielle Sanchez, reklam tanrıçası. İşini patron gibi yaptığın için teşekkürler. *Natasha, Jamie ve Stacy*, rock yıldızı beta okuyucular. Geri bildiriminiz ve zamanınız için çok teşekkür ederim. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Hang Le, harika kapak tasarımcısı, bir kez daha yaratıcı kaslarını esnettiğin ve tam olarak ihtiyacım olanı sunduğun için.

Kaçak Okurlar Facebook Grubum, her gün kitaplarım için böylesine tutku gösteren böylesine harika bir kadın ve erkek ekibine sahip olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Hepinizi seviyorum.

Okuyucularım, siz benim sunabileceğim tüm teşekkür ve minnettarlığı hak ediyorsunuz. Siz olmasaydınız, hayal edebileceğim en harika işe sahip olamazdım. Bu işi yapmaya devam etmeye ne dersiniz?

Muhteşem blog yazarları, tüm bu kelimeleri sadece kitap sevgisi için okuduğunuz ve tanıttığınız için. Sizler bu bağımsız kitap dünyasının bel kemiğisiniz.

Yaptığınız her şey için yeterince takdir görüyorsunuz. Takdir ediliyorsunuz.
Sen harikasın.

JDW, gerçek bir iyi adamın timsali. Seni sevmemin tüm nedenleriyle koca bir kitabı doldurabilirim ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Bundan sonra ne maceralar yaşayacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, her adımında bana destek olan *ailem*. En

iyi dileklerle,
Meghan

Yazarın Notu

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

Yazar Hakkında

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaptırırken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve kesinlikle Okumayı ve müstehcenlik yazmayı sevdiği konusunda özür dilemiyor.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Müstehcen konuşmalar hakkında kitaplar yazmak Alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, şımarık kadınlar, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okurlarından haber almayı çok seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

